BETTY J. EADIE

IMBRATISATA DE LUMINA

COLECTIA **LA FRONTIERELE CUNOASTERII**

Locul I 57 de saptamani in New York Times Best Seller

"Cea mai detaliata si mai profunda experienta a trecerii pe langa moarte."

KIMBERLY CLARK-SHARP- Presedintele Asociatiei pentru studiul experientelor trecerii pe langa moarte, din Seattle.

Exista un mare secret in "Imbratisata de lumina". Este un secret pe care il stiti deja. Este un lucru pe care marii profeti si conducatori spirituali au incercat sa ni-l spuna de mii de ani. Betty Eadie l-a invatat aproape murind. Are puterea de a va schimba existenta.

Melvin Morse, M.D.

Sub acest aspect, se poate zice ca pentru Betty moartea nu a fost un intuneric, ci o iluminare.

Dar pentru ca putini dintre noi au sansa de a trai aceasta iluminare in mod direct, precum Betty J. Eadie, este util sa citim cartea care urmeaza. Sa o citim cu prudenta, cu intelepciune, dar si cu luare aminte.

Radu Comanescu

EDITURA PYGMALION PLOIESTI

PRET 2353 lei

ISBN 973-9207-10-3

COLECȚIA LA FRONTIERELE CUNOAȘTERII
1
FANTASMA

BETTY J. EADIE

ÎMBRĂȚIȘATĂ DE LUMINĂ

BETTY J. EADIE
— în colaborare cu Curtis Taylor —

ÎMBRĂŢIŞATĂ DE LUMINĂ

Traducere din limba engleză de
Radu Comănescu

EDITURA PYGMALION PLOIEŞTI
— 1995 —

Copertă : Riess WALTER

ACEASTĂ CARTE ESTE DEDICATĂ :

Luminii, Domnul și Mântuitorul meu Isus Christos, căruia îi datorez tot ceea ce am. El este „substanța" de care mă reazăm ; fără el aș cădea.

Minunatului meu soț Joe, care a fost o „stâncă" omenească de tărie și încurajare.

Celor opt copii ai mei : Donna Marie, Cheryl Ann, Glenn Allen, Cynthia Carol, Joseph Lee, Stewart Jeffery, Thomas Britton și Betty Jean, toți fiind sarea și aroma vieții mele.

Și, la sfârșit dar nu în ultimul rând, celor opt nepoți ai mei : Kurt Andrew, Jessica Elizabeth, Zachary Britton, Natalie Kathleen, Stephanie Leigh, Andrea Meggan, Jennifer Leanne și Keona Marie.

Acești mititei sunt bijuteriile de pe coroana mea.

Cuprins

PREFAŢĂ LA EDIŢIA AMERICANĂ

Am învăţat mai multe despre experienţele pe pragul morţii citind „Îmbrăţişată de lumină" decât din orice altă experienţă a vieţii mele, inclusiv zece ani de studiere a experienţelor pe pragul morţii (NDE) şi de investigare a copiilor şi adulţilor care au supravieţuit morţii clinice. „Îmbrăţişată de lumină" este nu numai povestea morţii lui Betty Eadie în timpul operaţiei chirurgicale şi revenirea ei la viaţă ; este de fapt o călătorie în înţelesul acestei vieţi. Îmi aduc aminte de un tânăr care le-a spus părinţilor după ce a supravieţuit unui atac de cord : „Vreau să vă spun un secret minunat — urcam pe o scară spre cer". Acest tânăr era prea tânăr pentru a explica ceea ce vroia să zică. Cartea de faţă conţine acelaşi minunat secret. Nu este un secret despre viaţă după moarte ; este un secret despre viaţă.

O NDE este, de fapt, experienţa morţii. Vom trece cu toţii prin ea când vom pieri — bogaţi sau săraci, criminali sau sfinţi. Obişnuiam să cred că atunci când murim, pur şi simplu intrăm în întuneric şi ne sfârşim vieţile. Ca medic de stare critică, văzusem mulţi copii şi adulţi murind şi n-aveam nici un motiv să cred altceva. Abia după ce m-am ostenit să-i întreb pe cei care supravie-

ţuiseră morţii clinice despre cum a fost trăirea lor am aflat că procesul morţii este adesea vesel şi spiritual. Întunericul nu ne aşteaptă la capătul vieţii, ci mai degrabă o lumină iubitoare — o lumină, zicea un copil, care „are o mulţime de lucruri bune în ea."

NDE-urile nu sunt produse de lipsa de oxigen a creierului, sau de droguri, sau de stress-urile psihologice evocate prin spaima de moarte. Aproape douăzeci de ani de cercetare ştiinţifică au documentat faptul că asemenea experienţe sunt un proces natural şi normal. Noi am delimitat chiar o zonă a creierului care ne permite să trăim experienţa. Aceasta înseamnă că experienţele pe pragul morţii sunt absolut reale, şi nu halucinaţii ale minţii. Ele sunt la fel de reale ca şi orice altă capacitate umană ; sunt la fel de reale ca matematica, la fel de reale ca limbajul.

Cu doar opt ani în urmă grupul meu de cercetare de la Universitatea din Washington şi Spitalul pentru Copii din Seattle a publicat această informaţie în revistele Asociaţiei Medicale Americane pentru Pediatrie. Deşi această cercetare a fost reprodusă de cercetători din întreaga lume, inclusiv de Universitatea din Florida, de Spitalul pentru Copii din Boston, şi de Universitatea din Utrecht în Olanda, încă nu este larg înţeleasă de către populaţie. Din nefericire, societatea noastră nu a acceptat încă progresele ştiinţei în înţelegerea procesului morţii, progrese care s-au înregistrat în ultimele două decade. Avem nevoie disperată de a ne reeduca asupra faptului că suntem fiinţe spirituale în aceeaşi

măsură în care suntem maşini biologice. Atâtea probleme ale societăţii noastre, inclusiv criza în îngrijirea sănătăţii, moartea cu demnitate, cultul lăcomiei care ne-a ruinat economia, ruşinea naţională a copiilor şi femeilor fără adăpost, toate izvorăsc dintr-o lipsă a înţelegerii că noi suntem fiinţe spirituale care depind tacit unele de altele.

„Îmbrăţişată de lumină" ne învaţă că vieţile noastre individuale sunt importante şi pline de sens. Sunt mereu şocat de faptul că aceia care au intrat în lumina lui Dumnezeu la sfârşitul vieţii se întorc cu un mesaj simplu şi minunat : „Iubirea este supremă... Iubirea trebuie să conducă... Noi ne creem propriile noastre vecinătăţi prin gândurile pe care le gândim... Suntem trimişi aici pentru a trăi viaţa plenar, pentru a o trăi din abundenţă, pentru a afla bucurie în propriile noastre creaţii, pentru a experimenta atât eşecul, cât şi succesul, pentru a ne folosi liberul arbitru ca să ne extindem şi să ne amplificăm vieţile". Betty nu se întoarce din moartea clinică purtând pretenţii grandioase de edificare a unei noi biserici sau de a vindeca miraculos boli, ci mai degrabă cu un simplu mesaj de iubire. Înţelesul experienţei pe pragul morţii este unul despre care toţi ştim că e adevărat, dar pe care l-am uitat : „Trebuie să ne iubim unul pe altul. Trebuie să fim blânzi, să fim toleranţi, să slujim în mod generos."

Această carte este de fapt un jurnal al experienţei pe pragul morţii, scris ca o poveste simplă şi minunată pe care o putem înţelege cu toţii. Eu nu am trecut niciodată printr-o experienţă pe pragul morţii, nici măcar prin vreo experienţă spirituală pe care s-o pot identifica, şi eram oarecum

sceptic asupra a ceea ce numeroşi oameni îmi împărtăşeau. În mod cert, partea mea cea mai dificilă pentru scepticul care vrea să înţeleagă este priceperea senzaţiei de decorporalizare (afară din corpul fizic) sau cum ar putea moartea să fie o experienţă plăcută. Cartea lui Betty Eadie ilustrează stadiile experienţei cu o scriere superbă care acoperă acest gol ; ea face accesibil neînţelesul.

Pe când ea începuse să moară, şi-a simţit trupul devenind tot mai slab. Atunci „am simţit o zvâcnire de energie, un pocnet sau o eliberare înlăuntrul meu. Prima mea impresie era că mă eliberasem. Nu era nimic nenatural în legătură cu această experienţă". Apoi ea şi-a întâlnit spiritele păzitoare care au ajutat-o să înţeleagă lucruri importante despre viaţa ei, iar apoi să-şi înţeleagă relaţia cu propria-i familie. Ele au ajutat-o în trecerea întru moarte. A intrat în întuneric şi a călătorit printr-un tunel întunecat. „Am crezut că acesta trebuie să fie locul unde se afla valea umbrei morţii", spune ea. „Niciodată în viaţă nu am simţit o linişte mai mare."

Experienţa ei pune întrebări pe care oamenii mi le-au pus ani la rând asupra NDE-urilor — întrebări la care nu putusem niciodată să răspund. Ea îşi descrie panoramarea vieţii de cealaltă parte şi cum nu a fost judecată de ceilalţi, ci mai degrabă de ea însăşi. Ea explică semnificaţia şi cauzele unor experienţe negative pe pragul morţii şi de ce unii oameni sunt profund tulburaţi de trăirea lor. Ea explică de ce viaţa este adesea grea şi de ce lucruri rele se întâmplă oamenilor buni. Ea explică de ce oamenii care au murit sunt adesea refractari la ideea de a se întoarce în trup. „Greutatea impo-

vărătoare și răceala trupului erau respingătoare", spune ea. „După bucuria libertății spirituale, devenisem din nou prizoniera cărnii".

Betty nu numai că a avut o NDE ca adult, dar a fost pregătită pentru aceasta printr-o NDE trăită în copilărie. Copiii au experiențe pe pragul morții simple și pure, netulburate de așteptări religioase ori culturale. Ei nu-și reprimă trăirea precum fac frecvent adulții și acceptă fără probleme implicațiile spirituale ale vederii lui Dumnezeu. Nu voi uita niciodată o fetiță de cinci ani care mi-a spus rușinoasă: „Am vorbit cu Isus și el a fost drăguț. Mi-a zis că nu era încă vremea mea să mor." Copiii își reamintesc NDE-urile mult mai des decât adulții, iar ca rezultat al experienței lor ei par a se descurca mai ușor în acceptarea și înțelegerea propriei lor spiritualități ca adulți. Dacă mai au o NDE ca adulți, ea este de obicei extraordinar de puternică și completă.

Betty Eadie ne reamintește că importanța experiențelor pe pragul morții constă în ceea ce ne învață ele despre viață. Doar în ultimele câteva sute de ani noi am decis că nu există duh în om — și deci nici viață după moarte. Aceasta ne-a condus direct la o spaimă de moarte nenaturală care ne pătrunde viețile și ne împiedică să trăim viața din plin. Betty ne învață că știința faptului că moartea este un fenomen spiritual nu ne duce la dorința de a muri, ci mai degrabă la dorința de a ne trăi viața mai complet. „Acum știam că există într-adevăr un Dumnezeu", spune ea. „Nu mai credeam doar într-o Putere Universală... Am văzut o ființă iubitoare care a creat universul".

O fetiță mi-a povestit că atunci când a murit, ea a aflat „Aveam o nouă viață". Mi-a zis că deși auzise despre rai la Școala Duminicală, nu credea cu seriozitate în el. După ce murise și revenise la viață, simțea astfel : „Nu mai îmi este teamă de moarte, căci am aflat câte ceva despre chestia asta acum". Nu dorea să mai moară o dată, ci mai degrabă, aflase că „viața este pentru trăit, iar lumina este pentru mai târziu." Am întrebat-o cum a schimbat-o experiența, iar ea a tăcut mult timp și a spus : „E plăcut să fii plăcut".*

„Îmbrățișată de lumină" ne învață aceeași lecție : „Dacă suntem buni, vom avea bucurie." Betty l-a întrebat pe Isus : „De ce n-am știut asta dinainte ?" Și i s-a spus : „Înainte de a simți bucuria, trebuie să simți jalea". Această simplă afirmație a modificat felul în care înțelegeam viața. Este ceva pe care-l știam „dinainte" ; de fapt, l-am auzit toată viața mea. Mi-am dat seama, după citirea cărții lui Betty, că întreaga mea viață a fost schimbată, că trebuia să mă reconectez la adevărurile simple pe care le știusem mereu dar le ignorasem.

Ca indian băștinaș american, Betty a fost la un internat pe când era mică. La intrarea în școală era o pancardă mare pe care scria : „Unde nu există viziune, oamenii pier". Societatea noastră a pierdut înțelegerea propriilor sale credințe spirituale și viziuni. Aceasta a condus drept la încurcătura macabră pe care am făcut-o din fenomenul morții, cu pacienți care pier ascunși prin spitale în compania rece a aparatelor, nu lângă rude sau

* Școală cu caracter religios, organizată de diverse congregații

prieteni. Am uitat cum să murim, ca și cum moartea n-ar fi o parte din viața noastră de zi cu zi. În același timp, am uitat cum să trăim. Joseph Campbell, marele specialist în mituri, a afirmat că multe din problemele noastre moderne, de la consumul de droguri până la violența urbană, vin direct din lipsa noastră colectivă de viziune spirituală. Am uitat că viețile noastre cotidiene sunt importante din punct de vedere spiritual.

Există un mare secret în „Îmbrățișată de lumină". Este un secret pe care îl știți deja. Este un lucru pe care marii profeți și conducători spirituali au încercat să ni-l spună de mii de ani. Betty Eadie l-a învățat aproape murind. Are puterea de a vă schimba existența.

Melvin Morse, M. D. (doctor în medicină)

PREFAȚA TRADUCĂTORULUI

Obsesia morții nu a părăsit niciodată umanitatea. Dimpotrivă, pot afirma că moartea este fenomenul capital pentru conștiința umană : pornind de la el se pun întrebări sfâșietoare, se împarte dreptate, se structurează reguli sociale, se poate vorbi despre destin. Mai mult încă, Dumnezeu Însuși devine interesant pentru mulți din pricina meditației asupra morții. Împărțirea fundamentală a ființelor se face în muritoare și nemuritoare.

Nu mai e nevoie să vă spun că Evanghelia lui Isus i-a convins pe apostoli abia când au constatat Învierea, deci când Mântuitorul s-a revelat mai puternic decât moartea.

Dinaintea unei obsesii așa de covârșitoare, atât societatea, cât și individul au dezvoltat numeroase strategii de conviețuire. Ele se pot clasifica în trei categorii : ignorarea fățișă (materialismul care declară că nu mai e nimic după moarte) ; tab-ul (din care face parte și uitarea pe care existența cotidiană o impune asupra întrebărilor despre moarte). scoaterea la iveală (cercetarea și discutarea sistematică a morții).

Epoca noastră, a ultimului sfert de secol, e tipică pentru cea de-a treia categorie. Așa-numitele experiențe pe pragul morții *(NDE), termen impus de dr. Raymond Moody în anul 1975, au declanșat*

un uluitor reviriment al „științei morții" și un interes public planetar, care a schimbat destinul spiritual al lumii. E suficient să vă spun că un cult important, precum creștinismul ortodox, și-a limpezit opiniile asupra vieții de dincolo abia în deceniul 9 al sec. XX și numai din pricina presiunii credincioșilor, care fuseseră tulburați de relatările experiențelor pe pragul morții.

Cartea pe care am tradus-o aici, la inspirata cerere a editurii „Pygmalion", conține o NDE tipică, în toată complexitatea ei. Autoarea, amerindiana Betty J. Eadie, a trăit moartea clinică în noiembrie 1973, cu doi ani înainte ca dr. Moody să-și publice celebra lucrare „Viață după viață". Totuși, „Îmbrățișată de lumină" este o ilustrare vie a concluziilor din studiul lui Raymond Moody, pare chiar o punere a lor în operă.

În opinia mea, marele merit al autoarei (poate chiar misiunea ei pe pământ) a fost faptul că și-a reamintit numeroase detalii ale întâmplărilor sale de dincolo. Aceste întâmplări nu sunt totdeauna ceea ce par. Mai ales „învățăturile" primite de Eadie de la spiritul pe care-l numește Isus conțin pasaje neclare, poate chiar eretice. De aceea nu trebuie să facem din relatarea ei un catheism — trebuie să o privim doar ca pe o nouă mărturie despre existența postmortem și despre sentimente-benefice ce însoțesc eliberarea duhului din trupul fizic și perisabil.

Totuși, pe alocuri, Betty J. Eadie a fost realmente îmbrățișată de lumină. Astfel, am putut constata (precum veți face și dvs., desigur) spectaculoasa transformare a unei ființe mediocre, plină de prejudecăți, speriată și mai degrabă nerăvnitoare

pentru Dumnezeu, într-o propovăduitoare mistică a iubirii fără hotare, transfiguratoare, atotbiruitoare, iubirea antologică prin care Christos a creat Universul și omul ; și prin care El S-a jertfit apoi, mântuindu-le și menținându-le în ființă.

Sub acest aspect, se poate zice că pentru Betty moartea nu a fost un întuneric, ci o iluminare.

Iar pentru că puțini dintre noi au șansa de a trăi această iluminare în mod direct, precum Betty J. Eadie, este util să citim cartea care urmează. Să o citim cu prudență, cu înțelepciune, dar și cu luare aminte.

Harul Domnului nostru Isus Christos să fie cu voi și să vă ocrotească.

Prima noapte

Ceva nu era în regulă. Soțul meu, Joe, a părăsit salonul meu de spital cu doar câteva minute mai devreme, dar aveam deja o presimțire neagră. Urma să stau singură toată noaptea, în fața uneia dintre cele mai înfricoșătoare încercări care mă aștepta. Mintea mea a fost invadată de gânduri referitoare la moarte. Nu mai avusesem de ani de zile astfel de gânduri. De ce m-au asaltat dintr-odată atât de insistent?

Era seara zilei de 18 noiembrie 1973. M-am internat în spital pentru o histerectomie parțială. Aveam 31 de ani și șapte copii. Altminteri mă aflam într-o stare de sănătate perfectă, dar am optat totuși pentru a asculta sfatul medicului meu, acela de a-mi face această operație. Eram perfect împăcată cu această decizie. La fel și soțul meu, Joe. Totuși, ceva mă tulbura în acest moment, ceva ce nu puteam defini.

În anii noștri de căsnicie s-a întâmplat foarte rar să îmi petrec o noapte departe de familia mea. De aceea, am încercat să mă gândesc la ea și la legăturile speciale care ne

uneau. Deşi aveam şase copii acasă (unul din cei şapte a murit când era bebeluş, din cauza aşa-numitului Sindrom al Morţii Subite a Copiilor), nici mie, nici lui Joe nu ne era uşor să îi lăsăm singuri. Chiar în serile noastre romantice speciale, preferam să rămânem acasă şi să îi lăsăm pe copii să ne pregătească programul. Uneori, aceştia ne găteau o cină specială, ne făceau focul în şemineu şi aprindeau lumânări în sufragerie. Ne alegeau chiar şi muzica, poate nu chiar pe aceea pe care am fi ales-o noi, dar oricum perfectă. Mi-am adus aminte de o seară în care ne-au servit mâncare chinezească pe o măsuţă de cafea decorată şi ne-au pus să stăm pe perne. Au stins apoi luminile, ne-au sărutat în semn de noapte bună şi au urcat în dormitoarele lor, chicotind. Lui Joe şi mie ni s-a părut că am găsit un colţ de rai pe acest pământ.

M-am gândit cât de norocoasă eram alături de un tovarăş de viaţă atât de bun şi de iubitor cum era Joe. Acesta şi-a luat o zi de concediu de la serviciu pentru a fi alături de mine înainte de a intra în spital şi plănuia să îşi mai ia o săptămână pentru perioada în care urma să mă recuperez după operaţie. Împreună cu fiicele noastre mai mari, în vârstă de 14 şi 15 ani, Joe făcea deja planuri pentru o cină specială de Sărbătoarea Recunoştinţei.

Presimţirea neagră a devenit din ce în ce mai apăsătoare. Poate că se datora întunericului din salon, acel întuneric de care mi-a fost atât de teamă când eram copil. Sau poate că se datora unei alte experienţe pe care am trăit-o cu ani în urmă. Mă aflam şi atunci la spital, iar ceea ce s-a întâmplat nu a contenit niciodată să mă umple de uimire şi de întrebări.

Când aveam patru ani, părinţii mei s-au despărţit. Tata obişnuia să spună că „însurătoarea cu o indiancă în

acele vremuri era probabil cel mai rău lucru pe care îl putea face un bărbat alb". Tata era un scoțian-irlandez cu părul blond, în timp ce mama era o indiancă sioux sută la sută. Fiind a șaptea din zece copii, nu prea am avut ocazia să îmi cunosc bine părinții înainte ca aceștia să se despartă. După despărțire, mama s-a întors în rezervația ei, în timp ce tata s-a dus să locuiască cu părinții săi, în oraș. Șase dintre noi, copiii, am fost plasați într-o școală catolică cu internat.

În prima iarnă pe care am petrecut-o la internat, am început să tușesc foarte tare și să tremur încontinuu. Eram 40 de fete în același dormitor uriaș. Îmi amintesc că într-o noapte m-am dat jos din pat și m-am urcat în patul surorii mele, Joyce. Ne-am îmbrățișat și am început să plângem, eu din cauza febrei, iar ea de teamă pentru mine. Când una dintre Surori a venit să facă rondul de noapte, m-a descoperit și m-a condus din nou la patul meu, care era umed și rece din cauza transpirației. Joyce a încercat să o convingă pe Soră că sunt bolnavă, dar nu a avut niciun succes. În cele din urmă, în cea de-a treia noapte, am fost dusă la spital.

Medicul mi-a diagnosticat o dublă pneumonie și o tuse persistentă, după care i-a spus unei asistente să îmi contacteze părinții. Îmi amintesc perfect că i-a spus asistentei că nu se așteaptă să supraviețuiesc peste noapte. În timp ce zăceam în pat, arzând din cauza febrei, am adormit și m-am trezit de mai multe ori. La un moment dat, am simțit mâini care îmi atingeau capul. Când m-am uitat în sus, am văzut o asistentă aplecată deasupra mea. M-a mângâiat pe păr și a spus: „Nu este decât un copil". Nu voi uita niciodată bunătatea pe care am simțit-o în acele cuvinte. M-am ghemuit și mai tare între pături și m-am bucurat de căldura lor. Cuvintele asistentei mi-au redat starea de pace interioară. De aceea, mi-am închis ochii și am încercat să adorm din nou.

M-am trezit tocmai când medicul spunea: „E prea târziu. Am pierdut-o". Am simţit cum capul îmi este acoperit cu un cearşaf. Mă simţeam extrem de confuză. De ce era prea târziu? Mi-am întors capul şi m-am uitat prin salon, lucru care nu mi s-a părut deloc ciudat, deşi eram acoperită cu cearşaful. I-am văzut pe medic şi pe asistente stând în picioare lângă patul meu. Mi-am dat seama că patul meu strălucea mai puternic decât de obicei. De fapt, mi s-a părut uriaş, şi îmi amintesc că m-am gândit: „Eu sunt ca un gândac maroniu în acest pat alb, uriaş". Apoi, medicul a plecat, iar eu am devenit conştientă de o altă prezenţă în imediata mea apropiere. Dintr-o dată, mi-am dat seama că nu mai sunt aşezată în pat, ci mă aflu în braţele cuiva. Am privit în sus şi am văzut un bărbat cu o barbă frumoasă şi albă care se uita la mine. Barba lui mă fascina. Părea să strălucească de-a dreptul, emanând o lumină alb-strălucitoare. Am început să râd şi i-am răsfirat barba cu mâinile, făcând rotocoale pe degetele mele din firele de păr. Mă simţeam perfect împăcată şi absolut fericită alături de el. Bărbatul m-a legănat cu blândeţe în braţele sale puternice, şi deşi nu ştiam cine este, am simţit că nu mai doresc să îl părăsesc niciodată.

„Respiră din nou!" a strigat o asistentă, iar medicul s-a întors alergând în salon. Salonul mi s-a părut diferit însă. Era mai mic şi mult mai întunecat decât cel de dinainte. Cât despre bărbatul cu barba albă, acesta dispăruse. Corpul meu era complet transpirat din cauza febrei, iar eu mă simţeam extrem de speriată. Medicul a aprins lumina, după care m-au mutat în primul salon.

Când părinţii mei au ajuns, li s-a spus că aproape că m-au pierdut. Am auzit cuvintele, dar nu le-am înţeles. Cum ar fi putut să mă piardă? Doar nu m-am mişcat nicio clipă de acolo! Oricum, eram fericită să fiu din nou alături

de părinții mei, de oameni care mă cunoșteau și care mă iubeau, la fel ca bărbatul cu barba albă. I-am întrebat pe părinți cine era acel bărbat și unde a dispărut, dar ei nu au înțeles despre ce vorbesc. Le-am povestit despre medicul care a spus că era prea târziu și despre bărbatul cu barba albă de lumină care a venit și m-a luat în brațe, dar părinții mei nu au știut ce să îmi spună. De-a lungul întregii mele copilării, mi-am amintit constant de această experiență unică, care m-a ajutat să trec prin multe încercări, fiind ca o oază de iubire în care mă puteam relaxa. Amintirea nu s-a schimbat niciodată, și ori de câte ori mi-o reamintesc simt aceeași stare de fericire și de calm pe care am simțit-o în brațele bărbatului.

Am încercat să retrăiesc din nou această amintire și în acest moment, în salonul meu întunecat. Încă din acei ani de la începutul copilăriei mele, întunericul m-a îngrozit întotdeauna. Acum m-am trezit din nou în această stare de beznă, cu un presentiment straniu. Moartea părea să umple întregul salon. Gândurile mele au devenit obsedate de ea. Moarte. Moarte și Dumnezeu. Cele două concepte păreau unite pentru totdeauna. Oare ce mă aștepta în lumea de dincolo? Dacă ar fi să mor mâine, ce aș descoperi? Moartea eternă? Un Dumnezeu răzbunător? Nu eram prea sigură care era răspunsul corect. Și cum arăta Dumnezeu? Tot ce puteam spera era că Acesta *nu* arăta așa cum ne-a fost descris la internatul catolic.

Îmi mai amintesc încă cum arăta clădirea sinistră a internatului catolic, cu zidurile sale înalte din cărămizi și cu camerele sale reci și întunecoase. Dormitoarele băieților erau despărțite de cele ale fetelor printr-un gard de sârmă, iar un alt gard înalt înconjura întregul perimetru al școlii.

Eram complet izolați de lumea exterioară și foarte departe unii de ceilalți. Îmi amintesc perfect de prima dimineață în care am fost internați și în care frații mei au fost trimiși către o parte a gardului, în timp ce eu și surorile mele am fost trimiși în partea opusă. Nu voi uita niciodată teama din ochii fraților mei, în timp ce se uitau în urmă la noi, pentru ultima dată. Am crezut atunci că inima mea va exploda.

Eu și surorile mele am fost duse într-o cameră micuță, în care măicuțele ne-au deparazitat cu tot felul de chimicale și ne-au tăiat părul. Apoi ne-au dat câte două uniforme, una de o anumită culoare, pe care urma să o purtăm timp de o săptămână, și alta de o culoare diferită, pe care urma să o purtăm în săptămâna următoare. Sora noastră mai mare, Thelma, pe care o numeam cu toții Sis, a fost separată de noi și trimisă într-o altă cameră, cu fete de vârsta ei. În prima noapte, m-am aliniat împreună cu Joyce și cu celelalte fete, după care am fost trimise în dormitorul comun, unde am rămas în picioare lângă pat până când o Soră a fluierat dintr-un fluier. Ne-am urcat imediat în paturi, după care lumina a fost stinsă și camera încuiată din exterior. Faptul că eram încuiată într-o cameră aflată într-o beznă absolută m-a umplut de spaimă. Am continuat să aștept astfel în această stare de teroare, până când – slavă cerului – m-a cuprins somnul.

Duminica, toți elevii trebuiau să meargă la biserică. Erau singurele momente în care eu și surorile mele ne puteam vedea frații, aflați în partea opusă a capelei. În prima duminică, am încercat să îmi croiesc drum printre celelalte fete pentru a-mi putea vedea mai bine frații, dar am primit o lovitură în cap. Surorile se foloseau de un băț lung din lemn cu o minge de cauciuc la capăt pentru a ne corecta comportamentul în biserică. Aceasta a fost prima lovitură dintr-un lung șir care avea să urmeze. În acea primă zi, mi

se părea dificil să înțeleg la ce foloseau clopotele și când trebuia să îngenunchez, așa că am primit noi și noi lovituri. Oricum, am reușit să îmi văd frații, iar acest lucru a meritat orice pedeapsă pe care aș fi primit-o.

La școală am fost învățați despre Dumnezeu și am aflat astfel foarte multe lucruri pe care nu le-am știut niciodată. De pildă, ni s-a spus că noi, indienii, eram păgâni și păcătoși. În mod evident, am crezut toate aceste lucruri. Călugărițele erau ceva cu totul special în ochii lui Dumnezeu și ni s-a spus că se aflau acolo pentru a ne ajuta. Sora mea, Thelma, era bătută adeseori cu o nuia, după care trebuia să îi mulțumească Sorei care a bătut-o; în caz contrar, era bătută din nou. Văzând cum arată și cum se comportă slujitoarele lui Dumnezeu, am început să mă tem foarte tare de El. De altfel, tot ce ne-au învățat Surorile nu a făcut decât să îmi amplifice și mai mult această frică de Dumnezeu, care mi se părea o ființă veșnic mânioasă, nerăbdătoare și foarte puternică, ceea ce însemna că probabil mă va distruge sau mă va trimite direct în iad în Ziua Judecății de Apoi, sau poate chiar înainte, dacă aveam să-l înfurii în vreun fel. Singura mea speranță era că nu mă voi întâlni niciodată cu acest Dumnezeu despre care ni se vorbea la școala catolică.

M-am uitat la ceasul mare de pe perete. Nu trecuseră decât câteva minute de la plecarea lui Joe. *Doar câteva minute!!* Luminița de deasupra chiuvetei din salon nu producea decât atâta lumină cât să creeze tot felul de umbre, care îmi evocau amintirile de coșmar din copilărie. Datorită izolării pe care o simțeam, mintea mea a luat-o razna, gonind pe coridoarele întunecate ale amintirilor mele. Trebuia neapărat să o controlez pentru a-mi regăsi pacea; în caz contrar, eram conștientă că noaptea nu va

trece deloc uşor. Am încercat să descopăr gânduri mai fericite din trecutul meu.

O rază de lumină a început să strălucească în mintea mea.

* * *

Şcoala Brainard de Pregătire a Indienilor era condusă de metodişti wesleyani. Nu voi uita niciodată panoul mare pe care l-am văzut în prima zi când am ajuns acolo şi pe care scria: „Acolo unde nu există viziune, oamenii pier". De bună seamă, m-am gândit atunci că mesajul se referea doar la indieni şi că, fiind o şcoală de pregătire, scopul ei era să ne lărgească viziunea. Această idee era întărită şi de alte panouri pe care le-am văzut în oraş, pe care scria: „Nu este permis accesul indienilor şi al câinilor".

Şcoala Brainard de Pregătire a Indienilor s-a dovedit în cele din urmă o experienţă mai pozitivă decât cele anterioare pe care le avusesem până atunci. Atmosfera din şcoală era mai prietenoasă şi mai puţin formală, iar profesorii păreau să îi aprecieze pe elevi. Cu această ocazie, am aflat că Dumnezeu înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiţi. În locul Dumnezeului mânios şi răzbunător pe care îl cunoscusem anterior, aceşti oameni credeau într-un Dumnezeu mai fericit, căruia îi făcea plăcere să ştie că şi noi suntem fericiţi. Atunci când participam la slujbe, oamenii din biserică strigau adeseori „Amin!" şi „Aleluia!", iar nouă ne-a luat ceva timp ca să ne obişnuim cu izbucnirile lor bruşte. Deşi am înţeles că există diferite modalităţi de a-l privi şi de a-l adora pe Dumnezeu, cred că am rămas tributară viziunii mele anterioare, care mă făcea să cred că Acesta mă va pedepsi atunci când voi muri şi când voi apărea în faţa lui.

În timpul verilor, participam atât la predicile bisericii luterane cât şi la cele ale bisericii baptiste, iar uneori şi la cele ale Armatei Salvării. Niciodată nu mi s-a părut atât de importantă biserica la care mă duceam, cât faptul că mă duceam la biserică. Pe măsură ce am crescut, curiozitatea mea referitoare la Dumnezeu s-a amplificat, întrucât mi-am dat seama că Acesta joacă un rol important în viața mea. Ce-i drept, nu prea ştiam în ce constă acest rol sau în ce fel mă va afecta el când voi mai creşte. Mă rugam uneori lui, în speranța că voi obține răspunsuri, dar nu aveam sentimentul că mă aude. Cuvintele mele păreau să se risipească pur şi simplu în aer. La vârsta de 11 ani, mi-am adunat tot curajul şi am întrebat-o pe directoarea şcolii dacă ea crede cu adevărat în Dumnezeu. Eram convinsă că dacă deține cineva răspunsul corect, *ea* era aceea! În loc să îmi răspundă la întrebare, directoarea mi-a tras însă o palmă, întrebându-mă cum îndrăznesc să pun la îndoială existența lui Dumnezeu. M-a invitat să îngenunchez şi să mă rog pentru iertare, lucru pe care l-am şi făcut. Oricum, mi-a intrat în cap că sunt sortită iadului din cauza lipsei mele de credință, dat fiind că pusesem la îndoială existența lui Dumnezeu. În sinea mea, eram convinsă că Acesta nu mă va ierta niciodată.

În vara aceluiaşi an, m-am mutat împreună cu tatăl meu şi am trăit o experiență care m-a paralizat de teamă. Într-o noapte, după ce m-am pus în pat, am tras perdeaua ferestrei de lângă mine şi am început să privesc stelele şi norii de pe cer, lucru care mi-a plăcut încă de când eram foarte mică. Subit, am surprins o rază de lumină care cobora trecând printr-un nor şi am înghețat de spaimă. Raza se mişca dintr-un loc în altul, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Am fost convinsă că acesta este Iisus, care vine a doua oară pe Pământ, aşa că am țipat din răsputeri. La şcoală mi se

spusese că Iisus va veni ca un hoț, în timpul nopții, și că îi va lua cu el pe cei drepți, arzându-i în schimb pe cei răi. Lui tata i-a luat ore întregi ca să mă convingă că tot ce am văzut era o lumină de avertizare care indica sosirea unui carnaval în oraș. Aceasta a fost prima lumină de avertizare pe care am văzut-o în viața mea. Am tras perdeaua și de atunci nu am mai privit o vreme la stele.

Am continuat să caut însă să aflu în ce constă adevărata natură a lui Dumnezeu. Îmi amintesc că m-am dus la slujbele ținute de numeroase biserici și că am memorat cu această ocazie tot felul de citate din Noul Testament. Am ajuns astfel să cred că atunci când omul moare, spiritul lui rămâne în mormânt până în ziua învierii, când va veni Christos și îi va lua pe cei drepți cu el. M-am gândit adeseori la acest lucru, temându-mă în continuare de momentul morții și de vidul negru care va urma.

Noaptea se adânceşte

Perdelele de la fereastra salonului meu de spital erau trase. Oare eu le trăsesem? Am privit din nou ceasul de pe perete, apoi aproape că m-am dat jos din pat ca să mă conving că nu era scos din priză. Timpul părea să stea pe loc. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva. M-am gândit că poate va veni o asistentă să îmi facă o vizită, sau şi mai bine, că aş putea să sun acasă. Pe noptiera de lângă pat se afla un telefon. M-am aplecat către el şi am format numărul. Câteva momente mai târziu mi-a răspuns Donna, fata mea în vârstă de 15 ani. M-a întrebat imediat dacă mă simt bine. Era o senzaţie minunată să îi aud îngrijorarea şi afecţiunea din voce. I-am răspuns că mă simţeam bine, doar puţin singură. „Tata nu a ajuns încă", mi-a spus ea. Inima mea s-a oprit. Simţeam o nevoie disperată să vorbesc cu el. „Mamă? Te simţi bine?", m-a întrebat Donna. „Da, da, mă simt bine", i-am răspuns eu. În realitate, mi-aş fi dorit să îi spun: „Te rog, trimite-l pe tata înapoi! Cât mai repede!" Starea mea de nelinişte interioară continua să se amplifice.

Am auzit câteva voci subţiri la celălalt capăt al firului: „Vreau să vorbesc cu mama", „Hei, dă-mi telefonul!", „Te spun lui tata, să ştii!" Toate aceste sunete familiare m-au făcut imediat să mă simt mai bine. Am petrecut următoarea jumătate de oră urându-le noapte bună tuturor copiilor mei. După ce am aşezat telefonul în furcă, am simţit că singurătatea mă cuprinde din nou, învăluindu-mă de pretutindeni. Salonul părea şi mai întunecat, iar distanţa dintre spital şi casă mi se părea de un milion de mile, şi nu doar de câţiva kilometri. Viaţa mea era pentru mine familia, iar faptul că eram departe de ea mă speria şi mă rănea. M-am gândit din nou la fiecare dintre copiii mei, şi desigur la soţul meu, Joe, iar acest lucru m-a făcut să mă simt mai bine. În acel moment nimeni din lume nu m-ar fi putut convinge vreodată că peste numai câteva ore nu-mi va mai păsa deloc dacă mă voi întoarce vreodată la familia mea, ba chiar că aveam să *mă rog* să nu mă întorc la ei!

Încă de mică am crezut că soţul şi copiii mei vor înlocui familia care mi-a lipsit în copilărie. Mi-am promis încă de atunci că atunci când mă voi mărita, familia mea va fi prima pe lista mea de priorităţi şi cel mai mare refugiu al meu. Mi-am propus să îmi iubesc soţul şi să rămân alături de el la bine şi la greu, astfel încât copiii noştri să poată conta pe faptul că nu ne vom despărţi niciodată.

Când am împlinit 15 ani, am fost trimisă să locuiesc cu mama. Tata era de părere că o domnişoară de vârsta mea ar trebui să trăiască împreună cu mama ei, nu într-un internat sau împreună cu el. La rândul ei, mama avea nevoie de cineva care să o îngrijească pe sora mea mai mică în timp ce ea se afla la muncă. De aceea, am renunţat la şcoală şi am rămas acasă, având grijă de surioara mea. Stând tot timpul în casă, am început să îmi plâng de milă, văzându-i

pe copiii din vecini cum se duc dimineața la școală și cum se întorc acasă după-amiezile. Încă nu-mi dădeam seama ce ar însemna o educație pentru viitorul meu, dar regretam pierderea colegilor mei de școală, inclusiv a celorlalți frați și a surorilor mele. În scurt timp, am început să mă gândesc că singura modalitate de a scăpa de această soartă tristă era aceea de a mă mărita și de a-mi începe propria mea familie. Simțeam că viața mea era controlată de nevoile celorlalți și că timpul trecea, iar eu ratam toate posibilitățile de a fi fericită. Îmi doream propriile mele haine, propriul meu pat și propria mea casă. Îmi doream un soț în care să am încredere și care să mă iubească întotdeauna, orice s-ar întâmpla.

Nu-i de mirare că m-am îndrăgostit iremediabil de primul băiat din vecini, cu care m-am și măritat în vara următoare. Tata s-a împotrivit categoric, dar acum locuiam cu mama, care m-a susținut. Aveam 15 ani și eram foarte naivă, neavând nicio idee în legătură cu adevăratele cerințe ale unei căsnicii. Imaturitatea noastră și faptul că aveam viziuni foarte diferite asupra vieții a pus capăt căsniciei noastre șase ani mai târziu. Visul meu era spulberat și aveam în suflet o rană care avea să necesite foarte multă răbdare și foarte multă iubire pentru a se vindeca. Totuși, nu am regretat niciodată această primă căsnicie, întrucât mi-a dăruit patru copii minunați. Am avut la început două fete, Donna și Cheryl, după care am avut un băiat, pe Glenn, și o nouă fată, Cynthia, care a murit la vârsta de trei luni de sindromul pe care l-am amintit mai devreme.

L-am cunoscut pe Joe la o petrecere de Crăciun, imediat după ce s-a pronunțat divorțul. Era militar și era cantonat la Baza Aeriană Stead de lângă Reno, Nevada, unde locuiam la acea vreme. Joe era la rândul lui divorțat, și după ce l-am cunoscut mai bine mi-am dat seama că

aveam foarte multe lucruri în comun. Avusese o copilărie similară cu a mea şi nutrea aceeaşi dorinţă arzătoare de a-şi întemeia o familie solidă. Se părea că ne potriveam. Chiar şi copiii mei îl simpatizau, dorindu-şi ca Joe să se mute cu noi, poate chiar mai mult decât îmi doream eu (la început). Pe scurt, nu a trecut mult şi ne-am căsătorit.

Încă de la început mi s-a părut prea frumos ca să fie adevărat. Joe avea o blândeţe pe care nu am mai cunoscut-o până la el. Era extrem de răbdător cu copiii, dar suficient de ferm, iar copiii răspundeau la iubirea lui. Practic, se băteau care să fie primul la uşă atunci când Joe venea acasă de la serviciu, noaptea, pentru a-l saluta. Încă de la bun început, Joe a fost pentru ei „tata", din toate punctele de vedere.

Faptul că *ne doream* să fim împreună, la care se adăuga şi maturitatea noastră în creştere, a fost liantul care ne-a ţinut aproape în toţi aceşti ani. Tot mutându-ne din loc în loc (în funcţie de bazele militare la care era trimis Joe), am fost nevoiţi să ne adaptăm în permanenţă, aşa că ne-am promis unul altuia că vom face tot ce ne va sta în puteri pentru a ne menţine familia unită, cu orice preţ. Pe scurt, puneam amândoi pe primul loc familia, şi abia apoi pe noi înşine.

În luna iulie 1963, Joe a fost transferat la Baza Aeriană Randolph, din San Antonio, Texas. Era o epocă în care tocmai apăreau computerele, iar Joe a fost detaşat să înveţe programarea pe calculator. În timpul primilor patru ani petrecuţi în Texas, am dat naştere la doi băieţi, Joseph Jr. şi Stewart Jeffrey.

Practic, trăiam amândoi împlinirea unui vis. Aveam o maşină nouă şi o casă nouă, *cu tot ce trebuia, inclusiv cu aer condiţionat*. Copiii aveau destule haine, iar eu puteam să stau acasă şi să mă ocup de ei. Mă simţeam într-adevăr binecuvântată. Siguranţa şi bucuria pe care le simţeam

păreau la o mie de ani distanță de angoasa și singurătatea din copilărie sau de nefericirea din timpul primei mele căsnicii. Știam totuși că îmi lipsește ceva.

Continuam să mă rog, dar relația mea cu Dumnezeu mi se părea distantă și era dublată în continuare de teamă. Știam că îmi răspundea din când în când la rugăciuni, așa cum s-a întâmplat de pildă după divorț, când m-am rugat să cunosc un bărbat plin de iubire și de răbdare care să mă ajute să îmi cresc copiii și când am fost literalmente condusă către Joe. Ajunsesem să cred că Dumnezeu este real și își iubește copiii, în pofida tendinței lui către răzbunare, dar nu prea știam cum să integrez această iubire în viața mea și cum să o împărtășesc cu copiii mei. Am discutat chestiunea cu Joe și i-am sugerat să începem să mergem la o biserică. Nu a fost deloc entuziasmat, dat fiind că experiențele din prima parte a vieții sale l-au îndepărtat de religie. I-am respectat punctul de vedere, dar am continuat să caut o cale prin care să inoculez familiei mele un sentiment religios mai puternic. Am participat cu toții la câteva slujbe în cadrul bisericilor locale, dar experiența nu ne-a satisfăcut pe niciunul, așa că după o vreme am lăsat lucrurile așa cum erau. În acest fel, convingerile mele religioase au continuat să rămână confuze încă foarte mulți ani.

Asistenta a intrat în salonul meu și mi-a întrerupt gândurile. Avea câteva somnifere, dar le-am refuzat, întrucât nutream o mare aversiune pentru orice fel de medicament. Teama mea de medicamente își avea originile cu mult timp în urmă, așa că rareori mi se întâmpla să iau chiar și o aspirină, preferând de o mie de ori să suport o durere de cap sau să duc o boală pe picioare. După ce asistenta a ieșit, am rămas din nou cu gândurile mele. În liniștea nopții, mintea mea s-a orientat pentru prima dată

asupra operației care mă aștepta peste câteva ore. Oare urma să fie totul în regulă? Auzisem multe povești legate de oameni care au murit pe masa de operație. Oare mă voi înscrie și eu în această statistică? Prin minte mi-au trecut tot felul de imagini legate de cimitire, de pietre funerare, cruci și schelete îngropate în sicriele lor. Am început să îmi pun întrebări legate de ultimele rituri, despre care auzisem vag în tinerețe. Am încercat să înțeleg de ce se puneau cruci la capul morților. Oare pentru a-i arăta lui Dumnezeu că aceștia au fost niște sfinți? Sau pentru că au fost niște păcătoși și aveau astfel nevoie de protecție împotriva demonilor din iad? Singurătatea și întunericul au început să mă apese, așa că am apăsat butonul și am chemat asistenta.

„Mai aveți somniferele acelea?", am întrebat-o senină. M-am privit confuză, dar mi-a adus pastilele. Le-am luat și i-am mulțumit, după care femeia a stins lumina și a ieșit. A mai trecut o vreme până când m-a luat somnul, după care mi-am spus rugăciunea și m-am culcat.

A doua zi

Dimineaţa a venit rapid, iar razele soarelui au invadat salonul, furişându-se pe după perdele. Operaţia era programată pentru amiază. De aceea, aveam fie posibilitatea să mă trezesc şi să aştept ore întregi, fie să-mi prelungesc plăcerea de a sta în pat. Încă mă simţeam ameţită din cauza somniferelor pe care le luasem ceva mai devreme, sau poate că mă simţeam epuizată din cauza fricii şi a anxietăţii. Acum, văzând lumina dimineţii care îmi lumina camera, m-am relaxat imediat şi am început să-mi amintesc de ultima dată când am fost la spital. Frica pe care am simţit-o astă noapte nu a fost nimic prin comparaţie cu cea pe care am simţit-o atunci. Cel puţin, de data aceasta ştiam ce *trebuia* să se întâmple.

* * *

Joe s-a retras din armată în anul 1967. În faţă avea numeroase opţiuni pentru o nouă carieră civilă. Computerele tindeau să devină o industrie de sine stătătoare, iar

pregătirea lui îi permitea să își înceapă noua carieră oriunde dorea. Practic, tot ce trebuia să decidem era în ce parte a țării doream să ne stabilim. În cele din urmă, am optat pentru Pacific Northwest, unde Joe a acceptat o slujbă la o mare companie de aeronautică. Am pornit de la premisa că noua climă ne va prii după căldura uscată pe care a trebuit să o suportăm în Texas. Urma, de asemenea, să fim aproape de tatăl meu și de noua lui soție, care locuiau în Northwest.

La scurt timp după ce ne-am mutat, am rămas însărcinată cu cel de-al șaptelea copil. Nu prea era o surpriză plăcută. Și eu și Joe consideram că aveam suficienți copii, așa că ne luaserăm toate precauțiile necesare pentru a preveni o nouă sarcină. Cele șase sarcini anterioare îmi slăbiseră corpul, iar medicii mi-au recomandat insistent să nu mai rămân gravidă.

În luna a treia am început să am crampe severe și hemoragii. Medicii mi-au spus că ceea ce eliminam era de fapt țesut fetal. Din cauza acestor complicații (și a altora), erau convinși că voi pierde în scurt timp sarcina. Din cauza hemoragiei care continua, am fost internată în spital pentru o săptămână. Acolo, am așteptat ca organismul meu să renunțe pe cale naturală la făt. În curând, a devenit evident că sarcina continua, așa că unul din medici mi-a sugerat să mă gândesc la avort. Medicul era absolut convins că dacă se va naște, copilului îi vor lipsi anumite membre sau părți corporale. Nu aveam niciun motiv să mă îndoiesc de judecata lui. După ce am discutat cu Joe, am luat decizia să fac un avort.

Cu o zi înainte de operația programată, m-am dus la spital pentru a fi examinată de o altă echipă de medici, iar aceștia mi-au sugerat să continui cu avortul. Când să iasă din cameră, ultimul medic mi-a spus: „Nu înțelegem de ce se cramponează micuțul de pântecul dumneavoastră". Am

simțit cum mă trec fiorii și atunci mi-a apărut pentru prima dată gândul: „Nu face acest lucru. Trebuie să ai neapărat acest copil. El își dorește să se nască".

Când Joe a venit să mă viziteze la spital în dimineața aceea, i-am repetat ce au spus medicii și i-am spus că am impresia că micuțul dorește să se nască. Am discutat împreună ce ar însemna să creștem un copil diform. Niciunul dintre noi nu își dorea așa ceva, dar eu știam că nu m-aș mai putea privi în ochi dacă aș avorta acum acest copil. În cele din urmă, Joe a fost de acord cu mine, iar seara ne-am întâlnit cu medicii și le-am explicat decizia noastră de a păstra copilul. Medicii au fost categorici: trebuia să avortez neapărat fătul handicapat. Au adăugat că niciun medic din lume nu ar fi de acord cu continuarea sarcinii, așa că nu doreau să mă mai supravegheze.

A doua zi, am început să îmi caut un medic care să mă accepte. În cele din urmă, am găsit un medic tânăr, care tocmai își începuse practica privată după ce fusese medic militar la o bază aeriană. Datorită trecutului comun, se simțea apropiat de Joe, așa că a fost de acord să mă accepte ca pacientă. Considera că micuțul ar putea supraviețui după naștere, dar și el se temea că s-ar putea naște diform. Mi-a spus să stau la pat și mi-a dat o serie de recomandări pe care trebuia să le urmez cu strictețe.

Joe și copiii s-au ocupat de toate sarcinile casei, așa că am profitat de timpul meu liber pentru a urma niște cursuri la domiciliu și pentru a-mi termina liceul. Pe măsură ce trecea timpul și data nașterii se apropia, deveneam din ce în ce mai speriată. I-am pregătit pe copii pentru posibilitatea nașterii unui copil diform, eventual fără anumite membre corporale, sau chiar mort. În tot acest timp, am încercat să mă liniștesc reamintindu-mi cuvintele primului medic, care îmi spusese: „Nu înțelegem de ce micuțul se cramponează de

pântecul dumneavoastră". Era o epocă în care spitalele nu acceptau prezența tatălui în salonul în care avea loc nașterea, iar gândul că trebuia să înfrunt acest moment dificil fără să-l am pe Joe lângă mine mă îngrozea literalmente. Deși personalul spitalului a fost în cele din urmă de acord să îl lase pe Joe lângă mine în timpul nașterii, medicii se temeau de eventuala lui reacție. I-au spus că dacă va leșina sau va păți ceva în timpul operației, principala lor responsabilitate era față de mine. L-au pus chiar să semneze o declarație prin care îi exonera de orice responsabilitate.

Când au început durerile, m-am internat în spital. Era 19 iunie 1968. Eram atât de speriată încât întregul corp îmi tremura fără să îl pot controla. Joe a rămas lângă mine, ținându-mă de mână și mângâindu-mă pe păr. A fost nevoit să îmbrace un halat verde și să poarte o mască albă, la fel ca medicii. Ochii lui albaștrii-cenușii încercau să mă liniștească, dar îmi dădeam seama după felul în care gâfâia că era la fel de îngrozit ca și mine. Când s-a apropiat momentul nașterii, ne-am strâns puternic mâinile.

După ce copilul s-a născut, l-am privit pe medic în ochi. Mi-am dat imediat seama că toate acele luni de spaimă și de angoasă fuseseră inutile. Medicul mi-a așezat copilul la piept, astfel încât să îl pot ține. L-am examinat imediat din creștet până la tălpi. Am început să plâng, la fel ca și Joe. Fiul nostru era perfect sănătos, la fel ca orice alt nou-născut. Atunci când l-am luat în brațe, am știut imediat că acest copil și-a dorit într-adevăr să fie născut de mine.

Deși nu mi-aș fi schimbat decizia pentru nimic în lume, această sarcină mi-a slăbit foarte tare corpul. În următorii ani am avut tot felul de probleme medicale. În cele din urmă, medicul meu mi-a sugerat să îmi fac o histerectomie. După ce am discutat cu Joe, am decis să accept recomandarea medicului, și astfel am ajuns în situația de acum.

Revenind la dimineața operației chirurgicale, o nouă asistentă a intrat în salonul meu și a văzut că sunt trează. Dorea să îmi facă o injecție pentru a adormi, în vederea operației care urma. Gândul că mă trezea ca să mă adoarmă mai bine m-a distrat. Probabil că aș fi izbucnit în râs, dar simțeam deja anestezicul circulându-mi prin vene și căldura lui răspândindu-se prin întregul meu corp. Ca prin vis, am auzit vocea medicului, care spunea: „Este pregătită?" După care în mintea mea s-a făcut beznă.

Când mi-am revenit în simțiri era deja după-amiază. Medicul stătea lângă mine. Mi-a spus că operația a reușit și că în scurt timp mă voi simți mai bine. Îmi amintesc că m-am gândit: „Grozav! În sfârșit mă pot odihni, fără să îmi mai fac probleme în legătură cu operația". După care am adormit la loc.

În acea noapte, m-am trezit și am privit în jurul meu. Deși mă aflam într-un salon semi-privat, eram singură. Salonul era decorat frumos, în culori vesele și solare, galben și portocaliu. Cam țipătoare, dar nostime. Am remarcat că avea două paturi, două noptiere, două closete, un televizor și o fereastră mare chiar lângă patul meu. Cerusem să stau la fereastră, întrucât am suferit încă din copilărie de claustrofobie. Afară era întuneric și singura lumină din cameră era ledul de deasupra chiuvetei. Am sunat asistenta și i-am cerut niște apă. Aceasta mi-a spus că mi s-au pus pe buze cuburi de gheață încă din ziua precedentă, dar nu-mi mai aminteam nimic. A adăugat că am primit vizita soțului meu și a câtorva prieteni, dar nici de asta nu-mi aduceam aminte. În schimb, eram *pe deplin* conștientă de faptul că nu eram machiată, așa că nu am fost prea încântată la gândul că cineva m-a privit în felul acesta, fără ca eu să fiu măcar conștientă. Mai era apoi și halatul meu. Când m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că abia dacă acoperea părțile

esențiale ale corpului meu! Ce mai, se pare că trebuia să am o conversație cu Joe despre aducerea prietenilor lui în astfel de momente stânjenitoare pentru mine...

La orele 21:00, asistenta mi-a adus medicamentele pentru noapte. Cu excepția unei mici dureri pe care o simțeam în zona operației, nu aveam niciun fel de probleme. Am luat pastilele şi m-am instalat mai bine, ca să mă uit puțin la televizor înainte de a adormi. Probabil că mai mult am moțăit, întrucât când m-am uitat la ceas, acesta arăta deja orele 21:30. Eram amețită şi am simțit o nevoie imperioasă de a-l suna pe Joe. Am reuşit cu greu să formez numărul de acasă. Nu-mi mai amintesc ce am discutat. Eram atât de obosită încât tot ce îmi doream era să dorm. Am stins televizorul şi mi-am tras pătura până la cap. Mă treceau fiori prin tot corpul şi mă simțeam mai slăbită decât fusesem vreodată în viață.

Moartea mea

Cred că am adormit, dar nu multă vreme, întrucât când am deschis ochii ceasul arăta tot 21:30. Subit, am trăit un sentiment extrem de ciudat. Instinctele mele îmi spuneau că mă aflu într-un pericol iminent. Am privit prin cameră. Uşa era lăsată întredeschisă. Luminiţa de deasupra chiuvetei era încă aprinsă. Am simţit că devin extrem de lucidă şi că teama mea se amplifică necontrolat. Simţurile îmi spuneau că sunt singură şi că organismul meu devine din ce în ce mai slab.

Am încercat să sun asistenta, dar mi-a fost imposibil să îmi mişc braţul. Am trăit o senzaţie teribilă de scufundare, ca şi cum întregul corp mi-ar fi fost golit de sânge. În cap auzeam un bâzâit uşor. Am continuat să mă scufund până când am simţit că trupul meu devine rigid şi fără viaţă.

Atunci, am simţit un val de energie. Era ca şi cum m-aş fi eliberat, iar spiritul meu a fost tras afară din corp, în zona pieptului, ca şi cum ar fi fost atras de un magnet uriaş. Prima mea impresie a fost aceea că eram liberă. Experienţa nu mi s-a părut deloc nenaturală. Pluteam deasupra

patului, în apropierea tavanului. Sentimentul de libertate era nelimitat și mi se părea că îl trăiesc dintotdeauna. M-am întors și am văzut sub mine un corp zăcând pe pat. Eram curioasă să știu cine este, așa că am coborât către el. Întrucât lucrasem ca asistentă, știam foarte bine cum arată un corp mort. De aceea, de îndată ce m-am apropiat de corpul de sub mine, mi-am dat seama că acesta este lipsit de viață. Apoi l-am recunoscut: era al meu! Pe pat zăcea propriul *meu* corp mort! Acest lucru nu m-a mirat și nu m-a speriat. Tot ce am simțit a fost o anumită simpatie pentru el. Mi s-a părut mai tânăr și mai frumos decât mi-l aminteam eu, iar acum era mort. Era ca și cum mi-aș fi scos o haină uzată și aș fi aruncat-o pentru totdeauna, lucru care mi s-a părut trist, întrucât haina era încă utilă și mai putea fi folosită. Mi-am dat seama că nu mă mai văzusem niciodată într-un spațiu tridimensional, ci doar în oglindă, care este un plan bidimensional. Ochii spiritului văd însă în mai multe dimensiuni decât cei fizici. Astfel, mi-am văzut corpul din toate direcțiile simultan: frontal, din lateral și din spate. Am sesizat aspecte ale trăsăturilor mele pe care nu le cunoșteam, fapt care făcea ca imaginea să mi se pară mai completă ca oricând înainte. Probabil că așa se explica de ce nu m-am recunoscut imediat.

Noul meu corp era lipsit de greutate și extrem de mobil, iar noua mea stare existențială mă fascina. Deși doar cu câteva momente în urmă simțisem durerea din zona operației, acum nu mai simțeam niciun disconfort. Mă simțeam întreagă din toate punctele de vedere, ca și cum aș fi fost perfectă. M-am gândit: „Asta sunt eu, cu adevărat".

Atenția mi-a fost din nou atrasă către corp. Mi-am dat seama că nimeni nu știa că am murit și am simțit nevoia de a spune cuiva. „Sunt moartă, mi-a trecut prin minte, și nimeni nu știe acest lucru!" Înainte de a face vreo mișcare

lângă mine au apărut trei bărbați. Cu toții purtau niște robe frumoase, maronii și luminoase, iar unul dintre ei avea o glugă pe cap, care nu îi acoperea însă fața. Toți aveau talia strânsă cu un cordon auriu, ale cărui margini atârnau. Din ei emana un fel de lumină, dar nu foarte puternică. Mi-am dat atunci seama că și din corpul meu emana o astfel de lumină și că luminile noastre au fuzionat, înconjurându-ne pe toți patru. Nu-mi era deloc teamă. Bărbații păreau să aibă în jur de 70 sau 80 de ani, dar mi-am dat seama intuitiv că timpul avea o altă valoare în această lume decât pe Pământ. Am trăit astfel impresia că bărbații erau mult mai bătrâni decât păreau, că trăiau practic dintotdeauna. Am intuit în ei o mare înțelepciune, o cunoaștere profundă și foarte multă spiritualitate. Cred că mi-au apărut în robe tocmai pentru a-mi evoca impresia acestor calități. Fără să vreau, am început să mă gândesc la ei ca la niște călugări și mi-am dat seama că pot avea încredere în ei. Atunci, mi s-au adresat.

Mi-au spus că m-au însoțit „de eternități". Nu am înțeles ce doreau să spună. Nu puteam înțelege cu ușurință nici măcar conceptul de „eternitate", darmite de „eternități". Am asociat întotdeauna eternitatea cu viitorul, dar aceste ființe mi-au spus că m-au însoțit „eternități la rând" în trecut. Îmi era greu să înțeleg. Am început atunci să văd imagini mentale ale unei alte existențe din trecutul meu, în care m-am aflat în relație cu acești bărbați. Pe măsură ce îmi aduceam aminte, am înțeles în sfârșit că ne-am cunoscut de eternități" și m-am simțit plină de entuziasm. În minte mi-a apărut conceptul de viață anterioară și mi-am dat seama că moartea nu este altceva decât o „renaștere" într-o viață mai profundă a înțelegerii și a cunoașterii care transcende timpul. Am înțeles că din perspectiva acestei vieți eterne, bărbații din fața mea erau prietenii mei cei mai apropiați și

că a fost opțiunea lor să îmi stea alături. Mi-au explicat că au fost îngerii mei păzitori (alături de alții) în timpul ultimei mele vieți pe Pământ, dar am simțit că ei erau speciali.

Bărbații mi-au spus că am murit prematur. Mi-au transmis o stare de pace și mi-au spus să nu îmi fac griji, întrucât totul va fi bine. Odată cu starea pe care mi-au transmis-o, am simțit iubirea și grija lor față de mine. Toate aceste sentimente și gânduri mi-au fost transmise mental, așa cum se întâmplă în lumea spiritelor, de la inteligență la inteligență. La început am crezut că își folosesc gurile, dar această senzație se datora numai obișnuinței mele din lumea fizică. Spiritele comunică mult mai rapid și mai perfect, într-o manieră pe care ele o numesc „cunoaștere pură". Cuvântul cel mai apropiat din limbile de pe Pământ este „telepatie", dar nici chiar acest concept nu descrie pe deplin această realitate. Eu puteam să le simt acestor spirite emoțiile și intențiile. Le puteam *simți* iubirea. Tot acest proces mă umplea de bucurie, căci mă iubeau atât de mult. Limbajul meu anterior, cel corporal, era într-adevăr foarte limitat, și mi-am dat seama că fosta mea capacitate de a-mi exprima sentimentele fusese practic inexistentă prin comparație cu capacitatea spiritelor de a comunica în această manieră pură.

Cei trei bărbați doreau să îmi împărtășească multe lucruri; la fel și eu, dar știam cu toții că prioritățile momentului sunt altele. Mi-am amintit subit de soțul și de copiii mei și m-am temut gândindu-mă cât de mult vor fi afectați aceștia de moartea mea. Cum se va descurca Joe cu șase copii? Cum vor crește copiii fără mine? Simțeam nevoia să îi văd din nou, cel puțin pentru a mă liniști.

Singurul gând pe care îl aveam în minte era de a părăsi spitalul și de a mă duce la familia mea. După atâția ani în care mi-am dorit o familie, iar apoi am făcut tot ce mi-a

stat în puteri pentru a mi-o menține unită, m-am temut să nu o pierd. Sau poate că mă temeam ca ei să nu mă piardă pe mine.

Am căutat imediat o ieşire şi am observat fereastra. Am trecut prin aceasta şi am ieşit afară. În curând aveam să aflu că aş fi putut ieşi din cameră prin orice punct al acesteia. Singurul motiv pentru care am preferat să ies pe fereastră erau gândurile mele muritoare, asociate cu limitările fizice. Mi-am dat seama că m-am autoprogramat să mă deplasez „cu încetinitorul", întrucât gândeam din perspectiva corpului fizic, deşi corpul meu spiritual se putea deplasa prin orice obiect solid. De altfel, fereastra prin care am trecut era închisă.

Călătoria spre casă a fost ameţitoare. De îndată ce mi-am dat seama că pot face acest lucru, am început să merg cu o viteză incredibilă, fiind doar vag conştientă de copacii care se succedau cu repeziciune sub mine. Nu m-am orientat către o direcţie anume. A fost suficient să mă gândesc la casa mea pentru a mă îndrepta rapid către ea. Într-o singură clipă am ajuns şi am intrat în sufragerie.

L-am văzut pe Joe stând în fotoliul lui preferat şi citind ziarul. Mi-am văzut copiii alergând pe trepte şi mi-am dat seama că ar fi trebuit să se pregătească de culcare. Doi dintre ei se băteau cu perne, aşa cum se întâmplă cu foarte mulţi copii atunci când li se spune să se pregătească de culcare. În timp ce i-am privit pe fiecare în parte, mi-am dat seama că pot vedea crâmpeie din viitorul lor. Am înţeles cu această ocazie că fiecare dintre ei se afla pe Pământ pentru a acumula experienţe şi că deşi până atunci am crezut că erau „ai mei", ei erau de fapt spirite individuale, la fel ca şi mine, cu o inteligenţă care s-a dezvoltat cu mult timp înainte de viaţa lor fizică. Fiecare dintre ei era înzestrat cu o voinţă liberă şi putea să-şi trăiască viaţa aşa cum dorea. Am înţeles că

nimeni nu avea dreptul să le conteste această voință liberă. Eu eram doar cea care îi îngrijea, dar nu aveam dreptul să le decid viitorul. Deși la ora actuală nu-mi mai aduc aminte în ce consta aceasta, am realizat atunci că fiecare dintre copiii mei avea propria agendă pentru actuala viață, și că atunci când și-o vor îndeplini, și ei vor părăsi acest plan terestru. Am anticipat o parte din încercările și dificultățile cu care se vor confrunta de-a lungul vieții, dar mi-am dat seama că acestea le erau necesare pentru a evolua. Nu aveam niciun motiv să mă tem sau să fiu întristată. În final, fiecare dintre ei avea să se descurce, și am înțeles atunci că nu va trece mult și ne vom reîntâlni din nou. Subit, am simțit o stare de seninătate. Soțul și copiii mei, familia pe care mi-am dorit-o atâta, aveau să fie bine. Știam că pot merge mai departe fără mine, la fel cum și eu puteam merge mai departe fără ei.

M-am simțit recunoscătoare pentru această revelație și am înțeles că mi s-a permis să o am pentru ca tranziția mea prin procesul morții să îmi fie ușurată.

În continuare, am simțit dorința de a-mi continua viața și de a experimenta ceea ce mă aștepta în această nouă dimensiune. M-am simțit atrasă din nou către spital, dar nu-mi mai amintesc călătoria. Se pare că am ajuns instantaneu. Mi-am văzut din nou corpul stând pe patul de spital, la un metru sub mine. Cei trei prieteni ai mei erau încă acolo, așteptându-mă. Am simțit din nou iubirea și bucuria lor de a mă ajuta.

În timp ce mă umpleam de această iubire, am știut că a sosit timpul să merg mai departe. Am înțeles că iubiții mei prieteni, „călugării", nu aveau să vină cu mine.

Am auzit un zgomot înfundat.

Tunelul

Orice om ştie când se află în prezenţa unei energii colosale. La fel s-a întâmplat şi cu mine. În cameră s-a auzit un zgomot din ce în ce mai puternic, ca de cascadă care se rostogolea. Am intuit puterea care se ascundea în spatele zgomotului şi care părea la fel de imensă. În pofida puterii colosale a zgomotului şi a energiei care îl însoţea, nu m-am speriat, ci am simţit o atracţie hipnotică de a mă apropia, dublată de un sentiment foarte plăcut. Am auzit sunete de clopoţei la mare distanţă, care răsunau minunat şi pe care nu aveam să le uit niciodată. M-am trezit înconjurată de întuneric. Patul, luminiţa de deasupra chiuvetei şi întreaga cameră au început să dispară, iar eu m-am simţit atrasă cu blândeţe într-o masă neagră, uriaşă, care se învârtea.

Mă simţeam înghiţită de o tornadă enormă. Nu puteam vedea nimic, decât întunericul care mi se părea aproap tangibil. Acesta era mai mult decât o absenţă a lumini Era un întuneric dens, care nu semăna cu nimic din ceea (văzusem până atunci. Bunul simţ îmi spunea că ar fi trebı

să mă simt îngrozită, că toate temerile mele din copilărie ar fi trebuit să se trezească din nou, dar în realitate nu simţeam decât o senzaţie extrem de plăcută de stare de bine şi calm. Mi-am dat seama că avansez prin acest tunel, iar zgomotul asurzitor a devenit mai slab. Mă aflam într-o poziţie uşor înclinată, cu picioarele înainte. La un moment dat, viteza cu care avansam a devenit atât de incredibilă încât mi-am dat seama că nu putea fi măsurată nici măcar în ani-lumină. Odată cu ea se amplificau însă şi pacea şi liniştea pe care le simţeam. M-am gândit că aş putea rămâne în această stare sublimă de-a pururi şi am înţeles că dacă mi-aş dori, chiar aş putea să o fac.

Am devenit conştientă de faptul că şi alţi oameni călătoresc prin acest tunel, inclusiv animale, dar la mare distanţă de mine. Nu îi puteam vedea, dar am intuit că trăiau aceeaşi experienţă ca şi mine. Nu am simţit nicio legătură personală cu ei, dar mi-am dat seama că nu reprezentau niciun pericol pentru mine. De aceea, nu am mai fost atentă al ei. Am constatat totuşi că unii nu se deplasau înainte, ci rătăceau prin acest întuneric plăcut. Fie nu aveau dorinţa să avanseze, fie nu ştiau cum. Cert este că nimeni nu se temea.

Am simţit de asemenea că avea loc un proces de vindecare. Această masă neagră, aflată în mişcare, era plină de iubire, aşa că m-am scufundat şi mai adânc în căldura ei, savurând starea de pace şi de siguranţă pe care o simţeam. M-am gândit: „Probabil că aceasta este valea morţilor".

Nu m-am simţit niciodată în viaţă atât de liniştită ca atunci.

Îmbrățișată de Lumină

Am văzut la mare distanță un fascicul de lumină. Masa întunecată din jurul meu a căpătat din ce în ce mai mult forma unui tunel, iar viteza mea s-a accelerat și mai mult. Mă îndreptam către lumină. Mă simțeam instinctiv atrasă către ea, dar am înțeles că această atracție nu este neapărat universală și că nu toți oamenii o resimt. În timp ce mă apropiam de ea, am văzut figura unui bărbat stând în mijlocul ei. Întreaga lumină emana din el. Când m-am apropiat și mai mult, lumina a devenit incredibil de strălucitoare, infinit mai puternică decât cea a soarelui, și am înțeles că ochii fizici ai pământenilor nu ar putea suporta niciodată să privească această lumină fără a fi distruși. Doar ochii spirituali o puteau suporta și aprecia. Pe măsură ce m-am apropiat de lumină, corpul meu s-a îndreptat și a adoptat din nou poziția verticală.

Am văzut atunci că lumina care înconjura bărbatul era aurie în imediata sa apropiere, ca și cum corpul său ar fi avut un nimb auriu, din care emanau raze de lumină alb-strălucitoare ce se întindeau până departe în spațiu. Am

simțit cum această lumină fuzionează literalmente cu a mea, atrăgându-mă către ea. Era ca și cum lumina a două lămpi din aceeași cameră ar fuziona. Este greu să spui unde începe una dintre lumini și unde se termină cealaltă. Cele două lumini devin practic una singură. Deși lumina bărbatului era mult mai strălucitoare decât a mea, eram conștientă că și lumina mea contribuia într-o anumită măsură la strălucirea noastră comună. În timp ce luminile noastre fuzionau, am simțit că devin una cu el, și am experimentat o explozie de iubire.

Era iubirea cea mai necondiționată pe care am simțit-o vreodată. Bărbatul și-a deschis larg brațele, ca să mă primească la pieptul lui. M-am îndreptat către el și m-am lăsat îmbrățișată, repetând într-una: „Am ajuns acasă! Am ajuns acasă! În sfârșit, am ajuns acasă!" I-am simțit spiritul uriaș și mi-am dat seama că am făcut întotdeauna parte integrantă din el și că nu am fost niciodată despărțită în mod real de el. Mai mult, știam că eram vrednică de iubirea lui și că meritam să îl îmbrățișez. Îmi dădeam seama că el îmi cunoștea păcatele și greșelile, dar acestea nu contau în clipa de față. Tot ce dorea bărbatul din fața mea era să mă țină în brațele sale și să își împărtășească iubirea cu mine, iar eu îmi doream același lucru.

Nu mi-am pus nicio clipă problema cine era. Am știut din primul moment că el era Mântuitorul și prietenul meu, dar și Dumnezeu. Era Iisus Christos, care m-a iubit dintotdeauna, chiar și atunci când credeam că mă urăște. Era însăși viața, însăși iubirea, iar îmbrățișarea lui mă făcea să simt o mare fericire, care îmi inunda întreaga ființă. Știam că l-am cunoscut încă de la începuturi, cu mult timp înaintea ultimei mele vieți pământești, căci spiritul meu și-a *adus aminte* de el.

Întreaga mea viață m-am temut de el, iar acum mi-am dat seama că era cel mai bun prieten al meu. Și-a slăbit cu blândețe îmbrățișarea și m-a lăsat să mă retrag puțin pentru a-l privi în ochi, după care mi-a spus: „Moartea ta a fost prematură. Nu a sosit încă timpul tău". Niciun cuvânt rostit de altcineva nu m-ar fi putut străfulgera așa cum au făcut-o acestea. Până atunci nu avusesem niciun scop în viață. Nu făcusem decât să rătăcesc fără rost, în căutarea iubirii și bunătății, dar fără să îmi pun vreodată problema dacă propriile mele acțiuni erau corecte. Auzind cuvintele lui, am înțeles că aveam un scop, o menire pe care trebuia să o îndeplinesc. Nu știam în ce constă aceasta, dar am înțeles că viața mea de pe Pământ nu a fost lipsită de semnificație.

Nu îmi sosise încă timpul.

Timpul meu nu putea să sosească decât atunci când îmi voi îndeplini menirea, misiunea pe care mi-am asumat-o înainte de a mă întrupa pe Pământ. Existența mea terestră avea un scop. Deși am înțeles perfect acest lucru, spiritul meu s-a revoltat. Asta însemna că trebuie să mă întorc? I-am spus: „Nu, nu mai doresc să te părăsesc vreodată".

A înțeles ce doream să îi spun, iar iubirea și acceptarea lui nu au scăzut deloc. Prin minte îmi treceau tot felul de gânduri răzlețe: „Acesta este Iisus, Dumnezeul de care m-am temut toată viața? Bine, dar nu seamănă deloc cu cel pe care mi l-am imaginat eu! Este tot numai iubire!"

Prin minte au început apoi să îmi treacă tot felul de întrebări. Doream să știu de ce am murit așa cum am murit nu în sensul că am murit prematur, dar nu înțelegeam de ce a ajuns spiritul meu la el înainte de învierea promisă. Încă mai aveam convingerile care mi-au fost inoculat din copilărie. Lumina lui a început să îmi umple mintea și am primit astfel răspunsurile la întrebările mele în

înainte de a apuca să le formulez pe deplin. Lumina lui era cunoaştere pură. Ea avea puterea de a transmite adevărul cel mai plenar. În timp ce căpătam încredere şi mă lăsam în voia acestei lumini, prin minte au început să mi se succeadă cu repeziciune o sumedenie de întrebări, care îşi primeau răspunsurile la fel de rapid. Iar aceste răspunsuri erau complete şi absolute. Din cauza fricii mele, eu am interpretat în mod greşit moartea, aşteptându-mă la ceva ce nu exista. Mormântul nu era menit pentru spirit, ci doar pentru corp. Nu m-am simţit nicio clipă judecată pentru greşeala mea. Am trăit doar sentimentul că aceasta a fost înlocuită de un adevăr viu. Am înţeles cu această ocazie că el era Fiul lui Dumnezeu, fiind el însuşi una cu Dumnezeu, şi că a decis încă înainte de naşterea creaţiei să fie Mântuitorul acesteia. Am înţeles, sau mai bine zis *mi-am adus aminte* de rolul lui ca şi creator al Pământului. Misiunea lui era de a veni în această lume şi de a predica iubirea. Cunoaşterea care îmi era transmisă semăna mai degrabă cu aducerea aminte. Îmi reaminteam lucruri pe care le ştiam cu mult timp înainte de ultima mea viaţă pe Pământ, dar pe care le-am uitat la naştere, din cauza unui „văl" care s-a lăsat peste mintea mea.

În timp ce întrebările se succedau din ce în ce mai rapid în mintea mea, am devenit conştientă de umorul lui. Aproape râzând, mi-a sugerat să mai încetinesc ritmul întrebărilor, întrucât oricum aveam să aflu totul la momentul potrivit. Dar eu doream să ştiu totul atunci, de la început şi până la sfârşit. Curiozitatea mea excesivă a fost întotdeauna o piatră de încercare pentru părinţii şi pentru soţul meu, şi uneori chiar pentru mine însămi. Acum se dovedea însă o binecuvântare şi eram emoţionată la gândul că pot primi toată această cunoaştere, direct de la Marele Învăţător! Procesul se derula cu o asemenea repeziciune încât puteam învăţa biblioteci întregi într-o singură clipă

Era ca şi cum m-aş fi putut uita la o carte, înţelegând instantaneu conţinutul ei, în toate detaliile şi toate nuanţele. Cu cât înţelegeam însă mai mult, cu atât mai numeroase deveneau întrebările mele, dar şi răspunsurile primite, care derivau unele din altele, ca şi cum toate adevărurile ar fi fost interconectate într-o manieră inerentă. Abia acum am înţeles pe deplin ce înseamnă cuvântul „omniscient". Cunoaşterea trecea pur şi simplu prin mine. Într-un anumit sens, ea *devenea* una cu mine, şi am rămas uimită de capacitatea mea de a înţelege misterele universului prin simpla reflectare asupra lor.

Mi-am dorit să ştiu de ce existau atâtea biserici în lume. De ce nu ne-a dat Dumnezeu o singură biserică, o singură religie pură? Răspunsul mi-a venit din nou sub forma înţelegerii pure. Mi s-a spus că fiecare om se află pe un nivel diferit de dezvoltare spirituală; de aceea, este pregătit pentru primirea unei cunoaşterii spirituale diferite. Toate religiile de pe Pământ sunt necesare, întrucât există oameni care au nevoie de mesajul lor. Oamenii care au anumite religii nu ar putea înţelege niciodată mesajul Evangheliei Domnului. În schimb, religia lor îi ajută să acceadă la un anumit nivel al cunoaşterii. Fiecare biserică îndeplineşte anumite nevoi spirituale, pe care altele nu le pot îndeplini. De altfel, nicio biserică nu ar putea îndeplini toate nevoile spirituale de pe toate nivelele de conştiinţă. Pe măsură ce individul îşi ridică nivelul de înţelegere referitor la Dumnezeu şi la progresul lui etern, este posibil ca el să nu se mai simtă atras de mesajul actualei lui religii şi să îşi caute o religie sau o filozofie nouă, care să umple acest gol. El atinge astfel un nou nivel al înţelegerii, după care aspiră către o cunoaştere încă şi mai înaltă şi către o nouă posibilitate de a creşte. Astfel de posibilităţi i se oferă în permanenţă, cu fiecare pas înainte pe care îl face.

După ce am primit acest răspuns, am înțeles că noi nu avem dreptul să criticăm nicio religie din lume, întrucât toate sunt la fel de prețioase și de importante. În fiecare țară, în fiecare religie și în fiecare perioadă istorică, pe Pământ sunt trimiși oameni speciali, care au menirea de a-și ajuta semenii să progreseze. Există, de bună seamă, și o Evanghelie completă, dar marea majoritate a oamenilor nu o pot cunoaște integral pe acest pământ. Pentru a ajunge la un adevăr atât de înalt, noi trebuie să ne ascultăm spiritul și trebuie să ne transcendem egoul.

Am dorit apoi să aflu scopul vieții pe Pământ. De ce ne aflăm noi aici? În timp ce mă scăldam în iubirea infinită a lui Iisus, nu-mi puteam imagina de ce s-ar oferi voluntar vreun spirit să părăsească acest paradis sublim și toate splendorile lui care pot fi explorate, ca să nu mai vorbim de toate ideile care pot fi create aici și de toată cunoașterea care poate fi acumulată. De ce și-ar dori cineva să părăsească acest loc pentru a veni pe Pământ? În loc de răspuns, *mi-am amintit* de momentul creației Pământului. Am retrăit această creație ca și cum ea s-ar fi produs în fața mea. Acest lucru era important, întrucât Iisus dorea ca eu să înțeleg cu toată ființa cunoașterea care îmi era oferită. El dorea să-mi reamintească ce am simțit atunci când Pământul a fost creat și singura modalitate de a-mi transmite acest lucru era să mă facă să simt din nou ce am simțit atunci.

Toate spiritele (actualii oameni) au luat parte la crearea Pământului. Mai mult, ne-am bucurat cu toții că putem lua parte la acest moment important. Eram împreună cu Dumnezeu și știam că noi suntem copiii lui. El era mulțumit de dezvoltarea noastră și nutrea o iubire absolută pentru fiecare dintre noi în parte. Iisus Christos era și el de față. Spre surpriza mea, am înțeles că Iisus era o ființă separată de Dumnezeu, cu propria ei menire divină, și că Dumnezeu

era Tatăl nostru comun. Educația mea protestantă m-a învățat că Dumnezeu Tatăl și Iisus erau una și aceeași ființă. După ce ne-am adunat cu toții, Tatăl ceresc ne-a explicat că venirea pe Pământ ne va accelera și mai mult evoluția spirituală. Fiecare spirit care dorea să vină pe Pământ a contribuit la planificarea condițiilor de pe această planetă, inclusiv a legilor care aveau să ne guverneze aici. Printre acestea se numărau legile fizicii pe care le cunoaștem cu toții, limitările corpului fizic și puterile spirituale la care putem avea acces. Noi l-am ajutat personal pe Dumnezeu să creeze plantele și animalele de pe Pământ. Sistemele solare, sorii, lunile, stelele, planetele, viața de pe planete, munții, râurile, mările, etc. – toate au fost create mai întâi într-o formă spirituală, și abia apoi fizică. Am asistat la acest proces, iar pentru a-l înțelege mai bine, Mântuitorul mi-a explicat că întreaga creație spirituală poate fi comparată cu una din fotografiile noastre, în timp ce creația fizică ce îi corespunde poate fi comparată cu negativul acesteia. Acest pământ nu reprezintă decât umbra întunecată a frumuseții și slavei care îi corespunde în lumea spirituală, dar noi aveam nevoie de el pentru a ne continua evoluția. De aceea, era foarte important ca eu să înțeleg că noi am contribuit cu toții la crearea condițiilor noastre de pe acest pământ.

Adeseori, gândurile creatoare pe care le avem în această viață reprezintă consecința unor inspirații invizibile. Multe dintre cele mai importante invenții și chiar aplicațiile lor tehnologice au fost create mai întâi în lumea spiritelor de către cele mai talentate spirite. Indivizii de pe Pământ au primit apoi inspirația de a crea aceste invenții în lumea lor fizică. Am înțeles de asemenea că există o legătură dinamică și vitală între lumea spirituală și cea a muritorilor, și că noi avem nevoie de spiritele din lumea de dincolo pentru a

putea progresa. De altfel, am constatat că acestea sunt cât se poate de fericite să ne ajute în toate felurile cu putință.

Am mai văzut că în lumea de dincolo noi ne-am ales singuri misiunea pe care trebuie să ne-o îndeplinim în această viață. Am înțeles că marile etape ale vieții noastre depind de îndeplinirea acestor misiuni. Cunoașterea divină la care am avut acces în acea lume ne-a permis să știm în ce vor consta majoritatea încercărilor și testelor la care vom fi supuși în această lume, scop în care ne-am pregătit anticipat. Ne-am unit mai multe spirite, care ne-au devenit apoi membri de familie sau prieteni, și care au promis să ne ajute să ne îndeplinim misiunea. Cu toții am venit ca voluntari pe această planetă, dornici să experimentăm tot ce a creat Dumnezeu pentru noi. Am aflat cu această ocazie că toți cei care au optat pentru a veni în această lume au fost niște spirite foarte curajoase. Chiar și cel mai puțin dezvoltat om în această lume a fost un spirit puternic în lumea de dincolo.

Nouă ni s-a dat libertatea de a acționa așa cum dorim în această lume. Acțiunile noastre ne determină cursul vieții, dar noi le putem modifica oricând dorim, schimbându-ne astfel acest curs. Am înțeles că acest mecanism este foarte important și că Dumnezeu ne-a promis tuturor că nu va interveni în viața noastră *decât dacă îi vom cere personal acest lucru*. Dacă facem acest lucru, el intervine cu atotputerea lui și ne ajută să ne îndeplinim dorințele, în măsura în care acestea sunt juste. Cu toții am fost recunoscători pentru această capacitate de a ne manifesta liberul arbitru și de a ne exersa astfel propria putere. În acest fel, noi ne putem alege singuri bucuriile sau durerile pe care dorim să le experimentăm în viață. Alegerile noastre ne aparțin întru totul și depind de deciziile pe care le luăm.

M-am simțit ușurată să descopăr că Pământul nu este căminul nostru natural și că noi nu ne-am născut aici. Pământul nu este decât o școală temporară la care venim pentru a fi educați, iar păcatul nu reprezintă adevărata noastră natură. Din punct de vedere spiritual, noi ne aflăm pe diferite nivele de cunoaștere, iar natura noastră divină primordială ne umple cu dorința de a face bine. Atât timp cât ne aflăm însă pe Pământ, egoul nostru terestru se află într-o opoziție constantă față de spiritul nostru. Am văzut cu această ocazie cât de slab este trupul nostru din carne și cât de încăpățânat. Deși corpul nostru spiritual este plin de lumină, de adevăr și de iubire, el trebuie să ducă o bătălie continuă pentru a transcende dorințele trupești, fapt care îl fortifică enorm. Oamenii cu adevărat dezvoltați descoperă o armonie perfectă între trupul și spiritul lor, care îi ajută să se simtă împăcați și îi determină să își ajute semenii.

Pe măsură ce învățăm să ne acomodăm cu aceste noi legi ale creației fizice, noi învățăm inclusiv cum să folosim aceste legi pentru binele nostru. Învățăm astfel cum să trăim în armonie cu puterile creatoare care ne înconjoară. Dumnezeu ne-a dăruit tuturor talente individuale mai mari sau mai mici, în funcție de nevoile noastre. Dacă ne folosim aceste talente, noi învățăm cum să lucrăm cu legile și cum să le înțelegem, depășind astfel limitările din actuala viață. Prin înțelegerea acestor legi, noi le putem sluji mai bine celor din jurul nostru. Tot ceea ce devenim noi în această viață terestră este lipsit de semnificație dacă nu ne folosim de talentele noastre pentru a le fi de folos celor din jurul nostru. Toate darurile cu care suntem înzestrați ne-au fost date exclusiv pentru a ne ajuta semenii. Prin serviciile pe care le aducem altora, noi ne desăvârșim evoluția spirituală.

Mai presus de orice, mi s-a spus că iubirea este legea supremă. Am înțeles o dată în plus că fără iubire, noi nu suntem nimic. Noi ne aflăm în această lume pentru a ne ajuta unii pe alții, pentru a avea grijă de semenii noștri, pentru a ne înțelege, a ne ierta și a ne sluji reciproc. Altfel spus, ne aflăm aici pentru a iubi fiecare persoană care s-a născut pe Pământ. Indiferent dacă forma sa terestră este albă sau neagră, galbenă sau ciocolatie, frumoasă sau urâtă, grasă sau slabă, bogată sau săracă, inteligentă sau proastă, rolul nostru nu este de a judeca aceste aparențe exterioare. Fiecare spirit are capacitatea de a se umple de iubire și de o energie eternă. La început, cu toții avem un anumit grad de lumină și de adevăr, care pot fi dezvoltate plenar. Noi nu avem capacitatea de a măsura aceste lucruri. Numai Dumnezeu știe ce se află în inima omului și numai el ne poate judeca perfect. El ne cunoaște spiritul, în timp ce noi nu vedem decât puterile și slăbiciunile noastre exterioare. Din cauza limitărilor noastre, de cele mai multe ori noi nu putem privi în inima celui din fața noastră.

Am aflat cu această ocazie că tot ceea ce facem pentru a ne dovedi iubirea este binecuvântat în fața lui Dumnezeu: un zâmbet, un cuvânt de încurajare, un sacrificiu cât de mic. Prin astfel de acțiuni, noi creștem din punct de vedere spiritual. Nu toți oamenii ni se par demni de a fi iubiți, dar de regulă, cei pe care nu reușim să-i iubim ne reamintesc de anumite aspecte dinlăuntrul nostru pe care nu le putem suporta. Am mai aflat că noi trebuie să ne iubim dușmanii, renunțând definitiv la ură, la mânie, la invidie, la amărăciune și la refuzul nostru de a ierta. Toate aceste emoții negative ne distrug spiritul, iar pentru felul în care ne comportăm cu semenii noștri va trebui să răspundem.

Atunci când am primit planul creației, noi am cântat de bucurie și ne-am umplut cu iubirea lui Dumnezeu.

Anticipând creşterea spirituală la care vom avea acces pe acest pământ şi legăturile profunde pe care le vom putea stabili între noi, ne-am bucurat enorm.

Apoi am asistat la crearea Pământului. Am privit cum fraţii şi surorile noastre s-au întrupat în corpuri fizice, experimentând pe Pământ bucuriile şi durerile care i-au ajutat să crească. Îmi amintesc perfect cum i-am privit pe pionierii americani care au invadat continentul, bucurându-se de încheierea misiunilor lor dificile. Am înţeles că numai spiritele care aveau nevoie de o astfel de experienţă au fost trimise în acea perioadă pe Pământ. I-am văzut pe îngeri bucurându-se pentru cei care şi-au îndurat greutăţile şi care au reuşit să îşi ducă la bun sfârşit misiunile, respectiv întristându-se pentru cei care nu au reuşit. Mulţi dintre ei au dat greş din cauza slăbiciunilor lor, dar au fost şi unii care nu au reuşit să îşi îndeplinească propria misiune din cauza slăbiciunilor altor persoane. Mi-am dat seama că mulţi dintre cei prezenţi nu ar fi reuşit niciodată să treacă prin tot ce au trecut strămoşii noştri, ridicându-se la înălţimea sacrificiului lor. Noi am fi fost nişte pionieri de două parale şi am fi contribuit la căderea multor semeni ai noştri. În mod similar, mulţi dintre pionierii şi eroii din alte epoci nu s-ar descurca astăzi pe Pământ. Noi ne aflăm întotdeauna în locul şi la momentul potrivit.

Asistând la toate aceste imagini, am înţeles cât de perfect este planul divin. Am aflat cu această ocazie că noi ne-am oferit singuri voluntari pentru poziţia pe care o ocupăm în această lume şi că fiecare dintre noi primeşte mai mult ajutor decât ne putem imagina. Am văzut cât de necondiţionată este iubirea lui Dumnezeu, care transcende orice iubire pământească, emanând din el şi ajungând la toţi copiii lui. I-am văzut pe îngeri stând lângă noi, gata să ne ajute oricând le cerem acest lucru şi bucurându-se pentru

toate realizările noastre. Mai presus de orice, l-am văzut pe Iisus Christos, Creatorul și Mântuitorul Pământului, dar și cel mai apropiat prieten al nostru, al tuturor. M-am topit de fericire în timp ce el mă strângea în brațele sale, mângâindu-mă și făcându-mă să simt că am ajuns în sfârșit acasă. Aș da și astăzi orice și aș face tot îmi stă în puteri pentru a simți din nou această iubire și pentru a fi îmbrățișată iarăși în brațele iubirii sale eterne.

Legile

Mă aflam în continuare în prezența Domnului, scăldându-mă în lumina lui plină de iubire. Nu mi se părea că mă aflu într-un loc particular sau că aş fi înconjurată şi de alte ființe. Iisus asista la tot ce vedeam eu; de fapt, el era cel care îmi dăruia întreaga cunoaştere de care aveam parte.

Am rămas aşadar în această lumină, iar întrebările şi răspunsurile au continuat. De fapt, dialogul dintre noi s-a accelerat în permanență şi a devenit din ce în ce mai profund, până când a acoperit toate aspectele existenței. Mintea mea şi-a adus din nou aminte de legile care ne guvernează în acest plan, iar cunoaşterea Domnului a început din nou să curgă în mine. Am simțit o fericire distinctă din partea lui, ca şi cum s-ar fi bucurat să îmi poată împărtăşi aceste lucruri.

Am înțeles astfel că există numeroase legi care ne guvernează - legi spirituale, legi fizice şi legi universale. Pe majoritatea nu le cunoaştem aproape deloc. Aceste legi au fost create cu un scop precis şi se completează reciproc. Dacă

am recunoaște aceste legi și dacă am învăța să le folosim așa cum trebuie, noi am avea acces la o putere pe care la ora actuală nu ne-o putem imagina. Păcatul echivalează cu încălcarea acestor legi, și implicit a ordinii naturale.

Am înțeles de asemenea că toate lucrurile au fost create de către puterea spiritului. Fiecare element, fiecare particulă din creație conține o inteligență inerentă, sinonimă cu spiritul și cu viața. De aceea, ea are capacitatea de a se bucura. Fiecare element poate acționa independent în lumea sa, reacționând la legile și la forțele din jurul său. Atunci când Dumnezeu se adresează acestor elemente, ele reacționează, și chiar se bucură să îi asculte cuvântul. Christos s-a folosit de aceste puteri și de aceste legi naturale ale creației atunci când a creat Pământul.

Am înțeles cu această ocazie că dacă respectăm legile care ne guvernează, noi suntem binecuvântați și primim o cunoaștere mai mare. Pe de altă parte, dacă încălcăm aceste legi, „păcătuind", noi distrugem tot ce am realizat până acum. Există o lege a cauzei și a efectului, care guvernează inclusiv păcatul. Noi ne creăm singuri multe din pedepsele pe care le suportăm, prin acțiunile pe care le comitem. Spre exemplu, dacă poluăm mediul în care trăim, acesta reprezintă un „păcat" împotriva Pământului, iar noi culegem roadele naturale ale încălcării legilor vieții. Acestea pot consta în slăbiciune fizică sau chiar în moarte. La fel de bine, noi putem cauza slăbiciunea fizică sau moartea altor persoane prin acțiunile noastre. Există și păcate împotriva propriului corp, cum ar fi alimentația în exces sau subnutriția, lipsa exercițiilor fizice, abuzul de medicamente și droguri (care include folosirea oricărei substanțe ce contravine sistemului în care este organizat corpul nostru) și alte acțiuni care ne slăbesc fizic. Niciunul din aceste „păcate" trupești nu este mai mare sau mai mic

decât celelalte. Noi suntem responsabili pentru corpul pe care l-am primit.

Am înţeles de asemenea că fiecare spirit primeşte un drept de proprietate asupra corpului său. Atât timp cât trăim în planul fizic, spiritul are datoria de a ţine sub control corpul, respectiv pasiunile şi poftele acestuia. Tot ce există în interiorul spiritului se manifestă la nivelul corpului fizic, dar nu toate atributele corpului pot invada spiritul împotriva voinţei acestuia, ci doar acelea pe care le alege spiritul. Pentru a deveni o fiinţă umană perfectă, noi trebuie să acţionăm astfel încât corpul, mintea şi spiritul nostru să ajungă într-o armonie deplină. Pentru a deveni perfecţi inclusiv din punct de vedere spiritual, noi trebuie să adăugăm la această armonie şi iubirea şi dreptatea lui Christos.

În timp ce primeam aceste revelaţii, întregul meu spirit îşi dorea să strige de bucurie. Îmi era uşor să le înţeleg, iar Iisus ştia perfect acest lucru. Ochii mei spirituali s-au deschis din nou şi am putut vedea cu această ocazie că Dumnezeu a creat foarte multe universuri, ale căror elemente le controlează în totalitate. El deţine autoritatea supremă asupra tuturor legilor energiei şi materiei. În universul nostru există deopotrivă energii pozitive şi negative, ambele fiind necesare creaţiei şi evoluţiei spirituale. Aceste energii sunt înzestrate cu inteligenţă, având capacitatea de a ne îndeplini voinţa. Altfel spus, ele sunt slujitoarele noastre. Dumnezeu are o putere absolută asupra acestor energii. Energia pozitivă este exact aşa cum ne-o imaginăm. Ea se manifestă prin lumină, bunătate, blândeţe, iubire, răbdare, compasiune, speranţă, şi aşa mai departe. Energia negativă se manifestă şi ea aşa cum ne-o imaginăm noi: prin ură, întuneric, teamă (principalul instrument al lui Satan), răutate, intoleranţă, egoism, disperare, descurajare etc.

Cele două tipuri de energii se opun una alteia. Atunci când le asimilăm în ființa noastră, ele devin slujitoarele noastre. Energia pozitivă atrage alte energii pozitive, iar cea negativă atrage alte energii negative. Iubirea este atrasă de lumină, iar ura de întuneric. Dacă un anumit tip de energie începe să predomine în ființa noastră, noi ne asociem cu alte persoane la fel ca noi. Important este că avem opțiunea de a alege tipul de energie pe care dorim să îl cultivăm. Prin simpla emanație a unor gânduri pozitive sau prin simpla rostire a unor cuvinte pozitive, noi atragem automat către noi energiile pozitive corespondente. În lumea spiritelor am putut vedea cu claritate acest lucru. Am văzut diferite energii care înconjurau diferiți oameni. Am văzut direct cum afectează cuvintele pe care le rostesc aceştia câmpul energetic care îi înconjoară. Este suficient să rostim un cuvânt pentru ca vibrația pe care o emană acesta să atragă către noi energia corespondentă. Dorințele noastre au un efect similar. Gândurile noastre au o mare putere. Noi ne creăm mediul în care trăim prin ceea ce gândim. În planul fizic, acest proces poate dura o vreme, dar în lumea spiritelor el se produce instantaneu. Dacă am înțelege puterea gândurilor noastre, noi le-am supraveghea mai îndeaproape. Dacă am înțelege puterea uluitoare a cuvintelor noastre, am prefera de o mie de ori să tăcem decât să spunem ceva negativ. Prin gândurile şi prin cuvintele noastre, noi ne creăm propriile puteri şi slăbiciuni. Limitările şi bucuriile noastre încep întotdeauna în inima noastră. Din fericire, noi putem înlocui oricând dorim vibrațiile negative pe care le emitem cu altele, pozitive.

Dat fiind că gândurile noastre influențează energia eternă, ele reprezintă surse creatoare. Orice creație începe în planul mental. Ea trebuie mai întâi *gândită*. Oamenii înzestrați îşi pot folosi imaginația pentru a crea lucruri

complet noi, deopotrivă sublime sau teribile. Unii oameni vin pe acest pământ cu o mare putere a imaginației, pe care o parte dintre ei o folosesc în mod greșit. Există oameni care folosesc energia negativă pentru a crea lucruri dăunătoare: obiecte sau cuvinte care pot distruge. Alții își folosesc imaginația într-o manieră pozitivă, pentru a le face bine celor din jurul lor. Acești oameni aduc foarte multă bucurie și sunt binecuvântați. Creațiile minții au o putere efectivă, iar gândurile echivalează cu faptele.

Am înțeles cu această ocazie că viața este trăită la modul cel mai plenar în imaginație. Ironia face ca imaginația să fie însăși cheia realității, lucru pe care nu l-aș fi bănuit niciodată pe Pământ. Noi suntem trimiși în această lume fizică pentru a ne trăi viața plenar, *abundent*, pentru a ne bucura de creațiile noastre, indiferent dacă acestea sunt obiecte materiale sau simple gânduri, emoții ori experiențe. Noi trebuie să ne creăm propria viață, să ne exersăm darurile și să experimentăm deopotrivă succesul și eșecul. Menirea noastră este să ne folosim liberul arbitru pentru a trăi mai intens și mai plenar.

Am înțeles o dată în plus că iubirea este forța supremă. Noi trebuie să ne lăsăm guvernați de ea. De altfel, ea este principala lege a spiritului, iar acesta trebuie să controleze mintea și corpul. Am înțeles cu această ocazie cum acționează legea iubirii în întregul univers. Mai presus de orice, noi trebuie să ne iubim Creatorul. Aceasta este cea mai înaltă formă de iubire pe care o putem manifesta (chiar dacă de multe ori nu știm acest lucru până când nu ne întâlnim efectiv cu El). Apoi, noi trebuie să ne iubim pe noi înșine. Am înțeles perfect că fără o iubire de sine sinceră și necondiționată, iubirea noastră pentru ceilalți este falsă. În sfârșit, noi trebuie să îi iubim pe *toți* semenii noștri, la fel de mult cum ne iubim pe noi înșine. Dacă vedem lumina

lui Christos în noi înşine, noi o vom vedea inclusiv în ceilalţi, aşa că va fi imposibil să nu iubim această scânteie divină din ei.

Stând în continuare în lumina Mântuitorului, am înţeles că atunci când m-am temut de el, în copilărie, eu nu am făcut decât să mă îndepărtez singură de el. Ori de câte ori am crezut că nu mă iubeşte, eu eram de fapt aceea care îl iubeam mai puţin. Iubirea lui nu s-a clintit nicio clipă. El a fost tot timpul soarele central din galaxia mea, lucru pe care l-am înţeles acum pe deplin. Eu am fost aceea care m-am rotit în jurul lui, uneori apropiindu-mă de el, iar alteori îndepărtându-mă, dar lumina şi iubirea lui nu s-au redus niciodată.

Am înţeles cu această ocazie rolul jucat de alte persoane în îndepărtarea mea de el, dar nu am simţit nicio amărăciune, şi nici dorinţa de a le judeca. Am realizat că oamenii care au avut putere asupra mea în copilărie au căzut pradă energiei negative, crezând într-un Dumnezeu al răzbunării, care trebuie adorat prin teamă. Intenţiile lor erau bune, dar faptele lor erau negative. Din cauza propriei lor frici, ei se foloseau de acelaşi instrument pentru a-i controla pe ceilalţi. Îi intimidau pe cei asupra cărora aveau putere şi îi sileau să creadă că „dacă nu se vor teme de Dumnezeu, vor ajunge în iad". Acest lucru m-a împiedicat să îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu. Am înţeles o dată în plus că teama este opusul iubirii şi că ea reprezintă cel mai eficace instrument al lui Satan. Atât timp cât m-am temut de Dumnezeu, nu l-am putut iubi. Neiubindu-l pe el, nu m-am putut iubi nici pe mine însămi, şi cu atât mai puţin pe ceilalţi (într-o manieră pură). Eu am fost aceea care am încălcat legea iubirii.

Christos a continuat să îmi zâmbească. Părea mulţumit de aviditatea mea de a învăţa şi de plăcerea pe care mi-o producea această experienţă.

Acum ştiam că există un Dumnezeu personal. Nu mai credeam doar într-o Putere Universală, ci mă aflam în faţa Omului din spatele acestei Puteri. Puteam vedea Fiinţa plină de iubire care a creat universul, inclusiv întreaga cunoaştere care stătea la baza lui. Am înţeles că el guvernează deopotrivă această cunoaştere şi această putere. Prin cunoaşterea pură pe care mi-a oferit-o, am înţeles că Dumnezeu îşi doreşte ca noi să devenim la fel ca el şi că ne-a înzestrat cu calităţi divine, cum ar fi puterea creatoare a imaginaţiei, liberul arbitru, inteligenţa, şi mai presus de toate, puterea de a iubi. Am înţeles că el îşi doreşte *sincer* ca noi să ne bazăm exclusiv pe puterile cerului şi că, dacă vom *crede* că putem face acest lucru, vom putea efectiv.

Vindecarea – și moartea

Acest flux al cunoașterii a progresat în mod natural în prezența Mântuitorului, fiecare element al adevărului conducându-mă automat la următorul. După ce am învățat de existența celor două forțe polar opuse care acționează în univers, ambele supuse însă autorității lui Dumnezeu, am văzut cum ne pot afecta acestea din punct de vedere fizic. Amintindu-mi că spiritul și mintea au o influență imensă asupra corpului fizic, am văzut cu această ocazie cât de mare este puterea acestora de a ne afecta starea de sănătate. Am înțeles că spiritul din interiorul nostru este foarte puternic, putând să întărească trupul și să îl ferească de boală, sau dacă s-a îmbolnăvit deja, să îl vindece. Spiritul uman are puterea de a controla mintea, iar mintea are puterea de a controla corpul. Mi-am adus aminte de versetul biblic: „Căci ce gândește omul în inima lui, așa devine el" (Proverbe 23:7).

Gândurile noastre au o putere excepțională de a atrage către noi energii pozitive sau negative. Atunci când insistă foarte mult timp asupra unor aspecte negative, rezultatul

poate fi slăbirea mecanismului de apărare al corpului. Acest lucru este cu deosebire valabil dacă gândurile noastre negative sunt orientate împotriva propriei noastre ființe. Am înțeles cu această ocazie că atunci când suntem deprimați, noi ne aflăm în cea mai egocentrică stare de spirit cu putință. Nimic nu ne poate submina puterea naturală și starea de sănătate ca o depresie prelungită. Dacă am face efortul de a ne îndepărta de egoul nostru și de a ajuta pe altcineva, focalizându-ne asupra nevoilor celor din jur, noi am începe imediat să ne vindecăm. Serviciul este un balsam pentru spirit, dar și pentru corp.

Orice proces de vindecare începe întotdeauna din interior. Spiritul ne vindecă trupul. Mâinile unui medic pot efectua o operație chirurgicală, iar medicina poate asigura anumite circumstanțe ajutătoare pentru starea de sănătate, dar cel care efectuează vindecarea propriu-zisă este întotdeauna spiritul. Un corp lipsit de spirit nu ar putea fi vindecat. De altfel, el nici nu ar putea trăi decât foarte puțin. Mi s-a arătat în lumea spiritelor că celulele corpului uman au fost astfel programate încât să asigure prelungirea indefinită a vieții. Ele au fost programate să se regenereze singure, să înlocuiască vechile celule deteriorate cu altele noi și viguroase, astfel încât viața în sine să nu aibă de suferit. La un moment dat, s-a produs un incident care a schimbat această stare de lucruri. Nu mi s-a arătat exact despre ce a fost vorba, dar am înțeles că „moartea" a intrat în Grădina Paradisului. Mi s-a arătat că *a existat* într-adevăr o astfel de Grădină și mi s-a spus că deciziile luate acolo au creat condițiile care fac ca viața eternă să fie imposibilă în planul fizic.

Corpul nostru *trebuie* să moară, dar noi avem puterea de a ne modifica celulele prin credința și prin energia noastră pozitivă, astfel încât să ne putem vindeca, dacă acest lucru este în acord cu voința lui Dumnezeu. Nu trebuie să

uităm că niciun proces de vindecare nu se poate efectua fără această voință.

Mi s-a arătat de asemenea că multe dintre bolile de care am suferit în propria mea viață au fost rezultatul depresiei sau al sentimentului că nu sunt iubită. Mi-am dat seama cât de des am cedat în fața „dialogului interior" negativ prin gânduri de genul: „Of, cât de tare mă doare", „Nu sunt iubită", „Iată cât sufăr", „Nu mai pot îndura", și așa mai departe. Am observat fără să vreau că toate aceste afirmații se referă la *mine* (adică la *egoul* meu). Am remarcat astfel cât de egocentrice sunt ele. Eu nu numai că mi-am apropriat aceste stări negative numindu-le *ale mele,* dar le-am și invitat să vină, acceptându-le. În cele din urmă, corpul meu a acceptat voința minții, îmbolnăvindu-se. Nu m-am gândit niciodată la acest mecanism, dar acum am văzut cu toată claritatea cum se derulează el. Eu însămi am fost cea care mi-am creat bolile!

Am înțeles de asemenea să procesul de vindecare începe odată cu dialogul interior pozitiv. Dacă am identificat boala sau problema de care suferim, noi trebuie să îi aplicăm un remediu verbal. Altfel spus, trebuie să îndepărtăm gândurile legate de boală din mintea noastră și trebuie să începem să ne gândim numai la vindecarea ei. Apoi trebuie să verbalizăm această vindecare, bazându-ne pe puterea cuvintelor și a gândurilor noastre. Acest lucru activează inteligența noastră inerentă, care începe să ne vindece. Mi s-a spus că cea mai bună formă de verbalizare este rugăciunea. Dacă e să ne vindecăm, Dumnezeu ne va ajuta întotdeauna.

Acest mecanism nu înseamnă că trebuie să negăm existența bolii, ci doar să îi negăm puterea asupra dreptului nostru divin de a o elimina. Noi trebuie să trăim în funcție de credința noastră, nu de ceea ce vedem. Vederea are

legătură cu mintea cognitivă, analitică. Ea raționalizează și justifică. Credința este guvernată de spirit, care este un principiu emoțional, ce acceptă și integrează în interior. La fel ca în cazul oricărei alte facultăți, cea mai bună cale de a ne amplifica puterea credinței constă în a o practica. Dacă vom învăța să ne folosim mai plenar de ceea ce avem, vom primi întotdeauna mai mult. Aceasta este o lege spirituală.

Dezvoltarea credinței poate fi comparată cu plantarea unor semințe. Chiar dacă o parte dintre acestea vor cădea pe un sol mai puțin propice, noi tot vom obține o anumită recoltă. *Orice* act de credință reprezintă o binecuvântare pentru noi. Cu cât devenim mai eficienți în practicarea credinței noastre (lucru care se întâmplă tot prin practică), cu atât mai mare va fi recolta pe care o vom culege. Orice sământă dă naștere exclusiv la planta din specia ei. Și aceasta este tot o lege spirituală.

Abia acum am început să înțeleg cu adevărat cât de mare este puterea spiritului asupra corpului. Am văzut cu această ocazie că spiritul funcționează pe un nivel de care cei mai mulți dintre noi nu suntem conștienți. Am știut întotdeauna că mintea mea creează gândurile și că trupul meu acționează, dar spiritul a reprezentat întotdeauna un mister pentru mine. Acum am înțeles că spiritul reprezintă un mister pentru marea majoritate a oamenilor. De cele mai multe ori, el funcționează fără ca mintea noastră să fie conștientă de el. Spiritul comunică cu Dumnezeu, fiind instrumentul prin care noi receptăm mesajele acestuia. Această lecție a fost foarte importantă pentru mine. Mi-am imaginat spiritul ca pe o lumină fluorescentă în interiorul corpului nostru. Atunci când aceasta este aprinsă, noi ne umplem de lumină și de iubire. Aceasta este energia care ne menține corpul în viață, sănătos și puternic. Am înțeles însă că această lumină se poate diminua și chiar stinge, iar

spiritul nostru poate fi slăbit prin acţiunile noastre negative, cum ar fi absenţa iubirii, violenţa, abuzurile sexuale şi alte experienţe de acest fel. Prin slăbirea spiritului nostru, aceste experienţe ne slăbesc inclusiv trupul. Chiar dacă nu se îmbolnăveşte neapărat, acesta este totuşi mult mai vulnerabil şi nu îşi reface forţele până când spiritul nu îşi încarcă din nou bateriile. Câteva din cele mai bune modalităţi de a ne reîncărca bateriile spirituale sunt: servirea celor din jur, cultivarea credinţei în Dumnezeu, sau pur şi simplu deschiderea noastră în faţa energiei pozitive prin gândurile noastre. Sursa întregii energii este Dumnezeu, iar acesta este întotdeauna prezent, dar noi trebuie să ne racordăm la el. Dacă dorim să ne bucurăm de efectele energiei divine în viaţa noastră, noi trebuie mai întâi să o acceptăm.

Spre surpriza mea, am văzut în lumea spiritelor că cei mai mulţi dintre oameni îşi aleg dinainte bolile de care vor suferi, inclusiv (în anumite cazuri) cele care le vor pune capăt vieţii. Uneori, vindecarea nu se produce prea curând, din cauza nevoii noastre de a creşte din punct de vedere spiritual. Toate experienţele ne sunt date pentru binele nostru, iar în anumite cazuri noi avem nevoie de experienţe negative pentru a ne putea maturiza. Cât timp am fost spirite, am fost de-a dreptul dornici să acceptăm orice boală sau accident în dimensiunea terestră care ne-ar putea ajuta să progresăm din punct de vedere spiritual. Din perspectiva lumii spiritelor, timpul petrecut pe Pământ nu este deloc semnificativ. Durerile fizice nu durează mai mult de un moment pentru spirite, aşa că acestea sunt mai mult decât dornice să le experimenteze. Chiar şi moartea este adeseori calculată dinainte pentru a ne ajuta să creştem. Spre exemplu, atunci când omul moare din cauza cancerului, el experimentează o moarte prelungită şi dureroasă, ce îi oferă însă oportunităţi de creştere spirituală la care altfel

nu ar avea acces. De pildă, mama a murit de cancer, iar spre sfârşitul vieţii a putut interacţiona cu membrii familiei sale într-o manieră cu totul nouă. Relaţiile ei cu noi s-au îmbunătăţit şi s-au vindecat. Ca urmare a morţii ei, ea a crescut din punct de vedere spiritual. Unii oameni optează pentru o moarte care să le fie de folos semenilor lor.

Spre exemplu, cineva îşi poate alege o moarte prin lovirea de către un şofer beat. Din punctul nostru de vedere, această moarte pare tragică, dar din perspectiva cunoaşterii pure a lui Dumnezeu, spiritul celui care şi-a ales această moarte ştia dinainte că, în acest fel, l-a salvat pe acest şofer de şi mai multă durere. Poate că peste o săptămână şoferul s-ar fi urcat din nou băut la volan şi ar fi lovit un grup de adolescenţi, mutilându-i şi provocându-le mai multă durere decât ar fi fost necesar. Şoferul este astfel salvat, întrucât îşi petrece timpul în închisoare, datorită faptului că a lovit o persoană care şi-a îndeplinit oricum menirea pe Pământ. Din perspectiva eternităţii, spiritul nostru i-a scutit pe tineri de o durere nenecesară şi l-a ajutat pe şofer să trăiască o experienţă care a declanşat – poate – în sufletul lui un proces de creştere spirituală.

Există mult mai puţine accidente decât ne putem imagina noi, îndeosebi în cazurile care ne pot afecta pentru totdeauna. Mâna lui Dumnezeu şi calea pe care ne-o alegem înainte de a veni în această lume ne ghidează multe dintre decizii, şi chiar multe din experienţele aparent întâmplătoare pe care le avem. Nu are niciun rost să încercăm să le identificăm pe toate, dar este cert că ele se întâmplă pentru un motiv bine determinat. Chiar şi experienţele de genul divorţului, şomajului neaşteptat sau al violenţei la care suntem supuşi ne pot ajuta în ultimă instanţă să dobândim mai multă cunoaştere, contribuind astfel la dezvoltarea noastră spirituală. Deşi sunt dureroase

aceste experiențe ne pot ajuta să creștem. După cum a spus Iisus in timpul apostolatului lui terestru: „... căci ofensele trebuie să se producă; dar vai celui prin care se produc ele!" (Matei 18:7)

Cu ajutorul Mântuitorului, am învățat că era foarte important să îmi accept toate experiențele, considerându-le potențial bune. Trebuia să îmi accept menirea și nivelul atins în viață. Puteam foarte bine să analizez toate lucrurile negative care mi s-au întâmplat de-a lungul vremii, încercând să le rezolv și să le schimb rezultatele. De pildă, îmi puteam ierta dușmanii, ba îi puteam chiar iubi, anihilând astfel orice influență negativă pe care ar fi putut-o avea asupra mea. Puteam emite gânduri pozitive și cuvinte amabile, vindecându-mi astfel propriul suflet, dar și sufletele altora. Am înțeles cu această ocazie că mă puteam vindeca, mai întâi din punct de vedere spiritual, apoi emoțional, mintal și fizic. În acest fel, mă puteam elibera de efectele corozive ale disperării. Eu aveam tot dreptul din lume să îmi trăiesc viața plenar.

Am înțeles de asemenea cât de mult rău mi-am făcut singură abandonându-mă unuia dintre cele mai puternice instrumente ale lui Satan: ciclurile mele personale de vinovăție și teamă. Mi-am dat seama că trebuia să mă eliberez de trecut. Chiar dacă am încălcat anumite legi și am păcătuit, trebuia să mă iert, să îmi promit că nu voi mai face aceleași greșeli și să merg mai departe. Dacă am rănit pe cineva, trebuia să încep să îl iubesc cu toată sinceritatea, încercând apoi să îi obțin iertarea. Dacă i-am făcut rău propriului meu spirit, trebuia să mă apropii de Dumnezeu și să îi simt din nou iubirea vindecătoare. Căința poate fi un proces pe cât de ușor, pe atât de dificil; nu depinde decât de noi. Ori de câte ori cădem, noi trebuie să ne ridicăm de jos, să ne scuturăm de praf și să plecăm mai departe. Chiar

dacă vom mai cădea de un milion de ori, noi nu trebuie să ne oprim niciodată din mers, căci toate aceste căderi ne ajută mai mult decât credem să evoluăm spiritual. Cei din lumea spiritelor nu privesc păcatul cu aceiași ochi ca și noi. Îl consideră că toate experiențele au latura lor pozitivă, reprezentând niște lecții.

Noi trebuie să evităm cu orice preț sinuciderea. Acest act nu face altceva decât să ne determine să pierdem diferite oportunități importante de a ne continua evoluția aici, pe Pământ. Când vom reflecta în lumea de dincolo asupra acestor oportunități pierdute, noi vom suferi foarte tare. Totuși, nu trebuie să uităm că numai Dumnezeu este singurul judecător just al sufletelor, inclusiv al severității încercărilor prin care trec ele. De aceea, caută întotdeauna speranța printr-o faptă pozitivă, și vei începe să descoperi o lumină pe care până acum nu ai văzut-o. Disperarea nu este *niciodată* justificată, întrucât nu este necesară. Noi ne aflăm în această lume pentru a experimenta, pentru a învăța, și deci inclusiv pentru a face greșeli. De aceea, nu trebuie să ne judecăm niciodată cu asprime. Tot ce trebuie să facem este să ne vedem în continuare de viață, fără să ne preocupăm de judecățile critice ale celorlalți oameni și fără a ne măsura ținând cont de măsurile lor. Noi trebuie să ne iertăm pe noi înșine și să ne simțim recunoscători pentru toate lecțiile care ne ajută să creștem din punct de vedere spiritual. Mai devreme sau mai târziu, cele mai grele încercări se dovedesc a fi cei mai mari învățători ai noștri.

Știind că orice creație începe cu un gând, am înțeles că și crearea păcatelor, a vinovăției, disperării, la fel ca și cea a speranțelor și a iubirii – încep înlăuntrul nostru. Orice vindecare începe în interior. Din păcate, la fel și suferința. Noi ne putem crea propria spirală a disperării, dar și

o trambulină a fericirii şi realizării. Aşa cum spuneam, gândurile noastre au o putere *enormă.*

Noi suntem ca nişte copii care merg de-a buşilea, încercând să învețe cum să folosească forțele din jurul lor. Aceste forțe sunt foarte puternice şi sunt guvernate de legi care ne pot proteja chiar de noi înşine. Pe măsură ce vom creşte şi vom începe să căutăm pozitivitatea din jurul nostru, aceste legi ne vor fi revelate. Pe scurt, vom primi tot ceea ce vom fi pregătiți să primim.

Maşinile de ţesut şi biblioteca

Prin primirea acestor informaţii, mi-am putut dezvolta o relaţie şi o cunoaştere a Mântuitorului pe care o voi preţui de-a pururi. Grija lui pentru sentimentele mele m-a inspirat. El nu şi-a propus nicio clipă să facă sau să spună ceva ce m-ar fi putut ofensa. Ştia perfect ce puteam înţelege şi ce nu, aşa că m-a pregătit cu atenţie pentru a absorbi întreaga cunoaştere pe care eram capabilă să o primesc. În lumea spiritelor nimeni nu este făcut să se simtă prost şi nu este forţat să facă sau să accepte anumite lucruri pentru care nu este pregătit. Răbdarea este un atribut natural în această lume.

Nu voi uita niciodată simţul umorului Domnului, care era absolut încântător. Nu cred că există vreo fiinţă în creaţia lui care să îi poată depăşi acest simţ al umorului. Mântuitorul nu manifestă altceva decât fericire pură şi bunăvoinţă. Prezenţa lui are o graţie şi o gingăşie fără egal, care m-a făcut să cred că este un om perfect. Experienţa de a-i cunoaşte spiritul, sentimentele şi grija personală faţă de mine m-a copleşit. Am simţit că suntem înrudiţi,

că facem parte din aceeași familie. Relația lui cu mine era aceea dintre tată și fiică, dar și dintre frați. Pe de o parte era extrem de apropiat de mine, iar pe de altă parte avea o anumită autoritate asupra mea. Avea o natură blândă și bună, dar nu era lipsit de responsabilitate. Cunoscându-l, am știut dincolo de orice îndoială că nu își va folosi niciodată în mod greșit autoritatea și că nu își va dori niciodată acest lucru.

Eram încă înconjurată de lumina lui. Iisus mi-a zâmbit, iar eu am simțit că mă aprobă. S-a întors apoi către stânga și m-a prezentat la două femei care au apărut din senin. Imediat a apărut și o a treia femeie, în spatele primelor două, dar s-a dovedit că aceasta nu era decât o vizitatoare de moment, întrucât avea alte sarcini de îndeplinit. Iisus le-a spus primelor două femei să mă însoțească, iar eu am simțit imediat fericirea lor de a face acest lucru. Când le-am privit mai bine, mi-am adus aminte: erau prietenele mele! Au fost două dintre cele mai apropiate prietene ale mele înainte de a veni pe Pământ. Fericirea lor de a fi din nou împreună cu mine era la fel de mare ca a mea. Când Iisus a fost pe punctul de a mă lăsa în compania lor, am simțit din nou că se amuză și am auzit în inima mea șoaptele lui: „Du-te și învață alte lucruri noi". Am înțeles că eram liberă să văd și să experimentez orice doream. Nu-mi venea să cred că mai erau și alte lucruri de învățat, de fapt, mult mai multe decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Mântuitorul ne-a părăsit, iar prietenele mele m-au îmbrățișat. Aici, iubirea umplea întreaga atmosferă. Toată lumea părea să o manifeste. De altfel, toată lumea era fericită. Deși exista o mare diferență între luminile și puterile celor două femei, respectiv cele ale lui Christos, iubirea celor două față de mine era necondiționată. Pe scurt, mă iubeau din toată inima.

Amintirea turneului pe care l-am făcut împreună cu ele mi s-a şters parţial din memorie. Îmi mai amintesc totuşi că am fost dusă într-o cameră mare în care lucrau oameni, dar nu ştiu cum am ajuns acolo sau cum arăta din exterior clădirea. Camera era frumoasă. Pereţii păreau placaţi cu marmură, dar lăsau lumina să treacă prin ei, iar în anumite puncte puteam vedea ce se petrece afară. Efectul era extrem de interesant şi foarte frumos.

Când ne-am apropiat de oameni, am văzut că aceştia ţes la nişte maşini străvechi de ţesut. Prima mea impresie a fost de uimire în faţa acestor maşini arhaice de ţesut din lumea spiritelor. Lângă ele se aflau tot felul de fiinţe spirituale, bărbaţi şi femei deopotrivă, care m-au întâmpinat cu zâmbete. Păreau încântate să mă vadă şi chiar s-au îndepărtat puţin de maşina de ţesut pentru a mă lăsa să văd mai bine ce fac. Păreau să îşi dorească din toată inima ca eu să văd opera ieşită din mâinile lor. M-am apropiat şi am luat o bucată de pânză. Părea să fie ţesută dintr-un amestec de fire de vată de sticlă şi vată de zahăr. Dacă o fluturam, pânza scânteia şi lumina, ca şi cum ar fi fost vie. Efectul vizual era uluitor. Materialul era opac pe una din părţi, dar când l-am întors invers am putut vedea prin el, ca şi cum ar fi fost transparent. Era ca o oglindă cu două funcţii opuse. Cu siguranţă, acest lucru avea un scop anume, dar nu mi s-a spus în ce consta acesta. Lucrătorii mi-au spus doar că din el urmau să fie ţesute hainele pe care le vor îmbrăca spiritele venite de pe Pământ. Păreau foarte mulţumiţi de munca lor, dar şi de aprecierea mea admirativă.

În continuare, am părăsit împreună cu însoţitoarele mele camera războaielor de ţesut şi am trecut prin alte camere, în care am văzut lucruri uimitoare şi oameni minunaţi. Din păcate, majoritatea acestor amintiri mi

s-au şters în mod deliberat din memorie. Singurul lucru pe care mi-l amintesc este că am călătorit zile şi nopţi la rând, fără a obosi vreodată. Am fost surprinsă să constat cât de mult le plăcea spiritelor să lucreze manual în această lume, desigur, numai cele care doreau acest lucru. Spiritelor le place să creeze obiecte care le sunt utile celor din jur, deopotrivă în această lume şi în cea de dincolo. De pildă, am văzut o maşinărie mare, asemănătoare cu un computer, dar mult mai elaborată şi mai complexă. Ca de obicei, oamenii care lucrau la ea au fost încântaţi să îmi arate ce făceau. Cu această ocazie, am înţeles din nou că toate invenţiile importante sunt create mai întâi în lumea spiritelor, şi abia apoi în cea fizică. Până atunci, nu ştiusem acest lucru.

Am fost condusă apoi într-o altă cameră mare, care părea să fie o bibliotecă. Am privit în jur şi mi-am dat seama că aici era depozitată foarte multă cunoaştere, dar nu am putut vedea niciun fel de cărţi. Apoi am observat că în mintea mea pătrund tot felul de idei, umplându-mă cu o cunoaştere referitoare la tot felul de subiecte la care nu m-am gândit de multă vreme, iar în unele cazuri la care nu m-am gândit niciodată. Am înţeles astfel că aceasta era o bibliotecă a minţii. Prin simpla reflectare asupra unui subiect, aşa cum s-a întâmplat mai devreme, în prezenţa lui Christos, întreaga cunoaştere asociată cu subiectul respectiv pătrundea în mintea mea. Am putut afla astfel o sumedenie de amănunte legate de orice om care a existat vreodată în istoria umanităţii, ba chiar şi de spiritele din lumea de dincolo.

Nimic nu îmi era ascuns şi era imposibil să înţeleg ceva greşit, căci gândurile pe care le primeam erau extrem de clare. Practic, înţelegerea greşită era absolut imposibilă în această cameră. Istoria era absolut pură. Înţelegeam nu

numai ce au făcut oamenii, dar şi de ce au făcut ei toate acele lucruri şi cum afectau acestea percepţiile referitoare la realitate ale celorlalţi oameni. Puteam înţelege realitatea subiectului ales din toate unghiurile de vedere, obţinând astfel o cunoaştere completă, care pe Pământ nu era posibilă.

Era mai mult decât un simplu proces mental. Puteam *simţi* ce simţeau oamenii atunci când îndeplineau aceste acţiuni. Le înţelegeam durerile şi bucuriile, pentru simplul motiv că le trăiam la unison cu ei. Multe din aceste amintiri mi-au fost şterse, dar nu toate. Preţuiesc foarte mult cunoaşterea care mi-a fost oferită cu această ocazie, referitoare la anumite persoane sau evenimente din istoria noastră pe care mi-am dorit dintotdeauna să le înţeleg.

Îmi doream noi şi noi experienţe în această lume incredibilă, iar însoţitoarele mele erau încântate să mă ajute în continuare. Bucuria lor cea mai mare părea a fi să mă vadă pe mine fericită. De aceea, m-au luat de mână şi m-au condus afară, în grădină.

Grădina

Ajunsă afară, am putut vedea în depărtare munţi, văi spectaculoase şi râuri. Însoţitoarele mele m-au părăsit, permiţându-mi să mă plimb singură şi să experimentez netulburată de prezenţa lor frumuseţea uluitoare a grădinii. În grădină creşteau tot felul de plante, copaci şi flori, care păreau să se afle *exact* acolo unde trebuiau să fie. M-am plimbat o vreme prin iarbă. Aceasta avea o culoare verde strălucitoare şi părea vie sub picioarele mele. De altfel, lucrul care m-a uluit cel mai tare în acea grădină erau culorile incredibil de vii. Pe Pământ nu există nimic asemănător.

Atunci când lumina cade asupra unui obiect în lumea fizică, ea se reflectă şi îl face să apară într-o anumită culoare. De aceea, există câteva mii de nuanţe. În lumea spiritelor, lumina nu se reflectă propriu-zis. Ea provine din interiorul obiectelor şi pare să fie esenţa lor vie. De aceea, în această lume există milioane, poate chiar miliarde de nuanţe colorate.

Spre exemplu, florile par să fie atât de vii şi din ele iradiază atâtea culori încât par a fi fluide. Din cauza aurele

luminoase a fiecărei plante, este greu să spui unde începe și unde se oprește suprafața ei. Este evident faptul că fiecare parte a plantei, chiar și cele mai microscopice, sunt create de inteligența ei. Acesta este cel mai bun cuvânt pe care îl găsesc pentru a descrie ceea ce am văzut. Fiecare părticică, oricât de minusculă a plantei este umplută de viața acesteia și poate fi recunoscută de elementele care vin și i se adaugă. Un element care face acum parte integrantă din floare poate face mai târziu parte dintr-un alt aspect al creației, strălucind însă la fel de viu. Planta nu are un spirit așa cum avem noi, dar are o inteligență a ei, un principiu de organizare, și poate reacționa la voința lui Dumnezeu sau la legile universale. Acest principiu este evident pretutindeni în această lume, dar mai ales la nivelul florilor.

Prin grădină trecea un râu minunat, nu departe de locul în care mă aflam. M-am simțit imediat atrasă către el. Am constatat că râul era alimentat de o cascadă mare, din care cădea apa cea mai pură care putea fi imaginată. Râul alimenta la rândul lui un lac. Apa era perfect limpede și fremăta de viață.

Așa este! Viața putea fi regăsită pretutindeni în această lume, chiar și în apă. Fiecare picătură de apă care cădea din cascadă avea propria ei inteligență și propriul ei scop. Cascada genera o melodie de o frumusețe maiestuoasă care umplea întreaga grădină, fuzionând cu alte melodii de care nu eram conștientă decât foarte vag. Muzica se năștea chiar din cascadă, din inteligența acesteia, și fiecare picătură de apă producea propria ei tonalitate, care fuziona cu celelalte tonalități, interacționând cu ele într-o manieră perfect armonioasă. Rezulta astfel un imn ca laudă la adresa lui Dumnezeu pentru viața și bucuria cascadei. Efectul de ansamblu depășea cu mult pe cel produs de orice simfonie creată pe Pământ. Prin comparație cu el, muzica noastră

pare produsă de un copil mic care loveşte o tobă de jucărie. Pur şi simplu, noi nu avem capacitatea de a înţelege vastitatea şi frumuseţea muzicii din lumea de dincolo. Ce să mai vorbim de crearea ei... Când m-am apropiat de apă, prin minte mi-a trecut gândul că aceasta ar putea fi „apa vie" de care vorbesc Scripturile, aşa că mi-am dorit instantaneu să mă îmbăiez în ea.

Apropiindu-mă şi mai tare, am observat un trandafir lângă mine, care părea să iasă în evidenţă faţă de celelalte flori. M-am oprit pentru o clipă ca să îl examinez. Frumuseţea lui îmi tăia respiraţia. Dintre toate florile din grădină, niciuna nu m-a captivat aşa cum a făcut-o acest trandafir. Floarea se legăna uşor pe ritmul muzicii, cântându-şi propriul imn de slavă adresat lui Dumnezeu. Am observat că pot vedea literalmente cum creşte. În timp ce se dezvolta sub ochii mei, m-am simţit profund emoţionată şi mi-am dorit să îi experimentez viaţa, să fuzionez cu el şi să îi simt spiritul. De-abia mi-a trecut prin minte acest gând că am şi început să văd trandafirul din interiorul acestuia. Era ca şi cum vederea mea ar fi devenit microscopică, permiţându-mi să pătrund în părţile cele mai intime ale trandafirului. Era însă mult mai mult decât o simplă experienţă vizuală. Puteam simţi prezenţa trandafirului în jurul meu, ca şi cum aş fi fost *una* cu el. Am simţit cum trandafirul se leagănă pe muzica produsă de celelalte flori, creându-şi totodată propria melodie, care se armoniza perfect cu cea a miilor de trandafiri din jurul lui. Am realizat că muzica trandafirului meu provenea din părţile lui componente. Fiecare petală producea propria sa tonalitate, iar inteligenţa din interiorul acestora contribuia la armonia ansamblului, producând astfel un efect general de bucurie pură. Propria mea fericire a devenit astfel perfectă! L-am simţit pe Dumnezeu în această plantă, în mine însămi şi pretutindeni în jur. Eram una cu întreaga lui creaţie!

Nu voi uita niciodată trandafirul cu care m-am identificat atunci, devenind una cu el. Acea experiență simplă de a fi una cu întreaga creație, care mi-a oferit un crâmpei din bucuria imensă ce ne stă la dispoziție în lumea spiritelor, a fost atât de copleșitoare încât o voi prețui de-a pururi.

Petrecerea de bun venit

În grădină a intrat un grup de ființe spirituale. Multe dintre ele purtau robe în culori pastel discrete, reflectând – poate – spiritul locului, sau ocazia sărbătorită. Spiritele m-au înconjurat și am intuit că scopul lor era să sărbătorească împreună cu mine. Era un fel de petrecere de absolvire. Fețele lor străluceau de fericire, ca și cum s-ar fi uitat la un copil care tocmai savura pentru prima dată în viața lui un aliment absolut delicios. Mi-am dat seama că le cunoșteam pe toate de dinainte de încarnarea mea pe Pământ. De aceea, am alergat către ele, le-am îmbrățișat și le-am sărutat pe fiecare în parte. Printre ele se aflau și dragii mei îngeri păzitori, călugării care m-au întâmpinat primii în această lume a spiritelor. I-am sărutat și pe ei.

Prin fuziunea cu spiritele lor, mi-am dat seama că se aflau acolo pentru a mă sprijini. Însoțitoarele mele, care continuau să se comporte ca niște ghizi, mi-au spus că am murit prematur și că această petrecere de absolvire nu era decât parțială, având mai mult scopul de a-mi arăta la ce trebuie să mă aștept atunci când mă voi întoarce definitiv

în lumea spiritelor. Toate spiritele din grădină erau fericite să mă vadă şi să mă susţină, dar ştiau că trebuie să mă întorc pe Pământ. Apoi, însoţitoarele mele mi-au explicat mai multe lucruri despre moarte.

Atunci când „murim", mi-au spus ele, noi experimentăm o simplă tranziţie de la o lume la alta. Spiritul nostru iese din corp şi pătrunde în lumea spirituală. Dacă moartea este traumatică, spiritul părăseşte rapid corpul, uneori chiar înainte ca moartea biologică să se producă. Spre exemplu, dacă cineva trece printr-un accident sau printr-un incendiu, spiritul lui este luat adeseori din corp înainte de a experimenta o durere insuportabilă. Chiar dacă trupul pare să mai trăiască o vreme, spiritul lui l-a părăsit deja şi se află într-o stare de pace.

În momentul morţii, noi avem posibilitatea de a rămâne pe Pământ până când corpul nostru este îngropat, sau putem trece direct pe nivelul care corespunde gradului nostru de evoluţie spirituală. Mi s-a explicat astfel că există foarte multe nivele de evoluţie, iar spiritele celor decedaţi se îndreaptă întotdeauna spre acelea pe care se simt cel mai confortabil. Multe spirite optează pentru a rămâne o vreme pe Pământ, pentru a-i alina pe cei dragi. De regulă, familiile rămase pe Pământ experimentează o durere mult mai mare decât spiritul plecat. În cazul în care constată că cei rămaşi în urmă nu reuşesc să-şi revină din disperare şi că se simt neconsolaţi, unele dintre spirite îşi prelungesc o vreme şederea pe Pământ, pentru a-i ajuta pe cei dragi să se vindece.

Mi s-a spus de asemenea că rugăciunile noastre în astfel de cazuri sunt extrem de utile, deopotrivă pentru spiritele plecate şi pentru cei rămaşi pe Pământ. De aceea, dacă ni se pare că tranziţia spiritului plecat ar putea fi nedorită de

acesta sau dificilă dintr-un motiv sau altul, noi ar trebui să ne rugăm pentru el şi să cerem ajutor din lumea spiritelor.

Însoţitoarele mele mi-au explicat în continuare că este foarte important ca noi să obţinem o anumită cunoaştere spirituală încă din perioada în care ne aflăm pe Pământ. Cu cât această cunoaştere este mai mare, cu atât mai uşor şi mai rapid putem progresa dincolo. Datorită ignoranţei lor (în ceea ce priveşte lumea spirituală), multe spirite rămân literalmente prizoniere pe acest pământ. De regulă, ateii sau oamenii foarte ataşaţi de lumea exterioară din cauza lăcomiei lor, a poftelor corporale sau a altor atracţii terestre, şi au dificultăţi în a merge mai departe în lumea spirituală, preferând să bântuie pe pământul pe care îl cunosc. Lor le lipseşte credinţa şi puterea de a recunoaşte energia şi lumina care îi atrage către Dumnezeu, pe care le evită sau le ignoră. Aceste spirite rămân pe Pământ până când învaţă să accepte că există o putere mai mare decât lumea de care s-au ataşat şi până când ajung să îşi dorească să se apropie de aceasta. Când m-am aflat în interiorul masei negre, înainte de a ajunge la lumină, am simţit distinct prezenţa unor astfel de spirite care lâncezeau. Ele pot rămâne oricât de mult doresc în iubirea şi căldura acelei mase negre, acceptând influenţa ei vindecătoare, dar mai devreme sau mai târziu vor trebui să avanseze pentru a se întâlni cu Dumnezeu şi pentru a accepta astfel iubirea şi căldura infinit mai mari ale acestuia.

Dintre toate tipurile de cunoaştere, nu există niciuna mai profundă şi mai esenţială ca experienţa întâlnirii cu Iisus Christos. Mi s-a spus în lumea spiritelor că el reprezintă poarta prin care *toate* spiritele vor trebui să se întoarcă mai devreme sau mai târziu la Dumnezeu. Mai mult, el reprezintă *unica* poartă prin care ne putem întoarce. Indiferent dacă aflăm de el şi de învăţătura lui în lumea

fizică sau în cea spirituală, noi trebuie să îl acceptăm și să ne abandonăm în fața iubirii lui.

Prietenii mei din grădină erau plini de iubire față de mine și și-au dat seama că nu doream să mă întorc încă. Îmi doream să văd noi și noi minuni din lumea spiritelor. Dorind să îmi facă pe plac, mi-au arătat într-adevăr *mult mai multe.*

Numeroasele lumi

Memoria mea a fost deschisă încă şi mai mult, permiţându-mi să îmi aduc aminte de perioada de dinainte de crearea pământului fizic, adică de aşa-numitele eternităţi. Mi-am amintit astfel că Dumnezeu a fost creatorul foarte multor lumi, galaxii şi ţinuturi care transcend cu mult capacitatea noastră de înţelegere, şi mi-am dorit să le văd. Gândul meu mi-a dat putere şi m-am îndepărtat de grădină, însoţită de data aceasta de alte două fiinţe de lumină, care au devenit ghizii mei. Corpurile noastre spirituale au început să plutească prin spaţiu, îndepărtându-se de prietenii mei.

Viteza noastră s-a accelerat foarte mult, dându-mi acea senzaţie de beatitudine specifică zborului. Puteam face orice îmi doream. Puteam merge oriunde doream, cu o viteză incredibil de mare, sau foarte încet, la dorinţă. Noua mea senzaţie de libertate mi se părea adorabilă. Am pătruns în vastitatea spaţiului cosmic şi am aflat cu această ocazie că acesta nu este deloc gol. Dimpotrivă, el este plin de iubire şi de lumină, adică de prezenţa tangibilă a

Spiritului Divin (Sfântul Duh). Am auzit un sunet discret și plăcut, care venea parcă de la mare distanță, dar care mi-a vindecat complet sufletul și m-a făcut fericită. Era o singură tonalitate, asemenea unei note muzicale, dar avea o valență universală și părea să umple întregul spațiu din jurul meu. Sunetul a fost urmat de un altul, cu o tonalitate ușor diferită. În scurt timp, am remarcat că există o întreagă melodie, un cântec al cosmosului, care avea efecte profund beatifice asupra mea. Tonalitățile sonore generau vibrații ușoare, iar când acestea îmi atingeau spiritul, îmi dădeam seama că aveau un efect profund vindecător asupra acestuia. Am înțeles că orice creatură care ar fi fost atinsă de aceste vibrații ar fi experimentat același proces vindecător, desigur, în funcție de propriile sale dezechilibre. Vibrațiile păreau să fie expresii ale iubirii universale care vindecau spiritele bolnave sau căzute. Am aflat de la ghizii mei că nu toate tonalitățile muzicale aveau efecte vindecătoare. Există și unele care pot genera răspunsuri negative în ființa noastră. Mi s-a spus că în timpul vieții mele terestre, Satan s-a folosit de aceste vibrații muzicale negative, care mi-au îmbolnăvit trupul și sufletul.

O parte din explicațiile pe care le-am primit atunci mi-au fost șterse din memorie, dar am păstrat totuși multe impresii primite atunci. Călătoria mea cosmică a durat săptămâni sau chiar luni de zile (așa am perceput-o eu), timp în care am vizitat numeroase creații ale lui Dumnezeu. Pe întreaga durată a călătoriei mele, am simțit prezența liniștitoare a iubirii lui Dumnezeu. Mi se părea că m-am întors în mediul meu natal și că nu făceam decât ceea ce era perfect natural. Am călătorit către tot felul de lumi. Am vizitat pământuri la fel ca al nostru, dar mai frumoase și locuite de oameni inteligenți și plini de iubire. Noi suntem *cu toții* copiii lui Dumnezeu, iar Tatăl nostru ceresc a

umplut imensitatea spaţiilor cosmice de dragul nostru. Am călătorit atunci pe distanţe imense, conştientă de faptul că stelele pe care le vedeam nu sunt vizibile de pe pământul nostru. Am văzut galaxii şi am călătorit către ele cu viteza gândului, le-am vizitat lumile şi am cunoscut noi şi noi copii ai lui Dumnezeu, fraţii şi surorile mele întru spirit. Întreaga experienţă a fost ca o aducere aminte. Ştiam că am mai vizitat aceste locuri mai demult.

Mult mai târziu, când m-am întors în corpul meu muritor, m-am simţit înşelată atunci când nu mi-am putut aminti toate detaliile acestei experienţe, dar după ce a mai trecut timpul am înţeles că am avut nevoie de această uitare pentru propriul meu bine. Dacă mi-aş putea aduce aminte toate lumile glorioase şi perfecte prin care am călătorit, aş trăi acum o viaţă plină de frustrare, fapt care m-ar împiedica să îmi îndeplinesc menirea pe care mi-am asumat-o pentru această viaţă. De acea, sentimentul iniţial că am fost înşelată s-a transformat în timp într-un sentiment profund de recunoştinţă. Dumnezeu *nu era obligat* să îmi arate toate acele lumi, şi oricum, *nu era obligat* să mă lase să îmi aduc aminte de ele. În compasiunea lui infinită, mi-a dăruit deja atât de multe. Am văzut cu ochii mei (spirituali) lumi pe care nici chiar cele mai puternice telescoape de pe Pământ nu le pot vedea şi am aflat cu această ocazie că iubirea există pretutindeni, inclusiv în ele.

Alegerea unui corp

M-am întors în grădină şi m-am întâlnit din nou cu însoţitoarele mele. În lumile pe care le-am vizitat am văzut oameni care evoluau, muncind pentru a deveni din ce în ce mai mult asemeni Tatălui ceresc. De aceea, eram curioasă să ştiu cum evoluăm noi pe Pământ.

Însoţitoarele mele au fost plăcut impresionate de întrebarea mea, aşa că m-au dus într-un loc în care numeroase spirite se pregăteau să se întrupeze pe Pământ. Toate erau spirite mature. De altfel, nu am văzut spirite de copii în întreaga mea experienţă spirituală. Am văzut de asemenea cât de nerăbdătoare erau aceste spirite să vină pe Pământ. Ele considerau viaţa pe această planetă ca pe o şcoală în care puteau învăţa foarte multe lucruri şi în care îşi puteau dezvolta atributele care le lipseau. Mi s-a spus că noi *ne-am dorit* cu toţii să venim pe Pământ şi că ne-am ales personal multe din slăbiciunile noastre actuale, inclusiv experienţe dificile, pentru a putea creşte spiritual. Am înţeles de asemenea că uneori ni se dau anumite slăbiciuni

pentru propriul nostru bine. Pe de altă parte, Domnul ne dăruieşte talente şi daruri unice, după cum doreşte. Noi nu ar trebui să ne comparăm niciodată talentele sau slăbiciunile cu ale celorlalţi oameni. Cu toţii suntem înzestraţi exact cu calităţile care ne sunt necesare. Din acest punct de vedere, noi suntem unici. Egalitatea darurilor sau slăbiciunilor spirituale ar fi o prostie şi nu ne-ar ajuta cu nimic.

În acel moment, în zona din faţa mea s-a deschis o fereastră care mi-a permis să văd Pământul. Puteam vedea simultan lumea fizică şi cea spirituală. Am constatat astfel că nu toate spiritele înalte ale lui Dumnezeu au optat pentru a se întrupa pe Pământ. Unele dintre ele au preferat să rămână spirite pure alături de Dumnezeu, acţionând ca îngeri păzitori pentru oamenii de pe Pământ. Am înţeles de asemenea că există şi alte tipuri de îngeri, printre care şi o categorie numită „îngeri războinici". Scopul acestora era să lupte împotriva lui Satan şi a demonilor lui, de dragul nostru. Deşi avem cu toţii îngeri păzitori care ne protejează, uneori noi avem nevoie de îngeri războinici care să ducă anumite bătălii în locul nostru. Aceştia ne stau oricând la dispoziţie. Tot ce trebuie să facem este să îi invocăm prin rugăciune. Aceşti îngeri sunt foarte înalţi, foarte musculoşi şi cu o înfăţişare sublimă. Pe scurt, sunt nişte spirite măreţe. Doar privindu-i, mi-am dat seama că ar fi o nebunie să lupţi împotriva lor. Toţi îngerii erau îmbrăcaţi în războinici, cu armuri şi coifuri, şi aveau mişcări mai agile decât ale celorlalţi îngeri. Dar ceea ce îi diferenţia cel mai mult era aureola lor de încredere în sine; cu toţii erau plenar conştienţi de capacităţile lor excepţionale. Nimic rău nu îi putea afecta, iar ei ştiau perfect acest lucru. La un moment dat, îngerii s-au încolonat şi au plecat cu toţii pentru a îndeplini o misiune care nu mi-a fost revelată. Ce m-a impresionat cel mai mult au fost privirile lor preocupate,

ca şi cum ar fi fost perfect conştienţi de importanţa misiunii lor şi de faptul că nu se vor putea întoarce până când nu o vor rezolva.

Satan se luptă din răsputeri să obţină supremaţia asupra noastră, iar atunci când îşi pune în mişcare toate forţele împotriva cuiva, acea persoană are nevoie de o protecţie specială. Una din cele mai sigure protecţii care ne-a fost acordată tuturor este aceea că Satan nu ne poate citi gândurile. Din păcate, el ştie să ne citească pe faţă, fapt care aproape că echivalează cu citirea gândurilor noastre. Aura noastră (adevărata noastră „faţă") conţine toate sentimentele şi emoţiile sufletului nostru. Acestea pot fi văzute de Dumnezeu, de îngeri, dar şi de Satan. Chiar şi clarvăzătorii de pe Pământ le pot vedea. Noi ne putem proteja prin controlul gândurilor noastre, dar mai ales prin invocarea luminii lui Christos în viaţa noastră. Atunci când facem acest lucru, lumina divină coboară efectiv în aura noastră, reflectându-se în ea.

M-am uitat din nou la spiritele care se pregăteau să se întrupeze pe Pământ. Am văzut că o parte dintre ele se roteau în jurul anumitor oameni de pe Pământ. De pildă, am văzut un spirit masculin care încerca să apropie un bărbat şi o femeie de pe Pământ, cu intenţia de a le deveni copil. Spiritul s-a dedat la toate vicleşugurile posibile, dar avea mari dificultăţi, întrucât bărbatul şi femeia nu erau foarte cooperanţi, dorind să meargă în direcţii diferite cu viaţa lor. Spiritul nostru le vorbea şi încerca să îi convingă să se apropie cu orice preţ. Văzând dificultatea în care se zbătea spiritul, alte fiinţe spirituale i s-au alăturat, încercând să îi „cupleze" pe cei doi tineri.

Mi s-a explicat că noi ne-am împrietenit în lumea spiritelor cu anumiţi fraţi şi cu anumite surori ale noastre, de care ne simţim cu deosebire apropiaţi. Însoţitoarele mele

mi-au explicat că noi am făcut un legământ cu aceste spirite de a ne întrupa pe Pământ ca membri de familie sau ca prieteni. Această legătură spirituală este rezultatul iubirii pe care ne-am dezvoltat-o de-a lungul eternităților unii pentru ceilalți. Noi ne asociem de asemenea cu alte spirite pentru a face anumite activități în comun. Unele spirite optează pentru a schimba numite lucruri de pe Pământ, motiv pentru care își aleg cu atenție circumstanțele și familiile terestre. Altele își propun să consolideze o stare de lucruri și să paveze drumul pentru alte spirite care vor urma după ele. Toate spiritele înțeleg influența pe care o vor avea asupra celorlalți oameni, așa că își aleg dinamica atributele fizice și comportamentale pe care doresc să le primească de la familiile lor. Ele sunt perfect conștiente de amprenta genetică a corpului muritor pe care îl vor primi și de trăsăturile fizice particulare pe care urmează să le dobândească.

Înainte de a ne naște, noi am știut că amintirile noastre vor fi păstrate în celulele noului nostru corp. Această idee era pentru mine absolut nouă. Am aflat cu această ocazie că toate gândurile și experiențele din viața noastră sunt înregistrate în mintea noastră subconștientă, dar și în celulele noastre, care conțin nu doar codul nostru genetic, ci și toate experiențele prin care am trecut vreodată. Mi s-a spus de asemenea că noi transmitem mai departe aceste amintiri copiilor noștri, prin intermediul codului genetic. Așa se explică multe din trăsăturile comune ale membrilor aceleiași familii, dar și diferite tendințe comune, cum ar fi dependențele, temerile, talentele și așa mai departe. Însoțitoarele mele mi-au explicat că noi nu avem vieți succesive pe această planetă. Așa-numitele „vieți anterioare" pe care ni le amintim sunt de fapt amintiri conținute în celulele noastre.

Înainte de a ne naște, noi am înțeles perfect provocările cu care ne vom confrunta datorită acestor amintiri moștenite, dar am avut încredere că ne vom descurca și le-am acceptat.

Am primit de asemenea anumite atribute spirituale de care avem nevoie pentru a ne îndeplini misiunea, multe dintre ele fiind special concepute pentru nevoile noastre. Părinții noștri au avut propriile lor atribute spirituale, dintre care o parte am putea să le fi moștenit. Cert este că, înainte de a ne naște, noi i-am privit cum s-au folosit de aceste atribute. Prin maturizare, noi dobândim și alte atribute. În acest fel, dispunem de propriul nostru set de instrumente spirituale, din care putem folosi doar o parte, optând pentru a nu folosi deloc unele dintre ele. Indiferent de vârstă, noi putem continua să dobândim noi atribute spirituale, care ne pot ajuta în vechile circumstanțe sau în altele noi. Alegerea ne aparține întotdeauna. Am înțeles cu această ocazie că noi dispunem *întotdeauna* de atributul de care avem nevoie într-o situație dată, dar este posibil să nu îl recunoaștem sau să nu știm să îl folosim (întrucât nu am învățat niciodată acest lucru). De aceea, este important ca noi să ne interiorizăm cât mai frecvent, pentru a descoperi ce talente avem. Apoi, trebuie să avem întotdeauna încredere că dispunem de instrumentul de care avem nevoie la un moment dat.

După ce am privit spiritele care încercau să îi cupleze pe cei doi tineri, atenția mea s-a orientat către alte spirite care se pregăteau să se încarneze pe Pământ. Am văzut astfel un spirit excepțional de luminos și de dinamic, care tocmai se pregătea să intre în pântecul mamei sale. În mod paradoxal, el a optat pentru a se întrupa în această lume handicapat din punct de vedere mental. Era extrem de entuziasmat de această oportunitate și era conștient de

creşterea spirituală de care va avea parte el şi părinţii lui. Cei trei erau foarte apropiaţi unii de ceilalţi şi au făcut un legământ înainte de a veni în această lume, plănuindu-şi cu grijă acest aranjament. Spiritul nostru a ales să îşi înceapă viaţa muritoare chiar din momentul concepţiei. Am privit cum pătrunde în pântecul noii sale mame, suprapunându-se cu noua formă de viaţă. Ardea de nerăbdare să simtă marea iubire a părinţilor săi muritori.

Am aflat cu această ocazie că spiritele pot opta pentru a intra în pântecul matern în orice etapă a sarcinii. Odată intrate, ele îşi încep de îndată experienţa vieţii muritoare. Mi s-a spus că avortul este contrar legilor firii, întrucât spiritul care a pătruns în corpul avortat se simte respins şi se întristează. El ştie că acest trup îi aparţinea, indiferent dacă a fost conceput în afara căsătoriei, dacă era handicapat sau dacă nu ar fi supravieţuit după naştere decât câteva ore. Pe de altă parte, el simte o stare de compasiune profundă pentru mamă, ştiind că a luat această decizie din ignoranţă şi din cauza circumstanţelor exterioare dificile.

Am văzut multe spirite care nu se întrupau decât pentru a trăi câteva ore sau câteva zile pe Pământ. Şi ele erau la fel de pline de entuziasm ca şi celelalte, ştiind că au o menire de îndeplinit. Am înţeles că moartea lor aparent prematură a fost planificată din lumea spiritelor, la fel ca şi naşterea noastră. Aceste spirite nu aveau nevoie de numeroase lecţii pentru a evolua spiritual. De aceea, ele nu aveau nevoie de o viaţă lungă. În plus, moartea lor avea să le asigure părinţilor lor o mare oportunitate de a creşte din punct de vedere spiritual. Ele ştiau că durerea provocată de moartea lor prematură va fi intensă, dar de scurtă durată. De altfel, după reunirea din lumea spiritelor, orice durere dispare şi nu mai rămâne decât bucuria provocată de reunire şi de creşterea spirituală obţinută.

Am fost surprinsă să constat câte planuri îşi făceau spiritele şi câte decizii luau ele pentru a le fi de folos suratelor lor. Înainte de a ne naşte pe Pământ, cu toţii am făcut un legământ pentru a ne sacrifica în favoarea altor oameni. Toate acestea au rolul de a ne ajuta să creştem din punct de vedere spiritual. Toate experienţele, toate darurile şi toate slăbiciunile servesc acestui unic scop. În lumea de dincolo, diferitele aspecte lumeşti de care suntem atât de ataşaţi în planul fizic nu contează deloc. Sufletele privesc totul din perspectiva spiritului.

Fiecare dintre noi are o anumită perioadă de timp prestabilită pentru întruparea sa terestră. Unele spirite vin în această lume numai pentru a se naşte, pentru a le oferi astfel o experienţă altor spirite, după care părăsesc rapid lumea fizică. Altele trăiesc o viaţă lungă, absolut necesară pentru a-şi îndeplini obiectivele în scopul de a oferi toate oportunităţile de care au nevoie la servirea celorlalţi. Unele vin pentru a fi lideri sau adepţi, pentru a fi soldaţi, bogaţi sau săraci, adică pentru a-şi asigura cele mai variate situaţii şi relaţii care să le înveţe noi şi noi posibilităţi de a iubi. Toţi cei cu care îşi intersectează destinul le conduc într-un fel sau altul către realizarea supremă. Scopul lor este să se lase testate în condiţii dificile pentru a vedea în ce fel aplică ele porunca supremă a iubirii faţă de semenii lor. Atât timp cât ne aflăm pe Pământ, noi suntem cu toţii conectaţi din perspectiva acestui scop suprem: acela de a învăţa să ne iubim unii pe ceilalţi.

Înainte ca această scenă din viaţa spiritelor aflate pe punctul de a se întrupa să dispară, atenţia mi-a fost atrasă de un alt spirit. Era un spirit feminin, unul dintre cele mai încântătoare din câte am văzut vreodată. Deborda de energie, iar prezenţa ei carismatică îi fermeca pe toţi cei din jur. Privind-o uimită, mi-am dat seama că aveam o legătură

personală strânsă cu ea și am recunoscut iubirea ei pentru mine. Din păcate, această amintire mi-a fost în mare măsură blocată, dar nu voi putea uita niciodată în totalitate această ființă. Un lucru mi-e absolut limpede: oriunde ar ajunge ea, va fi cu siguranță un înger special pentru cineva de pe Pământ.

În timp ce asistam la acest spectacol al spiritelor care se pregăteau de întrupare, am rămas profund impresionată de frumusețea și de gloria fiecăruia dintre ele. Știam că m-am aflat și eu în această situație, la fel ca toți cei care se află deja pe Pământ, și că ne-am bucurat cu toții de lumină și de frumusețe. Atunci, prin minte mi-a trecut gândul: „Dacă te-ai putea vedea așa cum ai arătat înainte de a te naște pe Pământ, ai fi uimită de inteligența și de slava ta. Nașterea nu este altceva decât o perioadă de somn și de uitare".

Bețivul

Venirea pe Pământ este ca și cum ți-ai alege o facultate și un curs principal de studiat. Noi ne aflăm pe nivele diferite de evoluție spirituală și ne-am întrupat pe Pământ în acele circumstanțe care servesc cel mai bine nevoilor noastre spirituale. În clipa în care îi judecăm pe ceilalți pentru greșelile și pentru slăbiciunile lor, noi facem dovada unei slăbiciuni personale, întrucât noi nu avem cunoașterea necesară pentru a-i judeca în mod corect pe ceilalți.

Pentru a mi se ilustra acest principiu, cerurile s-au deschis din nou și am revăzut Pământul. De data aceasta, vederea mea spirituală s-a focalizat asupra unui colț de stradă dintr-un mare oraș. Am văzut acolo un bețiv căzut lângă o clădire, complet amețit de băutură. Una dintre însoțitoarele mele m-a întrebat: „Ce vezi?"

„Hm, un vagabond beat care zace în propria lui mizerie", i-am răspuns eu, neînțelegând de ce trebuie să privesc acest spectacol dezgustător.

Însoțitoarele mele au devenit dintr-odată agitate, spunându-mi: „Acum îți vom arăta cum arată în realitate acest spirit".

Mi-au revelat în continuare spiritul bețivului. Am văzut astfel un bărbat măreț și plin de lumină. Iubirea emana din întreaga lui ființă. Am înțeles cu această ocazie că era foarte admirat în ceruri. Această mare ființă spirituală s-a întrupat pe Pământ cu intenția să își ajute un prieten de care era foarte apropiat din punct de vedere spiritual.

Prietenul lui era un avocat celebru, care își avea biroul la doar câteva străzi depărtare de locul în care era căzut bețivul. Deși acesta din urmă nu își mai amintea nimic de legământul pe care l-a făcut înainte de a se întrupa pe Pământ, menirea lui era de a-i reaminti prietenului său de nevoile celorlalți oameni. Am înțeles că natura avocatului era în mod natural plină de compasiune, iar vederea bețivului căzut va aprinde în el dorința de a face mai mult pentru oamenii nevoiași. Știam că cei doi se vor vedea și că spiritul avocatului îl va recunoaște pe cel din interiorul bețivului, fiind astfel stimulat să facă mai mult bine. Cei doi nu își vor aminti de rolurile pe care și le-au asumat în lumea spirituală, dar își vor îndeplini totuși misiunile. Bețivul și-a sacrificat viața pe Pământ pentru a-i fi de folos prietenului său. De aceea, el își va continua evoluția spirituală în lumea spirituală, iar calitățile care i-au lipsit pe Pământ îi vor fi date în această lume, cu vârf și îndesat.

Mi-am adus aminte că și eu m-am întâlnit de-a lungul vieții cu diferite persoane care mi s-au părut familiare. Din prima clipă în care le-am cunoscut, am simțit o apropiere instinctivă față de ele, ca și cum le-aș fi recunoscut, deși nu știam de unde provine acest sentiment. Acum îmi dădeam seama că mi-au fost trimise în cale cu un scop precis și că am avut dintotdeauna legături speciale de prietenie cu ele.

Însoţitoarele mele mi-au vorbit din nou, scoţându-mă din gândurile mele. Mi-au spus că atât timp cât îmi va lipsi cunoaşterea pură, cel mai bine este să nu judec niciodată pe altcineva. Cei care treceau pe lângă beţivul căzut pe stradă nu îi puteau vedea spiritul nobil şi nu îl judecau decât după aparenţa sa exterioară. Şi eu m-am făcut vinovată pe Pământ de acest tip de judecată pripită, evaluându-i pe ceilalţi în funcţie de bogăţia lor sau de alte capacităţi exterioare. Acum îmi dădeam seama cât de nedreaptă am fost, întrucât nu ştiam nimic despre viaţa lor, dar mai ales despre spiritul lor.

Mi-am amintit de asemenea de pasajul biblic: „Căci voi îi veţi avea întotdeauna pe săraci, şi oricând veţi dori, le veţi putea face un bine". Totuşi, acest pasaj m-a deranjat. Oare de ce trebuia să ne îngrijim de săraci? De ce nu le asigura Domnul tot ce aveau nevoie? De ce nu îl stimula el direct pe avocat să facă mai mult bine în jur, împărţindu-şi averea cu cei sărmani? Însoţitoarele mele mi-au întrerupt din nou şirul gândurilor, spunându-mi: „Există îngeri care merg printre voi, dar voi nu îi recunoaşteţi".

Nu-mi dădeam seama ce vor să spună. De aceea, ele m-au lămurit: *cu toţii* avem nevoi, nu doar săracii, şi cu toţii am făcut un legământ în lumea spirituală să ne ajutăm unii pe ceilalţi. Din păcate, atât timp cât ne aflăm pe Pământ, noi uităm de legământul făcut şi avem tendinţa să cădem pradă egoismului. De aceea, Domnul ne trimite îngerii lui ca să ne stimuleze să ne aducem aminte şi să ne îndeplinim aceste legăminte. El nu ne poate forţa să facem acest lucru, dar ne poate stimula. Noi nu îi recunoaştem pe îngerii lui, care ne apar ca nişte oameni obişnuiţi. Cert este că ei ne însoţesc mult mai frecvent decât am putea crede.

Nu m-am simţit mustrată nicio clipă, dar am înţeles că am subestimat ceva mai devreme ajutorul pe care ni-l

acordă Domnul atât timp cât ne aflăm pe Pământ. El ne ajută în toate felurile cu putinţă, dar fără a interfera vreo clipă cu liberul nostru arbitru. Noi trebuie să ne ajutăm semenii din propria noastră voinţă, nu mânaţi de la spate. Trebuie să ajungem singuri la concluzia că oamenii săraci sunt la fel de demni de stima şi de preţuirea noastră ca şi cei bogaţi. Trebuie să îi acceptăm pe *toţi* ceilalţi, inclusiv pe cei diferiţi de noi. Absolut toţi oamenii merită iubirea şi bunătatea noastră. Noi nu avem dreptul să fim intoleranţi, plictisiţi sau mânioşi faţă de nimeni. Încă şi mai puţin avem dreptul de a-i privi de sus sau de a-i condamna în sinea noastră. Singurul lucru pe care îl luăm cu noi din această viaţă este binele pe care l-am făcut celor din jurul nostru. Am înţeles cu această ocazie că toate faptele noastre bune şi toate cuvintele amabile pe care le-am adresat celor din jur se vor întoarce asupra noastră însutite, binecuvântându-ne viaţa. Adevărata noastră putere sălăşluieşte în bunătatea şi caritatea noastră.

Am păstrat timp de câteva momente tăcerea. Beţivul a dispărut din câmpul meu vizual. Sufletul meu s-a umplut însă de iubire şi de înţelegere. O, dacă aş putea să-mi ajut şi eu semenii, aşa cum făcea acest beţiv pentru prietenul lui! Ce bine ar fi dacă aş putea fi şi eu o binecuvântare în viaţa altor persoane! Sufletul meu a început să vibreze la gândul că adevărata noastră putere sălăşluieşte în bunătatea şi caritatea noastră...

Rugăciunea

Cunoaşterea care mi-a permis să înţeleg cât de mare este valoarea celestă a fiecărui suflet m-a copleşit şi m-a făcut să mă smeresc. Îmi doream şi mai multă lumină, şi mai multă cunoaştere. Cerurile s-au deschis din nou şi am revăzut Pământul rotindu-se în spaţiu. Puteam vedea foarte multe luminiţe care străluceau în noapte. Din ele se înălţau către cer raze de lumină. Unele erau extrem de puternice şi ajungeau la cer ca nişte fascicule de laser. Altele erau mai puţin intense, sau doar nişte scântei care se aprindeau şi se stingeau imediat. Spre surpriza mea, mi s-a spus că aceste lumini erau de fapt rugăciunile oamenilor de pe Pământ.

Am văzut o sumedenie de îngeri care se grăbeau să răspundă la aceste rugăciuni. Erau perfect organizaţi şi îşi propuneau să îi ajute cât mai mult pe oamenii care se rugau. Zburau literalmente de la un om la altul, într-o ordine perfectă, făcând tot ce le stătea în puteri pentru a le răspunde la rugăciuni. Erau plini de iubire şi se bucurau enorm de ceea ce făceau. Erau încântaţi să îi ajute pe oameni,

iar bucuria lor era cu atât mai mare în cazurile în care oamenii se rugau suficient de intens pentru ca rugăciunilor lor să li se poată răspunde pe loc. Răspundeau întotdeauna mai întâi la rugăciunile mai puternice și mai luminoase, dar nu le uitau nici pe celelalte, până când fiecare rugăciune își găsea în final răspunsul. Pe de altă parte, am remarcat că rugăciunile nesincere nu luminau aproape deloc. De aceea, multe dintre ele nici măcar nu erau auzite.

Mi s-a explicat că cerul răspunde *tuturor* rugăciunilor sincere. Atunci când ne aflăm într-o mare nevoie sau când ne rugăm pentru altcineva, razele de lumină pe care le emitem sunt foarte puternice și ajung imediat la cer. Mi s-a mai spus că nu există rugăciune mai luminoasă decât aceea a unei mame pentru copilul ei. Acestea sunt cele mai pure rugăciuni, întrucât corespund unei dorințe extrem de intense, iar uneori unei disperări pe măsură. Orice mamă are capacitatea de a se dărui în întregime copiilor ei și de a se ruga cu ardoare lui Dumnezeu pentru aceștia. Totuși, orice altă rugăciune poate ajunge la fel de ușor la Dumnezeu.

Am înțeles cu această ocazie că după ce n-am rugat, noi trebuie să ne detașăm și să avem încredere că Dumnezeu ne va răspunde la rugăciuni. Dumnezeu știe întotdeauna ce nevoi avem și nu așteaptă decât o invitație pentru a ne sări în ajutor. El are puterea de a răspunde la toate rugăciunile, dar își respectă propria lege și nu ne încalcă niciodată liberul arbitru. De aceea, noi trebuie să ne abandonăm în fața voinței lui și să avem o încredere deplină în el. Tot ce am cerut cu inima sinceră, fără să ne îndoim, vom primi.

Rugăciunile noastre în favoarea celorlalți au o mare putere, dar nu își primesc răspunsul decât dacă nu contravin liberului arbitru al acestora, încălcându-le propriile nevoi. Dumnezeu ne lasă să ne descurcăm întotdeauna singuri, dar este întotdeauna dornic să ne ajute în toate felurile cu

putință, dacă îi cerem acest lucru. În cazul în care credința prietenilor noștri este slabă, rugăciunile noastre în favoarea lor îi pot întări. Dacă sunt bolnavi, rugăciunile noastre îi pot ajuta să se vindece, mai puțin în cazul în care boala de care suferă are menirea să îi ajute să crească din punct de vedere spiritual. Dacă li se apropie moartea, noi trebuie să ne rugăm pentru ei, dar nu trebuie să uităm să cerem întotdeauna să se facă voia lui Dumnezeu. În caz contrar, riscăm să creăm un conflict în interiorul celor dragi, care doresc - poate - să părăsească acest plan terestru. Modalitățile prin care îi putem ajuta pe cei din jur sunt nenumărate. Noi ne putem ajuta familia, prietenii și pe ceilalți oameni în maniere pe care adeseori nici măcar nu ni le putem imagina.

Totul mi se părea extrem de simplu, poate chiar prea simplu. Rugăciunea mi s-a părut întotdeauna un exercițiu care trebuie să dureze ore întregi. Am fost tot timpul convinsă că noi trebuie să îl sâcâim pe Domnul cu cererile noastre până când se va întâmpla ceva. Aveam chiar propriul meu sistem de rugăciune. Începeam întotdeauna cu ceea ce consideram că am nevoie, după care treceam la un fel de mituire, subliniind faptul că era în interesul Domnului să mă ajute. Dacă metoda nu dădea rezultate, începeam să mă târguiesc, oferindu-i Domnului anumite acte specifice de obediență sau de sacrificiu care mi-ar fi putut atrage binecuvântarea lui. În final, începeam să mă rog cu disperare, iar în ultimă instanță recurgeam chiar la amenințări. Din păcate, sistemul nu m-a ajutat prea mult, întrucât am obținut prea puține răspunsuri la rugăciunile mele. Acum am înțeles că rugăciunile mele au fost de fapt cea mai bună dovadă a îndoielilor mele. Toate scenariile pe care le cream ilustrau de fapt lipsa mea de credință în voința Domnului de a-mi răspunde la rugăciuni, ținând cont doar de nevoile mele. M-am îndoit tot timpul de dreptatea sau chiar de capacitatea lui Dumnezeu și nu

am fost niciodată pe deplin sigură că acesta mă ascultă cu adevărat. Toate aceste îndoieli au creat o barieră între mine și Dumnezeu.

Acum am înțeles că Dumnezeu nu numai că ne aude rugăciunile, dar ne cunoaște nevoile chiar mai bine decât noi. De aceea, el ne răspunde (prin intermediul îngerilor lui) cu cea mai mare bunăvoință la rugăciuni. Am putut constata cu această ocazie cât de fericiți erau îngerii să ne ajute. Pe de altă parte, am înțeles că Dumnezeu are o perspectivă pe care noi nu o putem avea niciodată. El ne cunoaște deopotrivă trecutul etern și viitorul posibil, așa că percepe înainte de toate nevoile noastre spirituale. În marea lui iubire, el ne răspunde la rugăciuni, dar din perspectiva omniscienței sale divine. Altfel spus, el răspunde *perfect* la toate rugăciunile. Am înțeles de asemenea că nu trebuie să repet niciodată la infinit aceeași rugăciune, ca și cum Dumnezeu nu m-ar fi înțeles din prima clipă. Rugăciunea trebuie să se bazeze întotdeauna pe credință și pe răbdare. Dumnezeu ne-a dăruit liberul arbitru, dar noi îi putem permite să intervină în viața noastră, invitându-l direct.

Un alt aspect important pe care l-am înțeles cu această ocazie a fost importanța recunoștinței față de Dumnezeu pentru darurile primite. Recunoștința este o virtute divină. De aceea, noi trebuie să cerem cu umilință și să primim cu recunoștință. Cu cât îi mulțumim mai mult lui Dumnezeu pentru binecuvântările pe care ni le oferă, cu atât mai multe astfel de binecuvântări putem primi pe viitor. Dorința lui de a ne oferi astfel de binecuvântări este infinită. Tot ce trebuie să facem noi este să ne deschidem mințile și inimile pentru a le primi. În acest fel, noi ne putem convinge de existența lui și putem deveni la fel ca și îngerii săi, ajutându-i pe semenii noștri aflați în nevoie. Atât timp cât ne vom ruga și vom face servicii, lumina noastră va străluci din ce în ce mai puternic. Serviciul este uleiul care umple lampa noastră, alături de iubire și de compasiune.

Consiliul înțelepților

M-am trezit din nou în grădină, alături de însoțitoarele mele, iar viziunea asupra Pământului a dispărut. Cele două spirite m-au condus către o clădire mare. Când am intrat, am rămas impresionată de frumusețea ieșită din comun a interiorului ei. În această lume toate clădirile sunt perfecte. Toate unghiurile și detaliile lor completează în mod armonios ansamblul, creând o senzație de perfecțiune. Practic, tot ce există în această lume reprezintă o operă de artă.

Am fost condusă într-o cameră de un mare rafinament. Când am intrat, am văzut un grup de bărbați așezați în jurul unei mese ovale. Am rămas în picioare în fața lor. M-a izbit imediat faptul că la masă erau așezați numai bărbați, nicio femeie.

Fiind o liber cugetătoare pe Pământ, eram foarte sensibilă la rolul femeilor în lume. Eram preocupată de drepturile acestora, care trebuiau să fie egale cu ale bărbaților, și aveam opinii foarte puternice referitoare la capacitatea acestora de a concura cu bărbații în toate

domeniile şi în toate împrejurările, de pe picior de egalitate. De aceea, în mod normal aş fi avut o reacţie nefavorabilă văzând acest consiliu alcătuit numai din bărbaţi şi din care femeile lipseau cu desăvârşire. Din fericire, în această lume am învăţat că bărbaţii şi femeile îndeplinesc roluri diferite şi complementare. Am înţeles acest lucru ceva mai devreme, în timp ce contemplam crearea Pământului. Mi s-a arătat atunci că Adam şi Eva au fost creaţi în mod diferit. De pildă, Adam era mai satisfăcut de şederea sa în Grădina Paradisului, în timp ce Eva era mai agitată. Ea îşi dorea cu disperare să devină mamă şi era dispusă să rişte chiar şi moartea pentru a-şi îndeplini această dorinţă. Eva nu a „căzut" pradă tentaţiei, ci a luat mai degrabă o decizie conştientă de a crea condiţiile necesare pentru progresul ei spiritual. De aceea, ea l-a convins pe Adam să guste din fructul interzis. În acest fel, cei doi au creat condiţiile necesare pentru a avea copii, dar preţul plătit a fost moartea în planul fizic.

Am văzut atunci Spiritul lui Dumnezeu planând deasupra Evei, şi am înţeles că rolul femeilor este unic în creaţie. Structura emoţională a acestora le permite să reacţioneze mai uşor în faţa iubirii, fapt care îi permite Spiritului lui Dumnezeu să le penetreze mai uşor fiinţa. În plus, rolul lor de mame le oferă o relaţie cu totul specială cu Dumnezeu, întrucât le permite să creeze, la fel ca şi acesta.

Am înţeles de asemenea pericolele cu care se confruntă femeile din cauza lui Satan. Acesta continuă să folosească şi astăzi acelaşi mecanism al tentaţiei pe care l-a folosit în Grădina Paradisului. El încearcă astfel să distrugă familii întregi, şi implicit umanitatea în ansamblul ei, prin tentarea femeilor. Acest adevăr m-a neliniştit, dar am înţeles că este autentic. Planul lui Satan este evident: el le atacă pe femei profitând de agitaţia lor înnăscută şi de

intensitatea emoţiilor lor - aceleaşi emoţii care au făcut-o pe Eva să acţioneze, deşi Adam era perfect satisfăcut de situaţia lui. Satan are tendinţa să atace relaţia dintre soţ şi soţie, determinându-i să se îndepărteze unul de celălalt şi folosindu-se de atracţia sexului şi a lăcomiei pentru a încerca să le distrugă căminul. Toţi copiii sunt afectaţi de distrugerea căsniciei dintre părinţii lor. De aceea, femeile ajung să poarte povara fricii şi poate a vinovăţiei: a fricii de viitor şi a vinovăţiei pentru destrămarea familiei lor. Satan se foloseşte de aceste două instrumente pentru a încerca să le distrugă pe femei, şi implicit rolul acestora pe Pământ. Mi s-a mai spus că dacă Satan ar reuşi să pună mâna pe femei, bărbaţii le-ar urma cu uşurinţă pe acestea. De aceea, am căpătat o altă perspectivă asupra diferenţei dintre bărbaţi şi femei, şi am înţeles frumuseţea rolurilor jucate de fiecare din aceştia.

De aceea, nu am avut nicio reacţie când m-am trezit în faţa consiliului alcătuit în întregime numai din bărbaţi. Am acceptat imediat faptul că aceştia îşi jucau propriile roluri, în timp ce eu mi-l jucam pe al meu. De altfel, din bărbaţi emana o mare iubire faţă de mine, aşa că m-am simţit complet împăcată. Ei s-au consultat o vreme între ei, după care unul mi s-a adresat. Mi-a spus că am murit prematur şi că trebuie să mă întorc pe Pământ. Am înţeles că era *important* să mă întorc şi că aveam o misiune de îndeplinit, dar am simţit totuşi în inima mea o mare opoziţie. Aceasta era casa mea, aşa că m-am gândit că nimic din ceea ce mi-ar fi putut spune nu m-ar fi convins vreodată să o părăsesc. Bărbaţii s-au consultat din nou şi m-au întrebat dacă doresc să îmi revăd viaţa. Întrebarea era de fapt un fel de poruncă. Am ezitat, căci niciun spirit nu şi-ar dori vreodată să îşi revadă trecutul muritor în acest loc al iubirii şi al purităţii absolute. Bărbaţii mi-au spus că era important să îmi revăd

viața. De aceea, am sfârșit prin a accepta. Lângă mine a apărut o lumină și eu am simțit iubirea Mântuitorului, care mă însoțea și cu această ocazie.

Am făcut un pas către stânga, ca să văd mai bine filmul vieții mele. Acesta mi-a apărut chiar în locul în care am stat inițial. Întreaga mea viață mi-a apărut în față sub forma unor holograme perfect definite, care se derulau în fața ochilor mei cu o viteză incredibilă. Am rămas uimită să constat că pot înțelege o cantitate atât de mare de informații, primite cu o viteză la fel de mare. Înțelegerea mea era mult mai cuprinzătoare decât îmi aminteam revăzând diferite incidente din viața mea. Îmi puteam experimenta din nou emoțiile pe care le-am simțit la vremea respectivă, dar și emoțiile celor din jurul meu. Le puteam experimenta gândurile și sentimentele legate de mine. Astfel, multe incidente mi-au devenit clare într-o manieră cu totul nouă, pe care nu aș fi bănuit-o anterior. „O, da, mi-am repetat de câteva ori în sinea mea, acum înțeleg. Cine s-ar fi gândit?... Desigur, acum totul capătă sens!" Ori de câte ori am simțit dezamăgirea celor din jurul meu, inima mea s-a strâns de durere, umplându-se de vinovăție. Am înțeles limpede întreaga durere pe care le-am cauzat-o celor din jur, pe care am simțit-o integral. De aceea, am început să tremur. Mi-am dat seama câtă suferință le-a provocat celorlalți temperamentul meu aprins și am suferit la rândul meu pentru ei. Mi-am conștientizat propriul egoism, și inima mea a început să plângă. Cum am putut fi atât de neglijentă?

Atunci, în mijlocul acestei dureri, am simțit iubirea pe care mi-o adresau membrii consiliului. Aceștia îmi priveau viața cu înțelegere și cu compasiune. Ei țineau cont de toți factorii implicați, de educația pe care am primit-o în copilărie, de durerea pe care mi-au inoculat-o alte persoane

de oportunitățile pe care le-am acceptat sau pe care le-am ratat. Am înțeles atunci că niciunul din membrii consiliului *nu mă judecă*. Eu eram singura care mă judecam. Iubirea și compasiunea înțelepților erau necondiționate. Respectul lor pentru mine era absolut. Le-am fost cu deosebire recunoscătoare pentru această iubire în timpul următoarei faze a revederii vieții mele.

Mi s-a arătat cu această ocazie „efectul dominoului", după cum îl numeau ei. Am văzut astfel cum greșelile mele față de alți oameni i-au făcut pe aceștia nu doar să sufere pe moment, dar și să repete aceleași greșeli față de terțe persoane. Lanțul a continuat apoi mai departe, la fel ca piesele unui domino care cad una după alta, până când efectul s-a întors asupra mea, cea care l-am inițiat. Am constatat cu această ocazie că am ofensat mult mai mulți oameni decât mi-aș fi imaginat vreodată. De aceea, durerea mea interioară a devenit insuportabilă.

Mântuitorul s-a apropiat de mine, plin de înțelegere și de iubire. Spiritul lui mi-a dat putere, după care mi-a spus că mă judec prea aspru: „Ești prea dură cu tine însăți". Mi-a arătat apoi cealaltă față a principiului dominoului: toate faptele mele de bunătate, care s-au întors și ele la mine după ce au parcurs același cerc al dominoului, trecând de la o persoană la alta. Prietenii mei, față de care am dat dovadă de bunătate, au simțit nevoia să dea la rândul lor dovadă de aceeași bunătate față de alte persoane, și povestea s-a repetat. Un simplu act de caritate din partea mea a contribuit la amplificarea bunăstării și fericirii mult mai multor persoane decât mi-aș fi imaginat vreodată. Un gând a început să se repete obsesiv în mintea mea: „Iubirea este singurul lucru care contează cu adevărat. Iubirea înseamnă *bucurie!*" Mi-am amintit cu această ocazie versetul biblic care spune: „Eu am venit pentru ca ei să aibă parte de viață,

și pentru ca să aibă parte de ea din abundență" (Ioan 10:10), iar sufletul meu s-a umplut de o bucurie indescriptibilă.

Totul părea atât de simplu. *Dacă suntem buni, avem parte de bucurie.* „De ce nu am știut aceste lucruri de la bun început?", m-am întrebat fără să vreau. Iisus sau unul din bărbații din consiliu mi-a răspuns, iar răspunsul lui s-a întipărit adânc în sufletul meu, scufundându-se în partea cea mai profundă a acestuia și schimbându-mi pentru totdeauna viziunea asupra dificultăților vieții: „Tu ai avut la fel de multă nevoie de experiențele negative ca și de cele pozitive de pe Pământ. Înainte de a putea simți bucuria, trebuie să experimentezi durerea".

Dintr-odată, *toate* experiențele mele s-au integrat într-o viziune nouă. Am înțeles că nu am făcut greșeli adevărate și că fiecare experiență prin care am trecut a fost un instrument care m-a ajutat să mă maturizez din punct de vedere spiritual. Chiar și experiențele nefericite mi-au permis să obțin o mai mare înțelegere legată de mine însămi, până când am învățat să le evit. În acest fel, în mine a crescut capacitatea de a-mi ajuta semenii. Am înțeles cu această ocazie cât de multe experiențe pe care le-am trăit au fost orchestrate de îngerii mei păzitori. Unele dintre ele au fost triste, iar altele fericite, dar toate au fost calculate pentru a mă propulsa pe nivele tot mai înalte de cunoaștere și de înțelegere. Îngerii mei păzitori au rămas alături de mine în timpul încercărilor dificile prin care am trecut, ajutându-mă în toate felurile care le stăteau la dispoziție. În anumite cazuri am avut foarte mulți îngeri în jurul meu, în timp ce în altele nu am avut decât câțiva, în funcție de nevoile mele reale. Revăzându-mi viața, mi-am dat seama că am repetat de multe ori aceleași greșeli, până când mi-am învățat în sfârșit lecția. Pe de altă parte, am constatat că cu cât învățam mai multe lucruri, cu atât mai multe uși se deschideau în

fața mea. Multe din realizările despre care am crezut până atunci că mi-au aparținut în exclusivitate s-au datorat în realitate ajutorului divin pe care l-am primit.

Astfel, experiența revederii vieții mele de până atunci s-a transformat dintr-o experiență negativă într-una pozitivă. Perspectiva mea asupra ei s-a schimbat și am început să îmi văd păcatele și slăbiciunile într-o lumină multidimensională. Chiar dacă mi-au provocat multă durere (mie și altora), ele au fost instrumente care m-au ajutat să învăț, să îmi corectez modul de a gândi și comportamentul. Am înțeles cu această ocazie că păcatele iertate sunt literalmente șterse din aura noastră. Peste ele se suprapune noua noastră înțelegere, noua noastră direcție în viață, care ne determină să renunțăm în mod natural la păcat. Păcatul este șters, dar învățătura primită rămâne. În acest fel, propriile mele păcate m-au ajutat să cresc și mi-au amplificat capacitatea de a-mi ajuta semenii.

Această cunoaștere amplificată mi-a oferit perspectiva de care aveam nevoie pentru a mă ierta definitiv pe mine însămi. Am înțeles cu această ocazie că orice iertare începe cu iertarea de sine. Cine nu se poate ierta pe el însuși nu îi poate ierta cu adevărat nici pe ceilalți, iar iertarea celorlalți este foarte importantă. Noi primim întotdeauna ceea ce oferim. Dacă dorim să fim iertați de cei față de care am greșit, trebuie să învățăm mai întâi să iertăm la rândul nostru. Am constatat de asemenea că, de cele mai multe ori, comportamentul persoanelor pe care nu le puteam suporta (și nici ierta) era un comportament pe care îl practicam eu însămi, sau de care mă temeam. Exemplul celorlalți nu făcea decât să îmi ilustreze propriile mele slăbiciuni, sau cele pe care le-aș fi putut avea și de care mă temeam.

Am înțeles o dată în plus cât de toxic este atașamentul față de bunurile lumești. Singura creștere reală este cea

spirituală, iar posesiunile lumeşti şi dorinţele necontrolate nu fac decât să schilodească spiritul. Ele devin nişte idoli în faţa cărora ne închinăm, şi care ne înlănţuie de trupul nostru. Din cauza lor, noi nu mai putem experimenta bucuria şi creşterea reală care ne stau la dispoziţie şi pentru care ne-a creat Dumnezeu.

Mi s-a spus din nou, de data aceasta nu în cuvinte, ci direct la nivelul înţelegerii, că lucrul cel mai important în viaţă este să îi iubesc pe ceilalţi la fel de mult cum mă iubesc pe mine însămi. În acest scop, trebuia să încep însă prin a mă iubi pe mine însămi. Frumuseţea şi lumina lui Christos se aflau în interiorul meu, şi tot ce trebuia să fac era să caut în sine pentru a le descoperi. De îndată ce am înţeles acest lucru, am început să îl practic chiar în acel moment. Am înţeles astfel că eu mi-am reprimat adeseori frumuseţea indescriptibilă a propriului meu suflet. De aceea, trebuia să îl las să strălucească din nou, aşa cum făcea altădată.

Procesul revederii vieţii s-a încheiat, iar bărbaţii din consiliu au rămas liniştiţi, emanând iubirea lor absolută faţă de mine. Mântuitorul se afla şi el acolo, în lumina lui, zâmbindu-mi mulţumit de progresele făcute. Bărbaţii au început din nou să se sfătuiască, după care s-au întors către mine. Unul dintre ei mi-a spus: „Nu ţi-ai îndeplinit misiunea pe Pământ. De aceea, trebuie să te întorci. Noi nu te vom obliga însă să faci acest lucru. Alegerea îţi aparţine".

Fără nicio ezitare, am răspuns: „Nu, nu mai doresc să mă întorc. Aceasta este casa mea. Aceasta este adevărata mea lume". Am rămas fermă pe poziţie, ştiind că nimeni şi nimic nu m-ar putea convinge să mă întorc pe Pământ.

Unul dintre înţelepţi mi-a spus atunci, pe un ton la fel de ferm: „Munca ta nu este încheiată. Ar fi mai bine dacă te-ai întoarce".

Nu aveam de gând să mă întorc. Învăţasem încă din copilărie cum să câştig o ceartă, iar acum aveam de gând să mă folosesc de această capacitate. De aceea, m-am aruncat pe jos şi am început să plâng. „*Nu* mă întorc înapoi, am repetat printre suspine, şi nimeni nu mă poate convinge să fac acest lucru! Rămân aici, în adevărata mea casă! *M-am săturat* de Pământ!"

Iisus a rămas nu departe de mine, în dreapta mea, strălucind în lumina lui puternică. S-a îndreptat către mine şi i-am simţit imediat afecţiunea şi grija, cu care se amesteca însă şi un oarecare amuzament. Era în continuare la fel de încântat de mine, îmi înţelegea stările şi i-am simţit perfect empatia faţă de dorinţa mea de a rămâne. M-am ridicat de jos, iar el s-a adresat consiliului: „Haideţi să-i arătăm în ce consta misiunea ei". Apoi s-a întors din nou către mine şi mi-a spus: „Îţi vom arăta în ce consta misiunea pe care ţi-ai asumat-o, astfel încât să poţi lua o decizie în deplină cunoştinţă de cauză. După aceea va trebui să te decizi însă. Dacă te vei hotărî să te întorci pe Pământ, această misiune şi o bună parte din tot ce ai aflat în această lume îţi vor fi şterse din memorie".

Am acceptat împotriva voinţei mele şi am aflat în ce consta misiunea mea pe Pământ.

Am înţeles atunci dincolo de orice îndoială că trebuia să mă întorc pe Pământ. Deşi detestam faptul că trebuia să renunţ temporar la această lume plină de iubire şi de lumină pentru a mă întoarce într-o lume a tuturor greutăţilor şi incertitudinilor, importanţa misiunii mele m-a determinat să iau decizia cea justă. Înainte însă, i-am pus pe toţi cei de faţă, inclusiv pe Iisus, să îmi promită că în clipa în care îmi voi îndeplini misiunea, mă vor lăsa să mă întorc acasă. Nu doream să petrec nici măcar un minut în plus pe Pământ, mai mult decât era necesar. Casa mea era lumea lor. Au fost

cu toţii de acord cu condiţiile mele, după care s-a declanşat procesul de întoarcere a mea pe Pământ.

Mântuitorul a venit din nou la mine şi mi-a spus cât de mult se bucură pentru decizia pe care am luat-o. Cu această ocazie, mi-a reamintit că după ce mă voi întoarce pe Pământ, nu îmi voi mai aminti în ce constă misiunea mea. „Când te vei afla din nou în lumea fizică, nu va trebui să te gândeşti la această misiune. Aceasta îţi va fi revelată la momentul potrivit".

„O, cât de bine mă cunoaşte!", mi-am spus în sinea mea. Ştia la fel de bine ca şi mine că dacă mi-aş aminti prematur în ce constă misiunea mea pe Pământ, mi-o voi îndeplini cât de rapid voi putea, pripindu-mă şi dând probabil greş. Lucrurile s-au petrecut exact aşa cum a anticipat Mântuitorul. Detaliile misiunii mele mi-au fost şterse complet din memorie. Nu mai dispun de niciun indiciu, şi în mod paradoxal, nici nu îmi doresc să mă gândesc prea mult la acest lucru.

În ceea ce priveşte promisiunea Domnului de a mă lua înapoi în momentul în care misiunea mea va fi îndeplinită, ultimele lui cuvinte îmi mai răsună încă în urechi: „Zilele pe Pământ trec repede. Nu vei sta mult timp acolo, după care te vei întoarce aici".

Despărțirea

Dintr-odată, am fost înconjurată de mii de îngeri. Fețele lor străluceau de bucurie. În mod evident, se bucurau de decizia pe care am luat-o, şi mă înconjurau cu iubirea lor, pentru a mă încuraja.

În timp ce îmi simțeam propria inimă topindu-se de iubire față de ei, au început să cânte. Nicio muzică pe care am auzit-o vreodată în viață, nici chiar cea din grădina cerului, nu se putea compara cu aceasta. Era sublimă, măreață, glorioasă, şi îmi era consacrată în totalitate. Pe scurt, era copleşitoare. Îngerii cântau spontan, fără o partitură, descriind prin tonalitățile lor ceea ce simțeau. Vocile lor erau de o puritate absolută şi fiecare notă pe care o cântau era curată şi dulce. Nu-mi mai amintesc cuvintele cântecului lor, dar în esență îmi spuneau că va veni vremea când le voi auzi din nou cântecul. Ochii mei s-au umplut de lacrimi. M-am scăldat în această muzică celestă şi în iubirea lor, nevenindu-mi să cred că un suflet atât de insignifiant ca al meu putea fi tema unei adorații atât de mari. Am înțeles atunci că niciun suflet nu este insignifiant şi nu a

fost vreodată. Spiritul meu a înflorit, plin de smerenie şi de recunoştinţă. Am avut parte atunci de o ultimă viziune asupra Pământului.

Cerurile s-au deschis din nou, iar în faţă mi-a apărut Pământul cu miliardele sale de oameni. I-am văzut pe aceştia luptându-se pentru a-şi câştiga existenţa, făcând greşeli, învăţând să experimenteze bunătatea, descoperind iubirea, plângându-şi morţii, iar deasupra lor i-am văzut plutind pe îngeri. Aceştia îi cunoşteau pe oameni după nume şi îi supravegheau cu atenţie. Se bucurau pentru fiecare faptă bună a lor şi se întristau pentru fiecare greşeală. Se grăbeau să răspundă tuturor cererilor de ajutor, să îi inspire şi să îi protejeze. Am înţeles din nou că noi putem atrage mii de îngeri printr-un simplu apel, rostit însă cu o mare credinţă. Noi suntem *cu toţii* egali în faţa lor, indiferent cât de mari sau de mici părem, cât de talentaţi sau de handicapaţi, cât de sfinţi sau de păcătoşi, şi indiferent dacă ocupăm poziţii de conducere sau nu facem decât să îi urmăm pe alţii. Cu toţii suntem consideraţi la fel de importanţi şi toţi primim acelaşi ajutor din partea îngerilor. Iubirea lor nu ne uită niciodată.

Viziunea a dispărut, iar eu i-am privit pentru ultima dată pe prietenii mei celeşti: cele două femei care m-au însoţit în călătoria mea prin cer, cei trei îngeri păzitori (călugării) şi multe alte fiinţe spirituale pe care le-am cunoscut şi pe care le-am îndrăgit. Cu toţii erau la fel de nobili, de măreţi şi de glorioşi, deşi eu nu am cunoscut decât un crâmpei din adevărata slavă a sufletelor lor. Am avut privilegiul să cunosc doar o anticameră minusculă a cerului, un mic fragment din căminul lor paradisiac. În cer şi în inimile locuitorilor săi există o cunoaştere care depăşeşte cu mult tot ce ne-am putea imagina noi. Aici ne aşteaptă tot felul de planuri, de căi şi de adevăruri, unele fiind la

fel de vechi ca şi eternitatea, în timp ce altele urmează să fie concepute chiar de noi. Mi s-a arătat doar un crâmpei din cer, dar voi preţui de-a pururi această amintire. Ştiam că imaginea îngerilor care cântau, umplându-mi inima de iubire, era ultima experienţă glorioasă care îmi era permisă. În timp ce fiinţele angelice continuau să îşi exprime întreaga iubire şi sprijinul lor pentru mine, am început să plâng. Mă întorceam pe Pământ.

Întoarcerea

Nu ne-am spus rămas bun. Pur şi simplu, m-am trezit din nou în salonul meu de spital. Uşa era în continuare pe jumătate deschisă, luminiţa de deasupra chiuvetei era încă aprinsă, iar pe patul de lângă fereastră zăcea corpul meu. L-am privit pentru o clipă de sus şi am fost cuprinsă de repulsie. Părea atât de rece şi de greu. Îmi amintea de o haină tăvălită prin noroi, pe care trebuia să mi-o pun pe mine, deşi abia făcusem un duş reconfortant şi mă simţeam perfect curată. Nu aveam însă de ales, întrucât promisesem să fac acest lucru. Pe de altă parte, trebuia să mă grăbesc. Dacă mai întârziam mult, aveam să îmi pierd definitiv curajul şi aş fi luat-o la fugă. De aceea, m-am grăbit să alunec din nou în interiorul corpului meu. A fost suficient să mă gândesc la acest lucru pentru ca procesul să se deruleze în mod natural, fără niciun control din partea mea.

Greutatea şi răceala corpului mi s-au părut insuportabile. Am început să tremur din toate încheieturile, ca şi cum prin mine ar fi trecut milioane de volţi de electricitate.

Am simțit din nou durerea și boala corpului meu, și m-am simțit profund deprimată. După bucuria libertății spirituale am redevenit prizoniera cărnii.

În timp ce zăceam înlănțuită din nou în închisoarea corpului fizic, cei trei prieteni ai mei mi-au apărut din nou. Îngerii mei păzitori, dragii mei prieteni dintotdeauna au venit să mă reconforteze. Mă simțeam atât de slăbită încât nu am reușit să îi întâmpin așa cum aș fi vrut. Îi erau ultima mea verigă de legătură cu puritatea și iubirea cerului pe care tocmai l-am vizitat. Mi-aș fi dorit din inimă să îi întâmpin așa cum se cuvine și să le mulțumesc pentru prietenia lor eternă. Mi-aș fi dorit să le pot spune din nou „Vă iubesc", dar nu am reușit decât să îi privesc cu ochii umeziți de lacrimi și cu speranța că vor înțelege.

Din fericire, nu trebuia să vorbesc. Îngerii mei păzitori au înțeles tot ce doream să le spun. Au rămas în tăcere lângă mine, privindu-mă în ochi și emanând iubire. Mi-au transmis astfel o forță spirituală care m-a făcut să uit de orice durere. Timp de câteva secunde prețioase, ne-am privit în ochi și am lăsat inimile noastre să comunice. În acele momente, îngerii mi-au transmis un mesaj pe care îl voi prețui întotdeauna, considerându-l un simbol sacru al prieteniei noastre eterne. Cuvintele și prezența lor m-au reconfortat, făcându-mă să uit de durerea mea. Eram conștientă de faptul că îngerii mei știau nu doar ce simt, dar și ceea ce va urma în viața mea, durerea pe care o voi simți atunci când nu voi mai fi conștientă de iubirea lor, frustrările datorate vieții pe Pământ și călătoria dificilă care mă așteaptă în față. Pe de altă parte, erau extrem de mulțumiți de decizia mea de a mă întoarce pe Pământ. Știam că am luat decizia justă. „Până una alta, mi-au spus, odihnește-te". Mi-au indus apoi o stare de pace și de liniște interioară. Am simțit cum aceasta se revarsă asupra mea și

am căzut pradă unui somn profund odihnitor şi vindecător. Am alunecat în starea de somn învăluită de iubirea şi de lumina lor.

Nu ştiu cât de mult a durat acest somn. Când mi-am deschis din nou ochii, era ora 2:00 noaptea. Trecuseră patru ore de la moartea mea. Nu ştiu exact cât timp am petrecut în lumea spiritelor, dar patru ore mi se păreau totuşi prea puţin faţă de toate experienţele prin care am trecut. Nu ştiam dacă medicii au încercat să mă salveze în vreun fel, şi nici măcar dacă exista cineva conştient de faptul că am murit. Mă simţeam odihnită, dar nu puteam scăpa de depresia pe care o simţeam. Am început apoi să îmi retrăiesc experienţa, să revăd filmul celor petrecute în lumea spiritelor, şi nu mi-am putut opri uimirea la gândul că l-am văzut pe Mântuitorul lumii şi că acesta m-a ţinut în braţele sale. Mi-am adus aminte de întreaga cunoaştere pe care am primit-o în jurul prezenţei lui şi m-am simţit instantaneu întărită, ştiind că lumina lui va continua să îmi transmită putere şi să mă reconforteze în momentele mele dificile.

Eram pe punctul de a închide ochii şi de a adormi din nou, când am sesizat o mişcare în dreptul uşii. Am încercat să mă sprijin de cot pentru a vedea mai bine cine este şi am văzut o creatură care şi-a strecurat capul înăuntru. M-am cutremurat de teamă. Apoi a apărut o alta. Înfăţişarea acestor creaturi era grotescă şi absolut hidoasă. În salon au intrat astfel cinci creaturi. Eram paralizată de teamă. Erau nişte fiinţe scunde şi musculoase, pe jumătate oameni, pe jumătate animale, cu gheare lungi şi feţe sălbatice, deşi umane. S-au îndreptat către mine mârâind şi şuierând. Erau pline de ură şi am ştiut imediat că aveau intenţia să mă ucidă. Am încercat să ţip, dar eram prea slăbită sau prea paralizată de frică pentru a mă putea mişca. De aceea, am

neajutorată cum s-au apropiat la circa un metru și jumătate de pat.

Pe neașteptate, asupra mea a căzut un fel de clopot protector de lumină. Ca la un semnal, creaturile s-au aruncat asupra mea, recunoscând – se pare – un fel de amenințare la adresa lor. Clopotul m-a protejat însă, iar creaturile nu au reușit să treacă de el, oricât de mult ar fi încercat. L-au înconjurat, ba chiar s-au cățărat deasupra lui, încercând să găsească un unghi mai bun de atac, dar nu au găsit nicio portiță liberă, fapt care le-au umplut de frustrare. De aceea, au început să blesteme, să înjure și să scuipe. Eram îngrozită la maxim și mă simțeam prizonieră în patul meu. Creaturile erau extrem de perseverente, iar eu nu știam cât de mult timp va rezista clopotul. De fapt, nu știam nici ce reprezintă el.

Când situația a ajuns să mi se pară insuportabilă, cei trei îngeri păzitori ai mei, călugării, au intrat din nou în salon, iar creaturile au fugit. Îngerii mi-au spus să nu mă tem, întrucât eram protejată. Au adăugat că diavolul era furios din cauza deciziei mele de a mă întoarce pe Pământ și că i-a trimis pe acești demoni puternici pentru a mă distruge. Mi-au explicat de asemenea că haloul protector de lumină va rămâne în jurul meu de-a lungul întregii mele vieți. Mi-au spus că este posibil ca demonii să încerce din nou să ajungă la mine și că s-ar putea să-i revăd, dar că domul de lumină mă va proteja întotdeauna. „În plus, au adăugat ei, noi vom fi tot timpul alături de tine, pentru a te ajuta și pentru a te încuraja". Câteva momente mai târziu, călugării au dispărut, spre tristețea mea.

Aceasta a fost ultima vizită pe care am primit-o de la cei trei călugări-îngeri păzitori. Chiar dacă îi numesc cu drag călugării mei, eu știu că de fapt sunt trei dintre cei mai apropiați prieteni ai mei dintotdeauna. De-abia aștept

ziua în care ne vom putea îmbrăţişa din nou, reînnoindu-ne astfel prietenia eternă.

Într-adevăr, demonii au revenit imediat după plecarea îngerilor, dar clopotul de lumină a continuat să mă protejeze. Am pus mâna pe receptor şi l-am sunat pe soţul meu, încercând să-i explic că în camera mea se aflau nişte demoni. Joe a rămas cu convingerea că am halucinaţii, aşa că mi-a dat-o la telefon pe una din fete, iar el s-a urcat în maşină şi s-a grăbit să ajungă la spital. Zece minute mai târziu, a intrat pe uşă. Nu a putut vedea creaturile din cameră, dar a venit lângă pat şi m-a ţinut de mână, în timp ce eu am încercat să-i explic tot ce s-a întâmplat. În scurt timp, creaturile au devenit frustrate şi au plecat. Din fericire, nu s-au mai întors în noaptea ceea. Uşurată, am început să mă calmez. Am încercat să îi povestesc lui Joe câteva frânturi din experienţa mea. Nu am intrat în foarte multe detalii, dar el şi-a dat seama că s-a întâmplat ceva important pentru mine, aşa că s-a dovedit plin de iubire şi de înţelegere. Chiar dacă nu mai aveam parte de prezenţa vizibilă a îngerilor, îl aveam alături de mine pe Joe, care mă mângâia şi mă proteja. Chiar dacă iubirea lui nu se compara cu cea a îngerilor sau cu cea a lui Christos, mi s-a părut minunată şi mi-a alinat sufletul. Iubirea noastră, a muritorilor, este imperfectă, dar puterea ei de a vindeca şi de a susţine rămâne totuşi foarte mare.

În timp ce Joe stătea lângă mine, spiritul meu a continuat să călătorească în ambele lumi, ca şi cum întoarcerea mea pe Pământ nu ar fi fost permanentă. Îmi amintesc vag că medicii şi asistentele au lucrat pe trupul meu. Nu ştiam ce îmi fac, dar le simţeam tensiunea şi anxietatea. În tot acest timp am continuat să am acces la lumea spiritelor, văzând foarte multe lucruri minunate. A urmat apoi o altă

experiență impresionantă, pe care nu am trăit-o sub forma unei viziuni, ci a unei vizite.

O fetiță incredibil de drăgălașă a intrat în salonul meu. Avea doar doi sau trei anișori și a fost singurul copil pe care l-am văzut în lumea spiritelor. Din ființa ei emana o aureolă de lumină aurie, care o însoțea oriunde mergea. Părea să fie extrem de atrasă de Joe, iar când medicii și asistentele au ieșit pentru o clipă din cameră, l-am întrebat dacă o poate vedea. Nu o vedea. Fetița avea grația unei balerine. Aproape că pășea pe vârfurile degetelor și făcea mici gesturi, ca și cum ar fi dansat. Spontaneitatea și fericirea ei erau atât de ieșite din comun încât m-au uimit la culme. Fetița s-a îndreptat către Joe și s-a așezat pe degetul mare de la piciorul lui. A rămas în echilibru într-un singur picior și și-a ridicat piciorul opus în spate, la fel cum ar fi făcut o balerină, după care a încercat să intre în buzunarul de la pantalonii lui. Eram hipnotizată de fermecătorul spectacol. Am întrebat-o ce face. S-a întors către mine și a râs, zâmbindu-mi șmecherește și dându-mi astfel de înțeles că m-a auzit. Nu mi-a răspuns însă nimic. I-am simțit bucuria interioară și fericirea pură și exuberantă care emanau din ea. Apoi a dispărut și nu a mai revenit. Un lucru îmi era însă sigur: nu aveam să o uit niciodată.

În următoarele ore, medicii și asistentele au intrat de nenumărate ori în salon, verificându-mă. Deși îmi acordau mult mai multă atenție decât în noaptea precedentă, nici eu și nici Joe nu le-am spus nimic despre ceea ce s-a întâmplat. A doua zi dimineața, un medic mi-a spus: „Azi-noapte ai trecut prin momente foarte grele. Îmi poți spune ce s-a întâmplat?" Am preferat să nu îi povestesc experiența mea spirituală, așa că m-am limitat să îi spun că am avut coșmaruri. Începeam să descopăr că nu puteam povesti oricui și în orice context experiența prin care am

trecut. De fapt, nici măcar lui Joe nu-mi venea să îi mai spun ceva. Încercarea de a descrie realitățile spirituale nu făcea decât să le dilueze, iar experiența mi se părea prea sacră pentru a o prezenta deformat. Au trecut astfel câteva săptămâni până când le-am putut spune mai multe lui Joe și copiilor mei mai mari. Din fericire, aceștia m-au sprijinit imediat, alungându-mi astfel orice teamă de ridicol. Anii care au urmat au fost printre cei mai dificili din viața mea, concentrând foarte multe lecții pe care a trebuit să le învăț.

Recuperarea

La început, am căzut într-o depresie foarte profundă. Îmi era imposibil să uit scenele de o mare frumuseţe şi pace din lumea spiritelor, şi nu îmi doream nimic altceva decât să mă întorc acolo. Viaţa agitată din jurul meu a început să mă sperie şi m-am rugat din ce în ce mai des să mor. L-am rugat pe Dumnezeu să mă ia din nou acasă, eliberându-mă de această viaţă şi de misiunea mea necunoscută. Am devenit agorafobă, temându-mă să mai ies din casă. Au fost momente în care priveam pe fereastră la cutia poştală, dorindu-mi să am curajul de a ajunge până la ea. Pe scurt, mă scufundam în propria mea fiinţă, murind de o moarte lentă. Deşi Joe şi copiii m-au sprijinit până la capăt, cu o mare devoţiune, simţeam că mă îndepărtez inclusiv de ei.

În cele din urmă, cea care m-a salvat a fost tot iubirea pentru familia mea. La un moment dat, am înţeles că faptul că îmi plângeam singură de milă nu era corect faţă de ceilalţi membri ai familiei mele. De aceea, *trebuia* să încep din nou să trăiesc, uitând pentru moment de lumea spiritelor şi

văzându-mi de viața mea pe Pământ. Am început să ies din casă (la început a trebuit să fac un efort uriaș) și m-am implicat treptat în activitățile copiilor mei: cele școlare, cele de caritate, grupurile bisericești, excursii în natură, vacanțe cu întreaga familie, și așa mai departe. Încetul cu încetul, viața a început să mi se pară din nou frumoasă. Deși inima mea nu a uitat niciodată de tot lumea spirituală, iubirea mea față de viața trăită pe Pământ a înflorit din nou, devenind în final mai puternică decât oricând înainte.

La cinci ani după experiența morții mele, am simțit dorința de a merge din nou la spital, pentru a afla ce s-a întâmplat cu trupul meu în acea noapte. Până atunci, medicii nu mi-au spus nimic, iar eu nu i-am întrebat niciodată. În intervalul de timp scurs, le-am împărtășit experiența mea spirituală câtorva prieteni, și toți m-au întrebat același lucru: „Și *doctorii* ce au zis? Au știut că ai murit?" Eu nu aveam nevoie de confirmarea medicilor pentru a ști că am murit. La urma urmelor, Iisus însuși mi-a confirmat acest lucru. Prietenii mei păreau însă să aibă această nevoie. De aceea, mi-am fixat o întrevedere cu medicul care mi-a făcut atunci operația și m-am dus să îl văd. Antreul era plin de doamne care doreau să fie consultate de medic, iar asistenta mi-a spus că acesta se afla în întârziere cu consultațiile. Îmi era rușine că îi furam din timpul lui prețios, conștientă că aceste femei aveau mult mai multă nevoie de el. Am continuat totuși să aștept, iar în cele din urmă am fost condusă în biroul medicului.

Când medicul a intrat, și-a adus imediat aminte de mine și m-a întrebat în ce fel mă poate ajuta. I-am reamintit de operația din trecut și mi-a răspuns că și-o aduce foarte bine aminte. În continuare, i-am spus că doresc să aflu adevărul în legătură cu eventualele complicații care s-au petrecut în noaptea de după operație. M-a întrebat de ce

doresc să ştiu acest lucru, aşa că m-am văzut nevoită să îi relatez o parte din experienţa pe care am trăit-o atunci. Au trecut astfel 45 de minute. Antreul era în continuare plin cu paciente care îl aşteptau pe doctor, dar acesta nu s-a clintit din loc. Am încheiat spunându-i că nu doream în niciun caz să îl dau în judecată. Tot ce doream era să ştiu ce nu a mers bine în noaptea aceea. Fără să scoată un cuvânt, medicul s-a ridicat şi a scos dintr-un dulap un dosar. Când s-a întors către mine, am văzut că avea lacrimi în ochi. Da, mi-a spus el, în acea noapte au existat complicaţii. *Am murit* pentru o vreme, dar au preferat să nu îmi spună acest lucru. Apoi mi-a explicat ce s-a întâmplat: în timpul operaţiei am avut o hemoragie, iar aceasta s-a repetat în timpul nopţii. În momentul morţii, eram singură în salon, întrucât asistentele tocmai îşi schimbau rondul. Nefiind nicio persoană cu mine, nimeni nu a ştiut exact cât timp am fost moartă. Medicul şi asistentele au lucrat mai târziu asupra mea, mi-au făcut o injecţie, mi-au dat mai multe medicamente şi m-au ţinut sub supraveghere în dimineaţa care a urmat. Ascultându-l pe doctor, am rămas cu convingerea că acesta şi restul personalului medical au făcut tot ce au putut pentru mine.

L-am întrebat atunci pe medic de ce plânge. Mi-a răspuns că erau lacrimi de fericire. A pierdut recent pe cineva drag, iar povestea mea i-a adus multă alinare. Faptul că exista o altă lume în care ajungeau spiritele îi dădea speranţe, pe care le pierduse de mult. A adăugat că a mai avut un pacient cu câţiva ani înainte care a trăit o experienţă similară. Multe dintre detaliile povestite de acesta erau identice cu cele relatate de mine. L-am asigurat din nou că are toate motivele să creadă că dincolo de această viaţă ne aşteaptă o alta, infinit mai glorioasă decât ne putem imagina.

Când am plecat din biroul medicului, m-am simțit eliberată. În sfârșit, detaliile morții mele fizice nu aveau să mă mai preocupe vreodată. Cât despre ceilalți oameni, le puteam spune fără dubii ceea ce eu am știut dintotdeauna: că am murit si m-am întors la viață.

Îngerul meu special

La un an după vizita la medic, respectiv la şase ani după experienţa morţii mele, sora mea, Dorothy, m-a sunat şi mi-a spus o poveste cu totul neobişnuită. Era vorba de o femeie însărcinată, al cărei copil încă nenăscut urma să fie dat spre adopţie. Atât femeia cât şi soţul ei erau alcoolici, iar un copil anterior al cuplului fusese deja adoptat. Din păcate, familia care îl adoptase avea prea mulţi copii şi nu îl putea adopta şi pe cel care urma să se nască. Fiind vorba de un copil nativ indian, ar fi dorit ca acesta să fie adoptat de o familie de părinţi nativ indieni.

Dorothy ştia că am fost deprimată foarte mult timp şi s-a gândit că un nou copil (ar fi fost al optulea pentru mine) m-ar fi ajutat să revin la normal. Mi-a spus că asistenţa socială avea nevoie de cineva care să aibă grijă de copil pentru circa două luni. Am discutat chestiunea cu Joe şi cu familia mea, şi deşi abia mă înscrisesem la colegiul local pentru a-mi lua diploma de absolvire, m-am trezit că mă gândesc tot mai des la posibilitatea adopţiei. Propria mea fiică, Cheryl, aştepta un copil şi mi-a spus că va veni să mă ajute să am

grijă de bebeluş. Joe mi-a spus că nu îl deranja deloc să aibă un copil mic în casă (cel mai mic copil al nostru avea deja 12 ani). De aceea, am sfârşit prin a spune da, iar când asistenta socială ne-a adus fetiţa, aveam deja totul pregătit pentru ea. Am scos din nou vechiul pătuţ al copiilor noştri, pe care l-am păstrat pentru nepoţi, precum şi o sumedenie de articole care le-au aparţinut copiilor noştri. M-am ataşat instantaneu de fetiţă, creându-mi o legătură cu ea pe care nu aveam să o mai pot rupe vreodată. Am continuat să-mi reamintesc că va pleca în curând din casa noastră, dar inima mea refuza să asculte ce îi spunea capul.

Tribunalul avea dificultăţi în a-i găsi fetiţei o familie adoptivă înrudită cu cea a familiei sale de sânge. Au trecut astfel cele două luni. Fiica mea a născut un băieţel şi am vizitat-o cât de des am putut, luând cu mine şi fetiţa.

Micuţa era încântătoare şi îşi dorea să fie îmbrăţişată în permanenţă. Ori de câte ori nu se simţea bine sau dorea să fie alintată, îşi băga căpşorul în încheietura gâtului meu, astfel încât să îmi poată simţi respiraţia. Acest gest o linişte complet, chiar dacă toate celelalte metode încercate au dat greş. Întreaga mea familie o adora. Dimineaţa, băieţii noştri în vârstă de 12 şi de 14 ani o scoteau din pătuţ şi o aduceau în sufragerie ca să se joace cu ea.

A început să meargă la zece luni, iar tenul ei închis strălucea de sănătate, la fel ca al oricărui alt copil. Dimineaţa o ungeam cu o loţiune, până când pielea ei devenea la fel de moale ca mătasea, după care îi simţeam mirosul toată ziua. Iubirea mea pentru ea s-a amplificat de-a lungul lunilor care au urmat, iar în curând am uitat complet că nu era fiica mea.

Când fetiţa a împlinit zece luni şi jumătate, asistenta socială a venit şi mi-a spus că i-au găsit nişte rude dornice să o adopte, într-un alt stat din America. Părinţii adoptivi

urmau să ajungă în câteva zile pentru a o lua. Am rămas împietrită. Joe şi cu mine am semnat mai demult o declaraţie prin care ne luam angajamentul că nu vom încerca să o adoptăm, iar acum mă simţeam disperată. Am ştiut tot timpul că fetiţa nu putea fi a noastră, dar acum simţeam cea mai cruntă agonie maternă: eram pe punctul de a-mi pierde copilul.

I-am împachetat hăinuţele, fără să îmi dau seama ce fac. Oamenii îmi vorbeau, dar eu nu îi auzeam. Prin minte îmi treceau întrebări la care nu găseam răspuns. Nu aş fi crezut niciodată că m-aş fi putut ataşa atât de tare din punct de vedere emoţional de cineva. Cum s-a întâmplat aşa ceva? Unde era puterea mea de detaşare?

Când noii părinţi ai fetiţei au ajuns, am adus-o la maşina lor. La început, fetiţa a crezut că plecăm undeva, aşa că m-a strâns fericită de mână, spunându-le celorlalţi membri ai familiei „Pa, pa". Toată lumea era la fel de consternată ca şi mine. Părinţii adoptivi au rămas în maşină fără să spună nimic. Le-am fost recunoscătoare pentru acest lucru. De altfel, niciun cuvânt nu mi-ar fi putut alina durerea. Când noua mamă a fetiţei a luat-o în braţe, inima mea s-a strâns şi mi s-a pus un nod în gât. Mi-aş fi dorit să o iau la fugă şi să nu mă mai opresc niciodată. Picioarele mele refuzau însă să se mişte. Mă simţeam slăbită şi tremuram toată.

Copilul şi-a dat seama că urma să se despartă de mine şi a început să ţipe. Inima mea s-a frânt. Când maşina a demarat, am rămas multă vreme împietrită. Viziunea dragii mele fetiţe care plângea cu braţele întinse către mine îmi ardea sufletul. În cele din urmă, m-am întors în casă. Imaginea de mai sus a continuat să mă bântuie luni întregi.

Totul în casă îmi reamintea de ea: pianul la care îi plăcea să se aşeze şi să pretindă că era mama, dulapul plin

de jucării, pătuțul ei, rămas gol, dar mai presus de toate, liniștea din casă.

După trei luni nu am mai putut suporta, așa că am început să mă rog Domnului ca fetița să se întoarcă la mine. Amintirile legate de ea erau prea puternice, prea proaspete, și nimic nu mă putea consola. Nimeni nu vorbea în casă despre ea, dar știam că toată familia mea suferea. Tuturor ne era dor de fetiță. Când am înțeles că micuța nu mai avea să se întoarcă niciodată, am început să mă rog pentru noua ei familie. L-am rugat pe Tatăl ceresc să îi binecuvânteze pe toți, astfel încât să o facă fericită pe fetiță. L-am rugat de asemenea să o binecuvânteze pe ea, astfel încât să își accepte noul cămin și să își găsească pacea și bucuria. M-am rugat din toată inima pentru copil și pentru noua lui familie. Când am simțit în sfârșit că aceasta era ocrotită de Domnul, am adormit.

În acea noapte m-a trezit un mesager care stătea în picioare lângă patul meu. Am înțeles imediat că a venit din lumea spiritelor. Mi-a spus că situația în care se afla fetița mea nu era în regulă și că aceasta îmi va fi returnată. A adăugat că voi primi un telefon și că vocea de la capătul firului îmi va spune: „Am vești bune și vești proaste". Nu am mai putut dormi tot restul nopții.

În următoarele două săptămâni nu am ieșit din casă. Ori de câte ori suna telefonul săream ca arsă, așteptând acel apel special. I-am povestit lui Dorothy despre mesagerul care m-a vizitat, dar nu am avut inima să le povestesc și celorlalți membri ai familiei, nici măcar lui Joe. Și-așa le pusesem răbdarea la grea încercare. De altfel, chiar și Dorothy își făcea probleme în ceea ce mă privea.

Telefonul a sunat într-o dimineață devreme. Vocea de la capătul firului mi-a spus: „Betty, sunt Ellen. Am vești bune și vești proaste". Am sărit ca arsă din pat și am urlat

„Aşteaptă, aşteaptă puţin!" Telefonul mă trezise din somn şi mă temeam să nu visez. M-am dat jos din pat şi m-am uitat în oglindă ca să mă asigur că sunt trează, după care am ridicat din nou receptorul şi i-am spus: „Ok, te ascult". Inima îmi bătea atât de tare încât îmi puteam simţi pulsul în urechi. Ellen a continuat să vorbească, spunându-mi că fetiţa mea se afla în spital. „Pur şi simplu nu s-a putut adapta la noua ei familie. A plâns tot timpul. Tu ai fost mămica ei timp de zece luni, iar acum continuă să te caute".

Ellen mi-a explicat că din cauza ţipetelor neîncetate ale fetiţei, părinţii acesteia se enervau. Într-o noapte, când se aflau sub influenţa alcoolului, aceştia au bătut-o şi au aruncat-o pe scări. În final, au dus fetiţa la spital şi au abandonat-o, iar acum aceasta se afla într-o stare critică, zăcând de două săptămâni. Nu răspundea la niciun tratament, iar medicii erau de părere că ar putea să nu-şi mai revină niciodată. În final, Ellen mi-a spus: „Betty, tu eşti ultima noastră speranţă. Ştiu că îţi cerem foarte mult, dar nu ai putea să o iei din nou la tine pentru o vreme, cel puţin până când se face mai bine?"

Am simţit că leşin. Incapabilă să vorbesc, am apucat doar să-i spun: „Te pot suna înapoi?" Apoi am închis telefonul. Era 7:30 dimineaţa, iar Joe plecase deja la serviciu. Am alergat pe scări şi am strigat la copii. Le-am spus că aveam veşti minunate, dar nu le-am putut comunica în ce constau acestea. Cuvintele mi se opreau în gât şi nu îmi puteau ieşi pe buze. Copiii m-au urmat până la telefon şi m-au privit cum îl sun pe Joe, încercând să îi spun ce s-a întâmplat. Soţul meu mi-a spus că vine imediat acasă. Vocea lui calmă m-a reconfortat. Am început să-mi revin şi mi-am dat seama că nu i-am dat lui Ellen niciun răspuns încă. În starea mea de surescitare, practic i-am trântit telefonul în nas. I-am format numărul, intrând în panică la gândul că

aş fi putut-o înţelege greşit. Dacă totul era o greşeală? Ellen mi-a răspuns, iar eu am rugat-o să îmi repete totul de la început. Când a terminat, mi-a spus că tocmai şi-a rezervat un zbor către oraşul în care fusese abandonată fetiţa. I-am spus că doresc să vin cu ea, dar mi-a răspuns că nu se cuvenea şi că trebuia să o aştept acasă. Din fericire, a apucat să-mi spună unde era copilul meu drag, aşa că de îndată ce a închis telefonul am sunat la agenţia de voiaj şi mi-am rezervat un bilet la acelaşi zbor ca şi ea. Apoi am sunat-o din nou şi i-am spus că o însoţesc. Pe un ton ezitant, mi-a spus că o să ne vedem la aeroport. Un alt asistent social urma să ne întâmpine în celălalt oraş, aducând copilul. Zborul a părut să nu se mai termine, iar de îndată ce am aterizat am alergat către terminal, căutându-mi cu aviditate prin mulţime copilul.

Ştiind că era vorba de un asistent social, nu de o asistentă, m-am uitat tot timpul după un bărbat neînsoţit cu o fetiţă în braţe. Nu l-am putut găsi, aşa că am intrat în panică. Ştiam atât de bine cum arăta fetiţa mea! Atunci de ce nu o puteam găsi? În sfârşit, i-am văzut, dar fetiţa din braţele bărbatului nu semăna deloc cu cea pe care mi-o aminteam eu. Şi totuşi, *am ştiut* imediat că era ea. „Fetiţa mea!" am urlat din toţi rărunchii, după care am alergat şi i-am smuls-o bărbatului din braţe.

Fetiţa era complet cheală, cu excepţia câtorva fire de păr ici şi colo. Avea ochii umflaţi şi o vânătaie mare la un ochi. M-am recunoscut imediat şi s-a agăţat strâns de mine, ca şi cum nu ar mai fi dorit să îmi dea drumul niciodată. „Ce i-au făcut? Ce i-au făcut?" am strigat agitată. Asistentul social m-a privit uimit. La urma urmelor, eram o femeie străină care i-a smuls copilul din braţe şi se comporta isteric. Ellen a venit şi i-a explicat că totul era în regulă şi că eu eram mama fetiţei.

Joe și toți cei șase copii m-au așteptat la aeroport. Când au văzut micul ghemotoc din brațele mele, ochii lor s-au mărit și s-au umplut de lacrimi. Fetița i-a recunoscut imediat și a acceptat să fie luată în brațe de fiecare dintre ei, dar nu pentru foarte mult timp. Între fiecare două îmbrățișări, simțea nevoia să revină în brațele mele. Se agăța de mine ca și cum întreaga ei viață depindea de existența mea.

În următoarele două luni nu m-a scăpat nicio clipă din vedere. Ne-am dat cu toții seama cât de greu i-au fost încercate emoțiile ei atât de fragile. Nu vorbea cu nimeni, refuza să meargă, iar fața ei era lipsită de orice expresie. Singurele momente în care scotea un sunet erau acelea în care o părăseam pentru o clipă. Atunci începea să plângă până când mă întorceam la ea. În cele din urmă, am înfășurat-o într-un prosop de bucătărie și am legat-o de mine, astfel încât să îmi pot face treaba prin casă. Am petrecut astfel câteva luni, practic nedespărțite. I-am așezat pătuțul chiar lângă patul meu și am fost nevoită să mă culc în fiecare seară foarte devreme, întrucât refuza să adoarmă dacă nu mă aflam lângă ea. La început, am fost nevoită să îmi bag mâna printre zăbrelele pătuțului ei și să o strâng de mânuță ca să poată adormi. Pe măsură ce au trecut lunile, i-am mutat în fiecare seară pătuțul un pic mai departe, până când a reușit să adoarmă fără să ne mai ținem de mâini.

Am angajat un avocat care a început imediat procedura de adopție. Am dus fetița la spital și am luat declarații de la medici, care să ateste abuzurile la care fusese supusă. Am descoperit cu această ocazie că în afara vânătăilor evidente, fetița suferise fracturi la un braț, fusese deshidratată, subnutrită, și avusese răni urâte în zona scalpului, acolo unde îi fusese smuls părul. Starea ei mentală nu putea fi decât bănuită, dar faptul că se agăța cu atâta disperare de mine, dovedind o neîncredere totală față de toți ceilalți,

spunea multe. Medicul a indicat în declaraţie că starea de sănătate a fetiţei depindea de viaţa stabilă de familie pe care o avea alături de noi.

Tribunalul i-a examinat cazul şi a luat în considerare toate dovezile. Decizia nu a întârziat să fie luată: fetiţa ne aparţinea. Joe şi-a propus să îi schimbe numele, dându-i cel mai preţios nume din lume, după părerea lui, şi deşi eu m-am împotrivit, de data aceasta familia a fost mai puternică decât mine. Toată lumea era conştientă de similitudinile dintre personalităţile noastre şi de legătura puternică ce se stabilise între noi. De aceea, fetiţa a fost rebotezată Betty Jean, după numele meu.

La vârsta de doi ani şi jumătate, micuţa Betty şi-a recăpătat integral sănătatea fizică şi emoţională. A redevenit astfel copilul cel mai adorabil din lume, umplând casa cu prezenţa ei şi neîncetând să ne surprindă cu simţul umorului ei ieşit din comun. Într-o după-amiază, ea a alergat către Joe. Cu un zâmbet şmecheresc pe faţă, ea s-a aşezat pe degetul mare de la piciorul lui şi şi-a ridicat celălalt picior în spate, păstrându-şi echilibrul cu graţie, la fel ca o balerină, după care şi-a băgat mâna în buzunarul de la pantalonii lui. M-au trecut toţi fiorii, în timp ce amintirile mă năpădeau. Micuţa Betty a început să râdă, iar eu am auzit din nou vocea fetiţei pe care o văzusem cu mulţi ani în urmă şi care ne-a ţinut companie în salonul de spital în care cerul părea să se unească cu pământul. Am avut apoi viziunea unei tinere femei, a unui spirit feminin minunat şi plin de energie care aştepta să se nască pe Pământ. Mi-am adus aminte că eram legată de acest spirit dintr-o epocă anterioară, fiind întotdeauna captivată de farmecul şi de energia lui. Când amintirile legate de acest înger adorabil m-au năpădit, am început să plâng. Acum ştiam în sfârşit de ce mi s-a arătat atunci imaginea ei de spirit adult gata să se întrupeze pe

Pământ. Știam că nu se putea întrupa în familia mea, din cauza histerectomiei pe care o făcusem. De aceea, a găsit o altă modalitate de a ajunge la mine. Am înțeles în sfârșit de ce s-a derulat tot acest concurs de împrejurări care m-a silit să o adopt. Eram cele mai apropiate prietene încă de la începutul eternităților, și la fel vom rămâne de-a pururi.

Între timp, copiii mei au crescut, și cei mai mulți dintre ei au plecat de acasă. Ei și-au format propriile lor familii și și-au început propriile căi de evoluție. Joe și cu mine încercăm și astăzi să îi ajutăm atât cât putem, îndeosebi în momentele lor dureroase, dar suntem conștienți că nu putem trăi viața în locul lor, și nici nu ne dorim acest lucru. Înțelegem amândoi că ei sunt ființe spirituale, la fel ca și noi, care au venit în această lume pentru a acumula experiență. De aceea, nu îi putem feri de dureri și nu le putem planifica anticipat fericirea. Tot ce putem face pentru ei este să le fim aproape, așa cum ar trebui să fie orice familie. De fapt, tot ce putem face pentru ei este să *îi iubim*.

De pe data de 18 noiembrie 1973 și până în prezent am mai trăit multe experiențe spirituale, dar nu doresc să le împărtășesc aici. Și-așa, au trecut 19 ani și nenumărate îndemnuri ca să pot scrie această carte. Toate la timpul lor! Se pare că acestei cărți i-a sosit timpul.

De bună seamă, m-am mai întrebat din când în când în ce consta misiunea mea terestră, dar nu am primit niciodată niciun răspuns. Un lucru rămâne însă sigur: lumina și iubirea lui Iisus Christos nu m-au mai părăsit niciodată. Consider că cu cât voi fi mai deschisă față de această lumină și față de această iubire, cu atât mai mari sunt șansele să îndeplinesc ceea ce așteaptă Mântuitorul de la mine.

Noi trebuie să ne iubim unii pe ceilalți. Aceasta a fost principala lecție pe care am învățat-o în urma experienței

mele spirituale. Trebuie să fim buni, toleranți, și să dăm dovadă de generozitate. Nicio altă cale în afara iubirii nu ne poate aduce la fel de multă bucurie. Personal, am văzut răsplata minunată care îi așteaptă pe cei care merg pe această cale. Detaliile experienței mele nu sunt importante decât în măsura în care ne ajută să iubim mai mult. Restul sunt simple detalii. Totul depinde de maniera în care înțelegem și în care urmăm mesajul Mântuitorului, pe care acesta mi l-a exprimat limpede: „Mai presus de orice altceva, iubiți-vă unii pe ceilalți".

Eu una voi continua să încerc.